John Green
De 19 ori Katherine
Traducere din engleză de
Shauki Al-Gareeb
EDITURA TREI
Bucureşti, 2014
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GREEN, JOHN
De 19 ori Katherine
Titlul original: AN ABUNDANCE OF KATHERINES Autor: John Green

Soţiei mele, Sarah Urist Green, anagramatic:] Formidabilul ei rânjet rusesc E-o comoară o mare revoltă. Ea e soldatul pasiunii Temnicerul durerii Soră; pasionată; Compătimitoare; Impresionată; Părtaşă

Vindecătoare de boli rare.

Din considerente de context, toate anagramele din roman au fost traduse literal. (*N.t.*)

Dar plăcerea nu înseamnă să deţii persoana respectivă. Plăcerea constă în asta. Să ai un alt rival în aceeaşi încăpere cu tine. Philip Roth, *Pata umană*

(unu)

În dimineaţa de după ziua în care absolvi liceul şi fu părăsit pentru a nouăsprezecea oară de o fată pe nume Katherine, Colin Singleton, renumitul copil-minune, făcu o baie. Colin preferase dintotdeauna să facă baie; unul dintre principiile lui generale în viaţă era să nu facă niciodată vreun lucru stând în picioare atâta timp cât îl putea face cu uşurinţă şi aşezat. De îndată ce apa deveni caldă, se sui în cadă, se aşeză şi urmări cu o privire curioasă cum apa îi înghiţea trupul, trecând peste picioarele lui, pe care le ţinea încrucişate şi strânse. Recunoscu, fără prea mare tragere de inimă, că era prea lung şi prea mare pentru această cadă – arăta ca un adult care se prefăcea că e copil.

Când apa era pe punctul de a-i atinge abdomenul slab şi lipsit de muşchi, Colin se gândi la Arhimede. La patru ani, citise o carte despre Arhimede, filosoful grec care, atunci când s-a aşezat în cadă să facă o baie, a descoperit că volumul putea fi calculat după apa revărsată. Se spune că atunci când a făcut această descoperire, Arhimede a strigat „Evrika!”[1], după care a început să alerge gol puşcă pe străzi. Cartea spunea că multe alte descoperiri importante avuseseră parte de un „moment Evrika”. Şi, chiar şi la acea vreme, Colin îşi dorea foarte mult să aibă parte de câteva descoperiri importante, aşa că, atunci când mama lui veni acasă în acea seară, o luă la întrebări.

— Mami, eu o să am vreodată parte de un moment Evrika?

— O, scumpule, spuse ea, prinzându-l de mână. Ce s-a întâmplat?

— Vreau să am un *moment Evrika*, insistă el, la fel cum un alt copil şi-ar fi putut exprima dorinţa de a avea o Ţestoasă Ninja Mutantă.

Mama sa îi mângâie obrazul şi zâmbi, chipul ei fiind atât de aproape de al lui, încât Colin îi simţi mirosul de cafea şi machiaj.

— Bineînţeles, scumpule. Bineînţeles că vei avea.

Dar mamele mint. Scrie în fişa postului.

Colin luă o gură de aer şi alunecă, scufundându-şi capul. *Plâng*, gândi în sinea lui, deschizând ochii pentru a privi prin apa plină de spumă. *Simt că plâng, deci probabil că plâng, dar e imposibil să fiu sigur, întrucât mă aflu sub apă*. Dar el nu plângea. În mod curios, se simţea prea deprimat pentru a plânge. Prea rănit. Era ca şi când ea luase din el acea parte care plângea.

Scoase dopul de la cadă, se ridică, se şterse cu prosopul şi se îmbrăcă. Când ieşi din baie, părinţii lui îl aşteptau aşezaţi pe pat. Nu era niciodată un semn bun când părinţii lui se aflau amândoi în cameră în acelaşi timp. De-a lungul anilor, acest lucru însemnase:

---

1 Greacă: „Am găsit-o!"

1. Bunica ta/bunicul tău/mătuşa-Suzie-pe-care-nu-ai-cunoscut-o niciodată-dar-crede-mă-era-de-treabă-şi-e-păcat-că-a-murit.

2. Laşi o fată pe nume Katherine să te distragă de la învăţat.

3. Bebeluşii apar pe lume ca urmare a unui act pe care la un moment dat ai să-l găseşti interesant, dar care, deocamdată, te va îngrozi într-un fel sau altul şi, de asemenea, uneori, oamenii fac lucruri ce implică părţile creatoare de bebeluşi, dar care nu implică, de fapt, crearea de bebeluşi, cum ar fi săruturile în locuri care nu sunt pe faţă.

Nu însemnase niciodată:

4. O fată pe nume Katherine a sunat în timp ce făceai baie. Îi pare rău. Încă te iubeşte şi a făcut o greşeală îngrozitoare şi te aşteaptă jos.

Dar chiar şi aşa, Colin nu putea să nu spere că părinţii săi se aflau în cameră pentru a-i oferi veşti în genul numărului 4. De obicei, el era un om pesimist, dar părea să facă o excepţie pentru fetele numite Katherine: tot timpul simţea că ele aveau să se întoarcă la el. Sentimentul de a o iubi şi de a fi iubit de ea creştea în el, şi simţea gustul adrenalinei în gâtlej, şi poate că nu se terminase, poate că avea să o ţină din nou de mână şi să-i audă vocea puternică, ce îţi zgâria auzul transformându-se într-o şoaptă care să spună „te iubesc" în acel mod pripit şi şoptit pe care ea îl folosise mereu. Spunea *te iubesc* de parcă era un secret, unul imens.

Tatăl lui se ridică, apropiindu-se de el.

— Katherine m-a sunat pe mobil, îi zise. Îşi face griji pentru tine.

Colin simţi mâna tatălui său pe umăr, apoi se apropiară unul de celălalt şi se îmbrăţişară.

— Suntem foarte îngrijoraţi, spuse mama lui.

Era o femeie scundă, cu păr şaten, ondulat, care avea o singură şuviţă argintie în faţă.

— Şi uimiţi, adăugă ea. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu, spuse Colin, şoptind în umărul tatălui său.

Ea pur şi simplu… s-a săturat de mine. A obosit. Asta a spus.

Urmară o mulţime de îmbrăţişări, cu mâini peste tot, iar mama lui începu să plângă. Colin se extrase din îmbrăţişări şi se aşeză pe pat. Simţea o imensă nevoie să-i scoată din cameră imediat, ca şi când, dacă n-o făcea, avea să explodeze. Literalmente. Maţe pe pereţi; creierul lui de copil-minune împrăştiat peste aşternuturi.

— Ei bine, la un moment dat o să trebuiască să stăm jos şi să-ţi evaluăm opţiunile, spuse tatăl lui, care era mare amator de evaluări. Nu vreau să te gândeşti la asta ca la partea plină a paharului, dar se pare că vei avea ceva timp liber vara asta. Poate că vei dori să urmezi un curs de vară la Northwestern?

— Chiar simt nevoia să fiu singur, măcar pentru o zi, răspunse Colin, încercând să transmită o stare de calm, astfel încât ei să plece şi el să nu explodeze. Deci, putem face evaluarea mâine?

— Sigur, scumpule, spuse mama lui. Vom fi aici toată ziua. Coboară când crezi de cuviinţă şi te iubim, şi eşti atât de special, Colin, aşa că nu poţi s-o laşi pe fata asta să te facă să crezi contrariul, pentru că eşti cel mai inteligent şi mai deosebit băiat…

Şi chiar atunci, cel mai special, mai deosebit şi mai inteligent băiat dădu fuga în baie şi îşi vărsă maţele. Un soi de explozie.

— Of, Colin! strigă mama lui.

— Pur şi simplu îmi doresc să fiu singur, insistă Colin din baie. Vă rog!

Când ieşi, nu-i mai găsi în cameră.

Preţ de paisprezece ore, care trecură fără ca el să mănânce sau să bea sau să vomite din nou, Colin citi şi reciti anuarul anului său, pe care îl primise cu patru zile înainte. Pe lângă prostiile obişnuite, anuarul conţinea şaptezeci şi două de semnături. Douăsprezece erau doar semnături, cincizeci şi şase îi elogiau inteligenţa, douăzeci şi cinci spuneau că îşi doreau să-l fi cunoscut mai bine, unsprezece spuneau că fusese amuzant să-l aibă coleg la

engleză, şapte conţineau cuvintele „sfincterul pupilei”[2], iar *şaptesprezece* semnături uimitoare se terminau cu „Rămâi un om mişto!”. Colin Singleton putea *rămâne* un om mişto, aşa cum o balenă albastră putea *rămâne* slabă sau aşa cum Bangladeshul putea *rămâne o* ţară bogată. Probabil că acei şaptesprezece oameni glumiseră. Medită mult la asta – şi se întrebă cum de douăzeci şi cinci de colegi, dintre care unii îi fuseseră colegi timp de doisprezece ani, îşi puteau dori să-l fi „cunoscut mai bine”. Ca şi când nu avuseseră şansa de a o face.

Însă, în acele paisprezece ore, cel mai mult citi şi reciti mesajul de la Katherine a XIX-a:

Col.

Pentru toate locurile în care am fost. Şi pentru toate locurile în care vom merge. Şi eu, care îţi şoptesc din nou şi din nou şi din nou şi din nou: te iubesc, a ta pe vecie, K-a-t-h-e-r-i-n-e într-un târziu, găsi că patul era prea confortabil pentru starea în care se afla, aşa că se întinse pe jos, cu picioarele desfăcute pe covor. Anagramă „a ta pentru totdeauna”, până ce găsi o variantă pe placul lui: *febră cu păreri de rău*[3]. Şi rămase aşa, cu febra părerii de rău, repetând mesajul pe care îl memorase şi dorind să plângă, dar, în schimb, nu simţea decât durerea din dosul plexului solar. Plânsul *adaugă* ceva: plânsul eşti tu, plus lacrimile. Dar sentimentul pe care Colin îl avea era un opus oribil al plânsului. Erai tu, minus ceva. Se gândea întruna la un singur cuvânt – *vecie* – şi simţea durerea arzătoare chiar sub cutia toracică.

Durea mai tare decât cel mai rău şut în fund pe care îl primise vreodată. Şi primise multe la viaţa lui.

(doi)

Îl duru aşa cam până pe la 10 dimineaţa, când un tip grăsun şi păros, de origine libaneză, dădu buzna în camera lui Colin, fără să bată la uşă. Colin îşi întoarse capul şi miji ochii spre el.

— Ce naiba e asta? întrebă Hassan, aproape

2 Despre asta vom vorbi mai târziu.

3 joc de cuvinte intraductibil: yrs forever — sorry fever. (N.t.)

zbierând.

— Mi-a dat papucii, îi răspunse Colin.

— Am auzit. Ascultă, *sitzpinkler*[4], mi-ar face o deosebită plăcere să te consolez, dar în momentul ăsta aş putea stinge un incendiu cu tot conţinutul vezicii mele.

Hassan trecu în fugă pe lângă pat şi deschise uşa de la baie.

— O, Doamne, Singleton, ce-ai mâncat? Miroase a... AAA! VOMĂ! VOMĂ! AIII!

Şi, în timp ce Hassan ţipa, Colin gândi: *A, da, corect. Toaleta. Ar fi trebuit s-o curăţ.*

— Scuză-mă dacă am nimerit şi pe lângă, spuse Hassan când ieşi din baie.

Se aşeză pe marginea patului şi îl lovi în glumă pe Colin, care era întins pe jos.

— La naiba, a trebuit să-mi ţin nasul cu ambele mâini, aşa că Fulgeraşul atârna în voie. Mare pendulă, drăcovenia aia.

Colin nu râse.

— Doamne, deci eşti varză, deoarece (a) glumele cu Fulgeraşul sunt cele mai bune chestii ale mele şi (b) cine uită să-şi spele propria vomă?

— Vreau să mă târăsc într-o groapă şi să mor, spuse Colin pe un ton neutru, stând cu faţa spre covorul crem.

— O, frate! făcu Hassan, oftând uşor.

— Tot ceea ce-mi doream era ca ea să mă iubească şi ca eu să fac ceva semnificativ cu viaţa mea. Şi, uite. Vreau să zic, uite! spuse el.

— Mă uit. Şi îţi garantez, *kafir*[5], că nu-mi place ceea ce văd. Sau ceea ce miros, că tot veni vorba.

Hassan se întinse pe pat şi lăsă nefericirea lui Colin să atârne în aer pentru o clipă.

— Eu nu-s decât... nu-s decât un ghinionist. Oare

4U n cuvânt nemţesc, argou pentru „pămpălău", care în traducere literală înseamnă „un bărbat care se aşază să facă pipi". Nemţii ăştia duşi cu pluta — au un cuvânt pentru orice.

5 „Kafir" e un cuvânt arab nu prea drăguţ, care înseamnă „non-musulman" şi care, de obicei, se traduce prin „necredincios".

asta-i tot? Oare în zece ani o să stau într-un avurizid de cubicul, crănţănind numere şi memorând statistici de baseball, astfel încât să fiu mare şi tare în liga mea inventată şi nu o s-o am pe ea şi nu voi face niciodată nimic important şi voi fi un eşec total?

Hassan se ridică, punându-şi mâinile pe genunchi.

— Vezi, de asta trebuie să crezi în Dumnezeu. Fiindcă cu nici măcar nu mă aştept să am un *cub* şi sunt mai fericit decât un porc care se tăvăleşte-n rahat.

Colin oftă. Cu toate că Hassan nu era chiar *atât* de religios, el încerca adesea, în glumă, să-l convertească pe Colin.

— Corect. Credinţa în Dumnezeu. Asta e o idee bună. De asemenea, mi-ar plăcea să cred că aş putea să zbor în spaţiu pe spinările pufoase ale pinguinilor uriaşi şi să i-o trag lui Katherine a XIX-a acolo unde nu există gravitaţie.

— Singleton, trebuie să crezi în Dumnezeu mai mult decât oricare altă persoană pe care-o cunosc.

— Ei bine, tu trebuie să mergi la colegiu, murmură Colin.

Hassan bombăni. La şcoală, fiind cu un an mai mare decât Colin, Hassan îşi „luase un an liber", cu toate că fusese admis la Loyola University din Chicago. De vreme ce nu se înscrisese la cursuri pentru toamna următoare, se părea că acest an liber avea să se transforme în doi.

— Nu mă băga pe mine în chestia asta, spuse Hassan zâmbind. Frăţioare, nu eu sunt cel care e prea distrus ca să se ridice de pe covor şi să-şi spele propria vomă. Şi ştii de ce? Fiindcă îl am pe Domnul în mine.

— Încetează să mă mai converteşti, bombăni Colin, deloc amuzat.

Hassan se ridică şi se aruncă pe Colin, imobilizându-i braţele şi strigând:

— Nu există niciun Dumnezeu în afară de Dumnezeu, iar Mohamed este Profetul Lui! repetă cu mine, *sitzpinklerl la ilaha illa-llahl*[6]

6 Declaraţia de credinţă a musulmanilor, în araba transcrisă: „Nu există niciun Dumnezeu în afară de Dumnezeu".

Colin începu să râdă fără suflare sub greutatea lui Hassan, iar Hassan începu şi el să râdă.

— Încerc să-ţi salvez fundul supărăcios să nu ajungă în iad!

— Dă-te jos, altminteri o să ajung acolo mai curând decât trebuie, spuse Colin gâfâind.

Hassan se ridică şi adoptă o mină serioasă.

— Deci, care e problema mai exact?

— Mai exact, problema e că ea *mi-a dat papucii*. Că sunt singur. O, Doamne, iar sunt singur! Şi nu e doar asta, dar, în caz că n-ai observat, sunt un mare ghinionist. Sunt praf, sunt *fostul*. Fostul iubit al lui Katherine a XIX-a. Fostul copil-minune. Fostul om plin de potenţial. În prezent, în rahat până-n gât.

Aşa după cum Colin îi explicase lui Hassan de nenumărate ori, exista o diferenţă ca de la cer la pământ între cuvintele *copil-minune* şi *geniu*.

Copiii-minune pot învăţa cu uşurinţă ceea ce au descoperit alţi oameni; geniile descoperă lucruri pe care alţii nu le-au mai descoperit înainte. Copiii-minune învaţă; geniile fac. Cei mai mulţi copii-minune nu devin adulţi geniali. Colin era aproape sigur că făcea parte din acea categorie.

Hassan se aşeză pe pat, trăgându-se de guşa nebărbierită.

— Chestia cu geniul e problema sau chestia cu Katherine?

— O iubesc atât de mult, fu răspunsul lui Colin.

Dar adevărul este că, în mintea lui Colin, problemele erau legate între ele. Problema era că acest băiat special, deosebit, inteligent… nu prea exista. Problema era că el nu conta. Colin Singleton, renumitul copil-minune, renumitul veteran al Conflictelor Katheriniene, remarcabilul tocilar şi sitzpinkler *nu* conta pentru Katherine a XIX-a şi nu conta pentru restul lumii. Brusc, nu mai era prietenul cuiva sau geniul cuiva. Iar situaţia asta – pentru a folosi acel tip de cuvânt complex pe care l-ai aştepta de la un copil-minune – era varză.

— Pentru că treaba cu geniul, continuă Hassan, ca şi când Colin nu îi făcuse o mărturisire, nu înseamnă nimic. Arată doar că îţi doreşti să fii faimos.

— Nu, nu e adevărat. Vreau să *contez*, spuse el.

— Corect. Aşa cum am spus, vrei faimă. Faima este la modă acum. Şi, te asigur eu, n-ai să fii vreun avurizid de topmodel la America's Next Top Model. Tu vrei să fii un geniu la America's Next Top Genius, şi acum – să n-o iei personal – te plângi că asta încă nu s-a întâmplat.

— Nu mă ajuţi deloc, bombăni Colin cu faţa spre covor, după care îşi întoarse capul să se uite la Hassan.

— Ridică-te! îi spuse Hassan, întinzându-i mâna.

Colin o apucă, se ridică şi apoi încercă să-i dea drumul. Dar Hassan îşi înăspri strânsoarea.

— *Kafir*, te confrunţi cu o problemă foarte complicată, care are o soluţie foarte simplă.

(trei)

— O călătorie, spuse Colin.

Avea la picioare o geantă plină ochi şi un rucsac burduşit, care conţinea doar cărţi. El şi Hassan stăteau pe o canapea neagră din piele. Părinţii lui Colin erau aşezaţi în faţa lor, pe o canapea identică.

Mama lui Colin clătina ritmic din cap, ca un metronom dezaprobator.

— *Unde*? întrebă ea. Şi *de ce*?

— Fără supărare, doamnă Singleton, spuse Hassan, ridicându-şi picioarele pe măsuţa de cafea (deşi nu avea voie să facă asta), dar se pare că nu înţelegeţi care e de fapt scopul. Nu există *unde* sau *de ce*.

— Colin, gândeşte-te la toate lucrurile pe care le-ai putea *face* vara asta. Ai putea să înveţi sanscrita, îi spuse tatăl lui. Ştiu că-ţi doreşti de ceva timp să înveţi sanscrita.[7] Chiar vei fi cu adevărat fericit rătăcind de colo până colo cu maşina? Nu pare să fie ceva pe placul tău. Zău aşa, e ca şi cum ai *renunţa*.

---

7 Ceea ce, destul de patetic, era adevărat. Colin chiar îşi dorise să înveţe sanscrita. Era, într-un fel, muntele Everest al limbilor moarte.

— Să renunţ la ce, tată?

Tatăl său tăcu. Mereu tăcea după o întrebare şi, când vorbea, era în fraze complete, fără „hmm”-uri sau „gen”-uri sau „ăăă”-uri – ca şi când memorase răspunsul pe care avea să ţi-l ofere.

— Colin, mă doare să-ţi spun asta, dar, dacă îţi doreşti să continui să te dezvolţi intelectual, acum e momentul prielnic să munceşti din greu. Altminteri rişti să arunci pe apa sâmbetei tot potenţialul tău.

— Teoretic vorbind, îi răspunse Colin, cred că deja l-am aruncat.

Poate era din cauză că el nu-şi dezamăgise niciodată părinţii: nu bea, nu se droga, nu fuma, nu se dădea cu tuş negru pe la ochi, nu stătea până seara târziu în oraş, nu lua note proaste, nu îşi punea cercel în limbă şi nici nu îşi tatuase pe spate cuvintele „KATHERINE = IUBIRE PE VECIE”. Sau poate că ei se simţeau vinovaţi, ca şi cum, într-un fel sau altul, îl dezamăgiseră şi îl aduseseră în această situaţie. Sau poate că pur şi simplu îşi doreau câteva săptămâni singuri, pentru a reaprinde flacăra dragostei. Dar, la cinci minute după ce părinţii săi admiseră că îşi aruncase potenţialul pe fereastră, Colin Singleton se afla la volanul maşinii, un Oldsmobile lunguleţ, de culoare gri, cunoscut şi ca Dricul Satanei.

— Bine, acum nu mai trebuie decât să mergem la mine acasă, să luăm nişte haine şi să încercăm să-i convingem pe-ai mei să mă lase într-o călătorie cu maşina, spuse Hassan.

— Ai putea să le spui că ţi-ai găsit un loc de muncă peste vară. Într-o tabără sau ceva de genul, îl sfătui Colin.

— Corect, doar că eu n-o să-mi mint mama, fiindcă ce nenorocit de om îşi poate minţi propria mamă?

— Hmm.

— Ei bine, totuşi, *altcineva* ar putea s-o mintă. Nu m-ar deranja.

— Bine, spuse Colin.

Cinci minute mai târziu, opriră pe o stradă din cartierul Ravenswood al oraşului Chicago şi coborâră

împreună din maşină. Hassan dădu buzna pe uşă, în timp ce Colin venea în urma lui. În camera de zi frumos aranjată, mama lui Hassan dormea într-un fotoliu.

— Hei, mamă, spuse Hassan. Trezeşte-te.

Mama lui Hassan se trezi tresărind, zâmbi şi îi salută în arabă pe ambii băieţi. Colin îi răspunse în arabă, spunând:

— Prietena mea mi-a dat papucii şi sunt foarte deprimat, aşa încât eu şi Hassan vrem să mergem într-o ăăă, ăăă, vacanţă în care trebuie să conduc. Nu ştiu cuvântul în arabă.

Doamna Harbish clătină din cap şi strânse din buze.

— Nu ţi-am tot spus, zise ea într-o engleză cu accent, să nu-ţi baţi capul cu fetele? Hassan e un băiat bun, el nu se „combină”. Şi uite cât e de fericit. Ar trebui să-l iei drept exemplu.

— De fapt, asta are de gând să mă înveţe în călătoria noastră, minţi Colin, cu toate că lucrurile nu erau foarte departe de adevăr.

Hassan reveni în camera de zi, cărând o geantă de mână plină cu haine.

— *Ohiboke*[8], mamă, spuse el, aplecându-se să o sărute pe obraz.

Deodată, în încăpere intră domnul Harbish, îmbrăcat în pijamale, care spuse în engleză:

— Nu te duci nicăieri.

— Of, tată. *Trebuie* să plecăm. Uită-te la el. E complet distrus.

Colin se uită la domnul Harbish şi încercă să-i ofere, pe cât putu, o privire de om distrus.

— El o să se ducă, indiferent că eu merg sau nu, însă, dacă merg, pot măcar să am grijă de el.

— Colin e un băiat bun, îi spuse doamna Harbish soţului ei.

— Am să vă sun în fiecare zi, adăugă Hassan. Nici măcar n-o să fim plecaţi mult timp. O să ne plimbăm până îşi revine.

---

8 Arabă: „Te iubesc".

Colin, care acum improviza cu totul, avu o idee.

— Am să-i fac rost de un loc de muncă lui Hassan, îi spuse el domnului Harbish. Cred că amândoi trebuie să învăţăm ce înseamnă munca adevărată.

Domnul Harbish mârâi aprobator, după care se întoarse spre Hassan.

— Pentru început, trebuie să înveţi ce înseamnă să nu mai urmăreşti emisiunea aceea îngrozitoare cu Judge Judy. Dacă mă suni într-o săptămână şi-mi spui că ţi-ai găsit de muncă, poţi să rămâi cât doreşti, eu n-o să am nimic împotrivă.

Hassan păru să nu remarce insultele, preferând în schimb să mormăie un:

— Mulţumesc, tată.

O sărută pe mama sa pe amândoi obrajii şi se grăbi să iasă din casă.

— Ce ticălos, spuse Hassan când ajunseră înapoi în Dric. Una e să mă acuzi de lene. Dar alta e să iei în batjocură numele celei mai importante judecătoare de la televiziunea americană – e o lovitură sub centură.

Hassan adormi pe la unu dimineaţa, iar Colin, surescitat de la cafeaua cu lapte cumpărată la benzinărie şi de la singurătatea palpitantă a autostrăzii în timpul nopţii, conduse înspre sud, pe 1 – 65, către Indianapolis. Era o noapte călduroasă pentru începutul lunii iunie şi, de vreme ce aerul condiţionat din Dricul Satanei nu mai mergea de vreun secol, geamurile maşinii erau întredeschise. Iar cel mai frumos lucru în legătură cu condusul era că îl făcea să fie extrem de atent – *maşină parcată pe dreapta, poate că e un poliţist, trebuie să încetinesc la limita de viteză, e timpul să depăşesc tirul ăsta, semnalizează, asigură-te în oglinda retrovizoare, întoarce capul ca să te asiguri că nu e un unghi mort şi, da, e bine, treci pe banda din stânga* – distrăgându-l de la golul care îl rodea în stomac.

Pentru a-şi ţine mintea ocupată, se gândi la golurile din alte stomacuri. Se gândi la arhiducele Franz Ferdinand, asasinat în 1914. Când acesta şi-a privit gaura

sângerândă din abdomen, a spus: „Nu-i nimic”. Dar se înşelase. Nu era nicio îndoială că arhiducele fusese o persoană importantă, cu toate că nimeni nu-l considerase vreodată un om remarcabil sau un geniu: asasinarea lui stârnise Primul Război Mondial – aşadar, moartea lui condusese la alte 8.528.831 de morţi.

Lui Colin îi era dor de ea, iar acest lucru îl ţinea treaz mai bine decât o cafea. Când Hassan se oferise să conducă şi el măcar o oră, Colin refuzase, întrucât condusul îl făcea să uite de toate – *rămâi sub limita de viteză*;

Doamne, inima mi-a luat-o la goană; *urăsc gustul de cafea*; *totuşi, şutit foarte agitat*; *bine, şi am scăpat de camion*; *bine, da*; *banda din dreapta*; *iar acum, doar farurile mele ţinând piept întunericului*. Astfel, singurătatea nu mai părea atât de copleşitoare. Condusul era o formă de gândire, singurul fel pe care el îl putea tolera în acel moment. Şi totuşi, gândul stătea la pândă, puţin mai încolo de farurile maşinii: fusese părăsit. De o fată pe nume Katherine. Pentru a nouăsprezecea oară.

Când vine vorba de fete (şi, în cazul lui Colin, venea vorba des), toată lumea are un gen anume. Genul lui Colin Singleton nu era unul fizic, ci mai degrabă lingvistic: lui îi plăceau Katherinele. Şi nu e vorba aici de fete numite Katie sau Kat sau Kitty sau Cathy sau Rynn sau Trina sau Kay sau Kate sau, Doamne fereşte! Catherine. K-A-T-H-E-R-I-N-E. Fusese împreună cu nouăsprezece fete. Toate purtau numele de Katherine. Şi toate – fiecare în parte – îl părăsiseră.

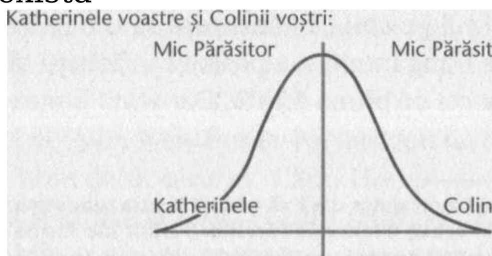
Colin credea că lumea era împărţită în două categorii de oameni: Părăsitorii şi Părăsiţii. Mulţi oameni vor pretinde că fac parte din ambele categorii, însă acei oameni nu prind esenţialul: eşti predispus doar la una dintre categorii. E posibil ca Părăsitorii să nu fie întotdeauna cei care frâng inimi, şi e posibil ca Părăsiţii să nu fie întotdeauna cei cu inima frântă. Dar toată lumea are o tendinţă. O

Poate că totuşi Colin ar fi trebuit să se înveţe cu suişurile şi coborâşurile relaţiilor. La urma urmei, poveştile

de dragoste sfârşesc într-un singur fel: prost. Dacă te gândeşti la asta, şi Colin o făcea adesea, toate relaţiile romantice se sfârşesc prin (1) despărţire, (2) divorţ sau (3) deces. Dar Katherine a XIX-a fusese diferită – sau, cel puţin, aşa se părea. Ea îl iubise, iar el o iubise la fel de mult. Nebuneşte. Şi încă o iubea – se trezi gândindu-se la aceste cuvinte în timp ce conducea: Katherine, te iubesc. Numele suna diferit când îl rostea de faţă cu ea; devenise nu acel nume de care fusese atâta amar de vreme obsedat, ci un cuvânt care o descria doar pe ea, un cuvânt care mirosea a liliac, care capta albastrul ochilor şi lungimea genelor ei.

În timp ce vântul sufla prin geamurile întredeschise, Colin se gândi la Părăsitori şi Părăsiţi şi la arhiduce. Pe bancheta din spate, Hassan mormăi şi fornăi de parcă visa că era un ciobănesc german, iar Colin simţi flacăra neîntreruptă din stomac, gândind: Totul este atât de COPILĂRESC. PATETIC. EŞTI PENIBIL. TRECI PESTE ASTA TRECI PESTE ASTA TRECI PESTE ASTA. Dar el nu ştia ce anume era „asta".

pildă, ei sunt ori mici Părăsiţi, ori mici Părăsitori. Dar apoi există



Katherine I: Introducerea (Introducerii)

Părinţii săi nu-l consideraseră niciodată pe Colin un copil special, asta până într-o dimineaţă de iunie. Colin, care pe atunci avea doi ani şi o lună, stătea într-un scaun înalt, luând micul dejun alcătuit din ingrediente vegetale neprecizate, în timp ce tatăl său, care stătea faţă în faţă cu el la măsuţa din bucătărie, citea din *Chicago Tribune*. Colin era costeliv pentru vârsta lui, dar destul de înalt, cu bucle şatene dese, care ţâşneau din capul său cu o

imprevizibilitate einsteiniană.

— Trei murţi pe West Side, spuse Colin, după ce înghiţi un dumicat. Nu vreau mai pot mâncărică cu legume, adăugă el, referindu-se la mâncarea din farfurie.

— Ce-ai spus, amice?

— Trei murţi pe West Side. Vreau cartofi prăjiţi te rog mulţumesc.[9]

Tatăl lui Colin întoarse ziarul şi se uită lung la titlul imens de pe prima pagină. Aceasta era prima amintire a lui Colin: tatăl său coborând uşor ziarul şi zâmbindu-i. Ochii tatălui său erau surprinşi şi încântaţi, iar zâmbetul era de nestăvilit.

— CINDY! BĂIATUL CITEŞTE ZIARUL! strigă el.

Părinţii săi erau acel gen de oameni cărora le plăcea cu adevărat să citească. Mama lui preda limba franceză la prestigioasă şi exorbitant de scumpa Şcoală Kalman din buricul târgului, iar tatăl său era profesor de sociologie la Northwestern University, care se afla în nordul oraşului. Astfel că, după acei trei morţi de pe West Side, părinţii lui

Colin începură să citească împreună cu el, întotdeauna şi oriunde – în principal în engleză, dar şi cărţi ilustrate în franceză.

Patru luni mai târziu, Colin fu trimis la o şcoală pentru preşcolarii înzestraţi. Membrii din conducerea acelei unităţi le spuseseră părinţilor lui că el era prea avansat pentru şcoala lor şi, oricum, nu puteau accepta copii care încă nu învăţaseră să facă la oliţă. Astfel că luară decizia de a-l trimite pe Colin la un psiholog de la University of Chicago.

Aşadar, copilul-minune, care făcea din când în când pe el, sfârşi într-un birou mic, fără ferestre, de pe South Side, vorbind cu o doamnă ce avea ochelari cu ramă de baga, care îi ceru să găsească modele în şirurile de litere şi cifre. Îi ceru să întoarcă poligoane. Îi ceru să-i arate care dintre imagini nu se potriveau cu celelalte. Îi puse

---

9 Precum o maimuţică isteaţă, Colin era posesorul unui vocabular impresionant, însă cu gramatica nu stătea prea bine. De asemenea, nu ştia cum se pronunţă cuvântul mort. Iertaţi-l. Avea doi ani.

nenumărate întrebări minunate, iar Colin o iubi pentru asta. Până în acel moment, cele mai multe întrebări care îi fuseseră adresate erau dacă făcuse pe el sau dacă mai putea să ia măcar o gură din nenorocita aia de mâncărică cu legume.

După o oră de întrebări, femeia spuse: Colin, vreau să-ţi mulţumesc pentru răbdarea extraordinară de care ai dat dovadă. Eşti o persoană cu adevărat specială.

Eşti o persoană cu adevărat specială. Colin avea să audă asta de multe ori, şi totuşi – cumva – nu se putea sătura.

Femeia cu ochelari cu ramă de baga o aduse pe mama lui în birou. În timp ce profesoara îi spunea doamnei Singleton că băiatul ei era genial, un băiat cu adevărat special, Colin se juca preocupat cu alfabetul făcut din cuburi de lemn. Îi intră o aşchie în deget când rearanjă p-o-t-s[10] în s-t-o-ţi – prima anagramă pe care şi-o amintea.

Profesoara îi spuse doamnei Singleton că harul lui Colin trebuia să fie încurajat, nu forţat, şi o avertiză în privinţa unui lucru:

— Nu trebuie să aveţi aşteptări prea mari. Cei care sunt ca băiatul dumneavoastră procesează informaţiile cu repeziciune. Dau dovadă de o capacitate impresionantă de a-şi concentra atenţia asupra lucrurilor pe care le au de făcut. Dar, de pildă, dacă un copil cu un coeficient de inteligenţă normal pentru vârsta lui ar concura cu băiatul dumneavoastră pentru un premiu Nobel, şansele de câştig ar fi egale.

În acea seară, tatăl său îi aduse o carte nouă *Partea lipsă* de Shel Silverstein. Colin se aşeză pe canapea lângă tatăl său şi mânuţele lui răsfoiră paginile mari în timp ce citea cu repeziciune textul, oprindu-se doar ca să pună întrebări de genul: „*Cătat* e acelaşi lucru cu *căutat*?” Când termină de citit, Colin închise demonstrativ cartea cu un poc.

— Ţi-a plăcut? îl întrebă tatăl său.

— Da, îi răspunse el.

---

10 Pot (engl.) — oală de noapte. (N.f.)

Adora toate cărţile, deoarece îi plăcea simplul fapt de a citi, magia de a transforma mâzgăliturile de pe o pagină în cuvinte care să îi pătrundă în minte.

— Despre ce e vorba? îl întrebă tatăl lui.

Colin puse cartea pe picioarele tatălui său şi spuse:

— Cercului îi lipseşte o parte. Partea lipsă are formă de pizza.

— O formă de pizza sau o formă de *felie* de pizza?

Zâmbind, tatăl său îşi puse mâinile mari pe creştetul lui Colin.

— Corect, tati. O felie. Aşadar, cercul se duce să-şi caute partea lipsă. Găseşte o mulţime de părţi greşite. Apoi găseşte partea care trebuie. Dar o lasă în urmă. Apoi se termină.

— Tu te simţi vreodată precum un cerc căruia îi lipseşte o parte? îl întrebă tatăl său.

— Tati, eu nu sunt un cerc. Eu sunt un băiat.

Iar zâmbetul tatălui său pieri puţin – copilul-minune putea citi, dar nu putea înţelege. Şi în cazul în care Colin ar fi ştiut că îi lipsea o parte, că incapacitatea lui de a se vedea pe sine în povestea despre un cerc era o problemă de nerezolvat, ar fi putut să-şi dea seama că restul lumii avea să ţină pasul cu el odată cu trecerea timpului. Pentru a împrumuta dintr-o altă poveste pe care o memorase, dar pe care n-o pricepea: dacă ar fi ştiut că povestea despre ţestoasă şi iepurele-de-câmp era mult mai mult decât o simplă poveste cu o ţestoasă şi un iepure-de-câmp, ar fi putut evita o mulţime de probleme.

Trei ani mai târziu, fusese înscris în clasa întâi – gratis, întrucât mama lui preda acolo – la Şcoala Kalman, fiind aproape cu un an mai mic decât colegii lui de clasă. Tatăl său îl împingea de la spate să înveţe mai mult şi mai sârguincios, însă el nu era genul de copil-minune care merge la colegiu la vârsta de unsprezece ani. Ambii părinţi ai lui Colin credeau de cuviinţă că trebuiau să-l ţină pe un traseu educaţional seminormal, de dragul a ceea ce ei numeau „bunăstarea lui sociologică”.

Însă chestia asta nu mergea niciodată bine. Colin nu

excela în a-şi face prieteni. El şi colegii lui de clasă nu agreau aceleaşi activităţi. De pildă, pe durata pauzei prefera să se joace de-a robotul. Se ducea la Robert Caseman cu un mers îmbăţoşat şi mişcându-şi braţele ca o jucărie. Pe o voce monotonă, Colin spunea:

— SUNT UN ROBOT. POT SĂ RĂSPUND LA ORICE ÎNTREBARE. VREI SĂ ŞTII CARE A FOST CEL DE-AL PAISPREZECELEA PREŞEDINTE?

— Bine, spunea Robert. Întrebarea mea e: de ce eşti atât de retardat, Cancer-de-Colon?

Deşi numele lui se pronunţa *co-lin*, jocul preferat al lui Robert Caseman era să-l strige „Cancer-de-Colon”, până ce Colin începea să plângă, ceea ce nu dura prea mult, întrucât Colin era ceea ce mama lui numea un „sensibil”. Pentru numele lui Dumnezeu, el pur şi simplu voia să se joace de-a robotul. Ce era greşit în asta?

În clasa a doua, Robert Caseman şi aliaţii lui se mai maturizaseră puţin. Dându-şi seama într-un târziu că nişte cuvinte nu puteau să rănească niciodată, dar că bâtele şi pietrele puteau rupe oase, îl inventaseră pe Abdominalul Om-de-Zăpadă[11]. Îi ordonau să se întindă pe jos (şi, dintr-un anume motiv, el accepta), iar apoi, patru băieţi îl apucau de mâini şi de picioare şi îl trăgeau din toate părţile. Era un fel de tras-şi-secţionat[12], dar având în vedere că cei care îl trăgeau erau copii de şapte ani, nu era fatal, ci doar stânjenitor şi prostesc. Îl făcea să simtă că nimeni nu-l plăcea, ceea ce, de fapt, era adevărat. Singura lui consolare era că într-o zi avea să fie cineva important. Faimos. Ceva ce niciunul dintre colegii lui nu avea să fie. De aceea îşi băteau joc de el, îi spunea mama

---

11 Pe care, ca să ştiţi şi voi, Colin îl numise, de fapt. Ceilalţi îi spuneau „întinderea", dar, într-o zi, când erau pe cale să i-o facă din nou, Colin a strigat: „Nu-mi daţi un abdominal om-de-zăpadă!" Şi numele a fost atât de inteligent, încât a rămas aşa. (N.f.: Aici există şi un joc de cuvinte, fă- cându-se aluzie la Yeti, omul zăpezilor, care în engleză se mai numeşte şi The Abominable Snowman — Abominabilul Om-de-Zăpadă.)

12 „Spânzurat, tras şi secţionat" a fost o metodă de pedeapsă care a apărut pentru prima oară în Anglia, în anul 1 351, şi care se aplica pentru înaltă trădare. (N.f.)

sa.

— Pur şi simplu sunt *invidioşi*, îi zicea ea.

Dar Colin ştia ce ştia. Nu erau invidioşi. El pur şi simplu nu era o persoană care să se facă plăcută. Uneori e atât de clar cum stau lucrurile.

Astfel că, imediat după începutul clasei a treia, Colin şi părinţii săi au fost de-a dreptul încântaţi şi uşuraţi când el şi-a dovedit bunăstarea sociologică reuşind să câştige (pentru scurt timp) inima celei mai drăguţe fete de opt ani din oraşul Chicago.

(patru)

Pe la trei dimineaţa, Colin trase într-o parcare din apropiere de Paducah, statul Kentucky, coborî spătarul scaunului până ce se lipi de picioarele lui Hassan şi se culcă. Patru ore mai târziu, se trezi Hassan îi trăgea şuturi prin spetează.

— *Kafir* – am paralizat aici. Ridică rahatu ăsta înapoi. Tre' să-mi fac rugăciunea.

Colin îşi visase amintirile cu Katherine. Întinse mâna şi trase de manetă, ridicându-şi scaunul.

— La naiba, spuse Hassan. A murit ceva în gâtul meu azi-noapte?

— Ăăă, dorm...

— Fiindcă gura mea are gust de mormânt deschis. Ţi-ai luat pastă de dinţi?

— De fapt, există o denumire pentru asta. *Fetor hepaticus*. Se petrece în timpul ultimului...

— Neinteresant, spuse Hassan, lucru pe care îl spunea de fiecare dată când Colin începea să divagheze. Pastă de dinţi?

— Articolele de toaletă se află în geanta din portbagaj, îi răspunse Colin.[13]

Hassan trânti portiera în urma lui, după care, câteva clipe mai târziu, trânti şi portbagajul şi, în timp ce Colin se freca la ochi, se gândi că şi el putea să se trezească de-a

13 Dar, oricum, se numeşte fetor hepaticus şi e un simptom al insuficienţei hepatice în ultimul stadiu. în principiu, ceea ce se întâmplă e că respiraţia ta miroase cu adevărat a cadavru în putrefacţie.

binelea. Când Hassan îngenunche pe asfalt, cu faţa spre Meca, Colin se duse la baie (graffitiul din cabină spunea: sun-o pe dana pentru oral. Colin se întrebă dacă Dana oferea felaţii sau cocaină, şi apoi, pentru prima dată de când rămăsese nemişcat pe covorul din dormitorul său, îşi oferi cea mai mare plăcere. Anagramă: Apelează Dana pentru oral; Baladă pentru un clovn[14]).

Ieşi în aerul cald din Kentucky şi se aşeză la o masă de picnic, faţă în faţă cu Hassan, care părea să atace masa cu briceagul de la breloc.

— Ce faci?

Colin îşi puse braţele pe masă, după care îşi sprijini capul pe ele.

— Ei bine, în timp ce tu erai la baie, m-am aşezat la masa asta de picnic de-aici din Bumblenaiba, Kentucky, şi am observat că cineva a scrijelit „dumnezeu urăşte pe poponari”, lucru care, pe lângă faptul că e un coşmar gramatical, e complet ridicol. Aşa că-l schimb în „Dumnezeu urăşte baghetele”. E greu să nu fii de acord cu asta. *Toată lumea* urăşte baghetele.

— *Faime les baguettes*, murmură Colin.

— Tu *aime* o grămadă de porcării.

În timp ce Hassan muncea ca să-l facă pe Dumnezeu să urască baghetele, în mintea lui Colin se desfăşura o întrecere: (1) baghete (2) Katherine a XIX-a (3) colierul cu rubine pe care i-l cumpărase în urmă cu cinci luni şi şaptesprezece zile (4) cele mai multe rubine provin din India, care (5) a fost cândva sub dominaţia Regatului Unit, în care (6) Winston Churchill era prim-ministru, şi (7) nu e interesant cum o mulţime de politicieni importanţi, precum Churchill şi Gandhi, erau chei, în vreme ce (8) o mulţime de dictatori diabolici, precum Hitler şi Stalin şi Saddam Hussein, aveau mustaţă? Dar (9) Mussolini nu purta mustaţă decât rareori, şi (10) o mulţime de oameni de ştiinţă importanţi aveau mustaţă, precum italianul Ruggero Oddi, care (11) a descoperit (şi a dat numele)

14 joc de cuvinte intraductibil: Call Dana for blow; Ballad for a clown. (N.t.)

sfincterului lui Oddi din tractul intestinal, care e unul dintre sfincterele mai puţin cunoscute, aşa cum e şi (12) sfincterul pupilei.

Şi apropo: când Hassan Harbish a sosit la Şcoala Kalman în clasa a zecea, după ce zece ani fusese şcolit acasă, era destul de isteţ, deşi nu era supradotat. În acea toamnă s-a înscris la Algebră I împreună cu Colin, care era în clasa a noua. Dar nu şi-au vorbit niciodată, deoarece Colin renunţase să încerce să devină prieten cu indivizi pe care nu-i chema Katherine. Îi ura pe aproape toţi elevii de la Kalman, lucru care era în regulă, atâta timp cât cei mai mulţi îl urau la rândul lor.

La vreo două săptămâni de când începuse şcoala, în timpul orei, Colin ridică mâna şi domnişoara Sorenstein spuse: Da, Colin?

Colin îşi ţinea mâna sub ochelari, peste ochiul stâng, şi era limpede că îl deranja ceva.

— Pot ieşi pentru câteva clipe? întrebă el.

— E important?

— Cred că mi-a intrat o geană în sfincterul pupilei, îi răspunse Colin, iar clasa izbucni în hohote de râs.

Domnişoara Sorenstein îi permise să iasă, iar Colin se duse la baie şi, uitându-se în oglindă, îşi scoase geana din ochi, de acolo de unde se află sfincterul pupilei.

După oră, Hassan îl găsi pe Colin pe marea scară de piatră de la intrarea din spate a clădirii, mâncând un sandviş cu unt de arahide şi fără gem.

— Uite ce e, spuse Hassan. Asta e a noua zi de când vin la şcoală, n-am mai fost în viaţa mea şi totuşi, cumva, mi-am cam dat seama de ceea ce poţi şi nu poţi să spui. Şi nu poţi să vorbeşti despre propriul tău sfincter.

— E o parte a ochiului, spuse Colin în apărarea lui. Încercam să par inteligent.

— Ascultă, amice. Trebuie să-ţi cunoşti publicul. Chestia asta poate că ar da oamenii pe spate la un congres al oftalmologilor, dar la ora de mate toată lumea se întreabă cum naiba ţi-a intrat o geană *acolo*.

Şi aşa se împrieteniră.

— Trebuie să recunosc, nu mă gândesc prea mult la Kentucky, spuse Hassan.

Colin îşi ridică uşor capul, sprijinindu-şi bărbia pe braţe. Preţ de o clipă, scrută parcarea popasului. Partea care îi lipsea nu se găsea nicăieri.

— Tot ce e aici îmi aminteşte de ea. Vorbeam mereu să mergem la Paris. Vreau să zic, eu nici măcar nu vreau să merg la Paris, dar mă tot gândesc cât de încântată ar fi dacă ar ajunge la Luvru. Am merge la restaurante minunate şi poate am bea vin roşu. Ba chiar am căutat hoteluri pe internet. Am fi putut face asta cu banii de la *Kranialkidz*,[15]

— Omule, dacă locul ăsta îţi aduce aminte de Paris, am dat de belea.

Colin se ridică şi se uită de-a lungul pajiştii prost îngrijite a parcării. Apoi se uită în jos, la ingenioasa operă de artă a lui Hassan.

— *Baguettes*, explică Colin.

— O, Doamne. Dă-mi cheile.

Colin băgă mâna în buzunar şi îi aruncă alene cheile peste masa de picnic. Hassan le înşfăcă în timp ce se ridică, după care porni spre Dricul Satanei. Abandonat, Colin îl urmă.

După vreo şaizeci de kilometri de mers, aflându-se încă în Kentucky, Colin se ghemuise pe locul din dreapta şoferului şi părea pe cale să adoarmă, când Hassan anunţă:

— Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume – următoarea ieşire!

— Nu ne oprim să vedem Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume.

— S-o crezi tu, spuse Hassan. Probabil că e uriaş!

— Hass, de ce ne-am opri să vedem Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume?

— E *o călătorie*! E vorba de *aventură*!

Hassan lovi volanul cu pumnul pentru a sublinia cât

15D espre asta vom vorbi mai târziu, dar ideea e următoarea: în urmă cu aproximativ un an, Colin câştigase nişte bani.

de entuziasmat era.

— Nu e ca şi când ne-am grăbi să ajungem *undeva*. Chiar vrei să mori fără să fi văzut Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume?

Colin se gândi preţ de o clipă.

— Da. În primul rând, noi doi nu suntem creştini. În al doilea rând, nu ajută cu nimic să ne petrecem vara căutând atracţii tâmpite. În al treilea rând, crucifixele îmi amintesc de ea.

— De cine?

— De *ea*.

— *Kafir*, ea era *ateel*

— Nu întotdeauna, spuse Colin pe un ton blând. Mai demult purta un crucifix la gât. Înainte să ne fi combinat.

Îşi întoarse ochii spre geam, privind copacii care treceau în goană. Memoria lui infailibilă îi evoca acel crucifix de argint.

— Sitzpinklingul tău mă dezgustă, spuse Hassan, însă apăsă mai tare pe acceleraţie şi trecu pe lângă atracţia turistică.

(cinci)

La două ore de când trecuseră de Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume, Hassan îl readuse în discuţie.

— Ştiai că Cel Mai Mare Crucifix de Lemn din Lume se află în Kentucky? strigă el, având geamul coborât şi fluturându-şi mâna în aerul care trecea cu iuţeală.

— Nu, până azi, îi răspunse Colin. Dar ştiam că cea mai mare *biserică* de lemn din lume se află în Finlanda.

— Neinteresant, spuse Hassan.

Această replică a lui Hassan îl ajutase pe Colin să-şi dea seama ce voiau şi ce nu voiau oamenii să audă. Înainte să-l fi cunoscut pe Hassan, Colin nu se mai confruntase cu astfel de situaţii, întrucât oamenii ori râdeau de el, ori îl ignorau. Sau, în cazul Katherinelor, râdeau de el şi apoi îl ignorau. Mulţumită listei de lucruri care nu erau interesante 8, Colin putea să poarte o conversaţie seminormală.

Trei kilometri şi un popas mai târziu, ieşiţi în

siguranţă din Kentucky, cei doi băieţi se aflau pe la jumătatea drumului între Nashville şi Memphis. Vântul care intra pe geamurile coborâte le usca sudoarea, fără a-i răcori cu adevărat; Colin se întreba cum puteau ajunge într-un loc dotat cu aer condiţionat, când observă un panou pictat de mână, care trona deasupra unui câmp de bumbac sau porumb, sau de soia, sau ceva de genul.[16] Ieşirea 212 – vizitaţi mormântul arhiducelui Franz ferdinand – cel care a declanşat primul război mondial.

— Nu pare plauzibil, observă Colin pe un ton calm.

— Zic doar că ar trebui să mergem *undeva*, spuse Hassan, fără să-l audă. Adică, îmi place această autostradă la fel de mult ca oricui, dar cu cât ne îndreptăm mai mult spre sud, cu atât devine mai cald, şi deja transpir ca o târfă într-o biserică.

Colin îşi frecă gâtul înţepenit, spunându-şi că, sub nicio formă, n-avea să mai petreacă vreo noapte în maşină când avea destui bani ca să plătească o cameră de hotel.

— Ai văzut panoul ăla? întrebă el.

— Ce panou?

— Cel cu mormântul arhiducelui Franz Ferdinand.

Fără să-i pese prea mult de drum, Hassan se întoarse spre Colin, zâmbind cu gura până la urechi, şi îl lovi prieteneşte peste umăr.

— Excelent. *Excelent*. Şi, oricum, e timpul să luăm prânzul.

După ce Colin coborî de pe locul din dreapta în parcarea de la Hardee's, la Ieşirea 212 din Districtul Carver, Tennessee, îi dădu un telefon mamei lui.

— Salut, suntem în Tennessee.

— Cum te mai simţi, amice?

— Cred că mai bine. Nu ştiu. E cald. M-a ăăă, m-a sunat cineva?

Mama lui tăcu, iar el putea *simţi* mila ei.

— Îmi pare rău, scumpule. Am să le spun, ăăă, oamenilor să te sune pe mobil.

— Mersi, mamă. Trebuie să închid, mă duc să iau

16 Identificarea recoltelor nu se număra printre talentele lui Colin.

prânzul la Hardee’s.

— Sună minunat. Să porţi centura de siguranţă! Te iubesc!

— Şi eu.

După un Monster Thickburger neîndurător de soios în restaurantul pustiu, Colin o întrebă pe femeia de la casa de marcat, al cărei trup părea să fi suferit, probabil, de la prea multe mese luate la locul de muncă, cum puteau ajunge la mormântul lui Franz Ferdinand.

— Cine? îl întrebă ea.

— Arhiducele Franz Ferdinand.

Femeia îl privi pierdută preţ de o clipă, după care ochii ei se luminară.

— O, voi căutat Gutshotu? Vă duceţi în provincie, nu?

— Gutshot?

— Da. Acum, ce vreţ să faceţi este să ieşiţi din parcare şi să faceţi dreapta – vreau să zic, ieşiţi de pe şosea, iar apoi, cam după vreo trei kilometri, ajungeţ la o intersecţie. Acolo e un Citgo închis. Faceţi dreapta pe drumu’ ăla şi apoi o să treceţ printr-o pustietate cam vreo cinşpe-douăj’ de kilometri. O să urcaţi pe un deal ş-apoi sunteţi în Gutshot. Gutshot?

— Gutshot, Tennessee. Acolo îl ţin pe arhiduce.

— Deci dreapta şi iar dreapta.

— Da. Să vă distrat bine, auz?

— Gutshot, repetă Colin pentru sine. OK, mersi!

De la ultima asfaltare, drumul cu pricina, de cincisprezece sau douăzeci de kilometri, părea să fi fost epicentrul unui cutremur. Colin conducea precaut şi totuşi, amortizoarele învechite ale Dricului scârţâiau şi gemeau din pricina hârtoapelor şi a ondulaţiilor asfaltului.

— Poate că nu trebuie neapărat să-l vedem pe arhiduce, spuse Hassan.

— E *o călătorie*! E vorba de *aventură*, îl imită Colin.

— Crezi că locuitorii din Gutshot, Tennessee, au văzut vreodată un arab în carne şi oase?

— O, nu fi atât de paranoic.

— Sau, că tot veni vorba, crezi c-au văzut vreodată

vreun evreu cu păr afro?

Colin se gândi câteva momente, după care spuse:

— Ei bine, femeia de la Hardee s-a fost amabilă cu noi.

— Corect, dar femeia de la Hardee s-a numit Gutshotul „provincie”, spuse Hassan, imitând accentul femeii. Vreau să zic, dacă Hardee’s face parte dintr-o zonă urbană, nu sunt sigur c-aş vrea să văd zonele rurale de pe-aici.

Hassan continuă cu criticile lui, iar Colin râdea şi zâmbea exact când trebuia, dar conducea mai departe, calculând şansele ca arhiducele, care murise în Sarajevo în urmă cu mai bine de nouăzeci de ani şi care apăruse în mod neaşteptat în mintea lui Colin cu o seară înainte, să sfârşească între Colin şi locul spre care se îndrepta el. Era iraţional, iar Colin ura să gândească iraţional, însă nu putea să nu se întrebe dacă faptul că urma să se afle în prezenţa arhiducelui avea să-i dezvăluie ceva legat de partea lui lipsă. Dar, desigur, Colin ştia că universul nu conspiră să te aducă într-un loc greşit. Se gândi la Democrit: „Omul învinuieşte natura şi destinul, cu toate că destinul său nu e decât un ecou al personalităţii şi patimilor sale, al greşelilor şi al slăbiciunilor”[17].

Aşadar, nu fu destinul, ci personalitatea şi patimile lui Colin Singleton, greşelile şi slăbiciunile care îl aduseseră în sfârşit în Gutshot, Tennessee – populaţie: 864, conform panoului de pe marginea drumului. La o primă impresie, Gutshot părea să arate la fel ca tot ce fusese înaintea lui, singurul lucru diferit fiind un drum mai bine asfaltat. De-o parte şi de alta a Dricului, câmpuri de plante dese, strălucitor de verzi, se întindeau către o nemărginire cenuşie, întreruptă din când în când doar de păşuni pentru cai, hambare sau şiruri de copaci. Într-un

---

17 Originalul în greacă, pentru cei curioşi: Ojrou>TO>âTono>Karr| yopEÎ>Tr|>(pu 0tl>Kai>rri>noipa, 6|i(0i;> T|>^ioipa>Tou>£ivai>| CTuvr|0a)<;>alXâr|')|ri)(a)>Tou>iXaP aKîiipa>Kai>rav>7ta9d)v>Tou,>ia)vXa6(bv>Kai>Tiov>a8uva| iiu)v>Tou.

târziu, Colin observă în faţă, pe marginea drumului, o clădire din beton, cu două etaje, vopsită într-un roz înfiorător.

— Cred că suntem în Gutshot, spuse el, dând din cap spre clădire.

Pe o latură a clădirii exista o placă pe care scria regatul gutshot – locul de veci al arhiducelui Franz ferdinand / bere rece ca gheaţa / sifon / momeală.

Colin trase pe aleea pietruită a magazinului. Scoţându-şi centura de siguranţă, îi spuse lui Hassan:

— Mă întreb dacă îl ţin pe arhiduce pe sifon sau pe momeală.

Hohotele de râs ale lui Hassan răsunară în toată maşina.

— La naiba, Colin a făcut o glumă. Locul ăsta funcţionează ca o magie pentru tine. Totuşi, păcat de felul în care vom muri aici. Vreau să zic, pe bune. Un arab şi un semievreu intră într-un magazin din Tennessee. E începutul unui banc, iar gluma e „sodomie”.

În orice caz, Colin îl auzi pe Hassan mergând târşâit în urma lui prin parcare.

Intrară pe o uşă cu sită în Magazinul Universal Gutshot. Din spatele tejghelei, o fată cu un nas lung şi drept şi cu ochi căprui de mărimea unor planete mai mici îşi ridică privirile dintr-un număr al revistei *Celebrity Living* şi spuse:

— Salutare, ce faceţi?

— Bine. Tu? întrebă Hassan în timp ce Colin încerca să se gândească dacă vreun suflet valoros din toată istoria omenirii citise vreodată un exemplar din *Celebrity Living.21*

— Bine, spuse fata.

O vreme se plimbară prin magazin, păşind pe scândurile prăfuite şi lăcuite ale podelei, prefăcându-se interesaţi de nişte sortimente de snacksuri, băuturi şi plevuşti care înotau în bazinele cu momeală. Pe jumătate ghemuit după un raft cu chipsuri de cartofi, Colin îl trase de tricou pe Hassan, îşi făcu mâna pâlnie la urechea lui şi

îi şopti:

21 Dacă ar fi să ne imaginăm acest lucru sub forma unei diagrame Venn, Colin ar fi demonstrat că lumea arăta aşa:



— *Vorbeşte* cu ea.

Colin, de fapt, nu-i şoptise, întrucât nu stăpânea arta şoptitului – pur şi simplu vorbi, pe o voce uşor mai blândă, direct în timpanul lui Hassan.

Hassan tresări şi scutură din cap.

— Care e suprafaţa totală, în kilometri pătraţi, a statului Kansas? şopti el.

— Ăăă, aproximativ 213.000; de ce?

— Mi se pare amuzant că ştii asta, dar nu poţi să găseşti o modalitate de a vorbi fără să-ţi foloseşti corzile vocale.

Colin începu să-i explice că până şi şoptitul implica *folosirea* corzilor vocale, însă Hassan nu făcu decât să-şi dea ochii peste cap. Aşadar, Colin ridică mâna şi începu să-şi muşte degetul mare în timp ce-l privea pe Hassan cu speranţă în ochi, însă Hass îşi văzu în continuare de chipsurile de cartofi, astfel că, în cele din urmă, chestiunea rămase în seama lui Colin. Se îndreptă spre tejghea şi spuse:

— Salut, ne întrebam cum am putea ajunge la mormântul arhiducelui.

Cititoarea *Celebrity Living* îi zâmbi. Obrajii ei grăsuni şi nasul prea lung dispărură. Avea acel soi de zâmbet larg şi viclean în care nu puteai decât să te încrezi – nu îţi doreai decât s-o faci fericită, astfel încât să-l vezi în continuare. Însă zâmbetul pieri într-o clipită.

— Tururile încep din oră-n oră, costă unsprezece dolari şi, ca să fiu sinceră, nu merită, îi răspunse ea pe o voce monotonă.

— Vom plăti, spuse Hassan, apărând brusc în spatele lui. Puştiul trebuie să-l vadă pe arhiduce. Apoi se apleacă şi

şopti pe un ton glumeţ: A suferit o cădere nervoasă.

Hassan puse douăzeci şi doi de dolari pe tejghea, pe care fata îi strecură iute în buzunarul pantalonilor ei scurţi, ignorând în mod flagrant casa de marcat din faţa ei. Apoi îşi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă de păr de culoarea mahonului şi oftă.

— În mod clar, afară e înăbuşitor, observă fata.

— Turul ăsta e cu ghid? se interesă Colin.

— Da. Şi deşi mă mâhneşte cumplit, eu sunt ghidul vostru.

Ieşi de după tejghea. Scundă. Costelivă. Chipul ei nu era deosebit de drăguţ, ci mai degrabă interesant.

— Eu sunt Colin Singleton, se prezentă el ghidului/vânzătoarei.

— Lindsey Lee Wells, îi răspunse ea, întinzând o mână mică, unghiile fiind vopsite cu o nuanţă de roz metalic.

Colin îi scutură mâna, apoi Lindsey se întoarse către Hassan.

— Hassan Harbish. Musulman. Nu-s terorist.

— Lindsey Lee Wells. Metodistă. Nici eu.

Fata zâmbi din nou. Colin nu se gândea la nimic altceva în afară de propria-i persoană şi K-19 şi partea curajului său pe care o pusese cine ştie unde – dar zâmbetul ei nu putea fi tăgăduit. Acel zâmbet putea să pună capăt războaielor şi să vindece cancerul.

O vreme merseră tăcuţi prin iarba înaltă din spatele magazinului, care îi irită lui Colin pielea sensibilă a gambelor, iar el se gândi să menţioneze asta şi să întrebe dacă nu cumva exista vreo cărare recent tunsă pe care să poată merge, însă ştia că Hassan ar fi considerat acest lucru „sitzpinklerie”, astfel încât rămase tăcut în vreme ce iarba îi gâdila pielea. Se gândi la Chicago, unde puteai umbla zile în şir fără să pui vreodată piciorul pe o bucată de pământ. Acea lume bine asfaltată i se părea atrăgătoare şi îi era dor de ea în timp ce picioarele lui călcau pe dâmburi de pământ întărit care ameninţau să-i luxeze gleznele.

Pe când Lindsey Lee Wells mergea în faţa lor (refuzul de a vorbi cu ei era o dovadă de nesimţire tipică cititorilor *Celebrity Living*), Hassan păşea umăr la umăr alături de Colin şi, cu toate că nu îi spusese *sitzpinkler* lui Colin pentru că era alergic la iarbă, Colin ştia că ar fi *trebuit* să o facă, ceea ce îl enerva. Aşadar, Colin aduse în discuţie lucrul pe care Hassan îl detesta cel mai mult.

— Ţi-am spus cumva azi c-ar trebui să te înscrii la colegiu? îl întrebă Colin.

Hassan îşi dădu ochii peste cap.

— Da, ştiu. Vreau să zic, uite unde te-a adus pe tine excelenţa academică.

Lui Colin nu îi trecu nicio replică prin minte.

— Ei bine, anul acesta ar trebui. Nu poţi să o lungeşti la nesfârşit. Nici măcar nu trebuie să te înscrii până pe cincisprezece iulie. (Colin chiar verificase asta.)

— Ba chiar *pot* să o lungesc la nesfârşit. Am spus-o acum ceva timp şi o spun din nou: îmi place să-mi aşez fundul pe canapea, să mă uit la televizor şi să mă îngraş şi mai tare. E munca vieţii mele, Singleton. De asta ador călătoriile, frăţioare. E ca şi când faci ceva, fără să faci, de fapt, nimic. În orice caz, tatăl meu n-a fost la colegiu şi e putred de bogat.

Colin se întrebă cât de putred de bogaţi erau, însă spuse doar:

— Corect, dar tatăl tău nu stă cu fundul pe canapea. El munceşte cam o sută de ore pe săptămână.

— Adevărat. Adevărat. Şi, mulţumită lui, nu trebuie să merg la muncă *sau* la colegiu.

Colin nu avea niciun răspuns la asta. Dar pur şi simplu nu înţelegea apatia lui Hassan. Care e scopul de a trăi dacă nu încerci măcar să faci ceva remarcabil? E extrem de ciudat să crezi că Dumnezeu ţi-a dat viaţă şi să nu crezi că viaţa îţi cere ceva mai mult decât să stai şi să te uiţi la televizor.

Şi totuşi, când porneşti într-o călătorie pentru a scăpa de amintirile cu cea de-a nouăsprezecea Katherine a ta şi hoinăreşti prin Tennessee ca să vezi mormântul unui

arhiduce de Austria decedat, poate că nu ai dreptul să consideri nimic ciudat.

Colin era ocupat să anagrameze *lucru ciudat – orice noapte ciudată, suport pentru căţel abil, test ADN*[18] când îşi făcu ADN-ul să fie mândru: se împiedică de un muşuroi de cârtiţă şi căzu. Deveni atât de dezorientat din pricina pământului care se apropia cu repeziciune, încât nu-şi întinse mâinile pentru a amortiza căderea. Căzu pe burtă, ca şi când ar fi fost împuşcat în spate. Primul obiect care atinse pământul fu perechea de ochelari. Fu urmată îndeaproape de fruntea lui, care lovi o pietricică zgrunţuroasă.

Colin se întoarse pe spate.

— Am căzut, observă el cu glas tare.

— Rahat! strigă Hassan, iar când deschise ochii, Colin văzu nedesluşit că Hassan şi Lindsey Lee Wells erau în genunchi, privindu-l lung.

Ea mirosea puternic a parfum de fructe, despre care Colin credea că se numeşte *Curve*. Îl cumpărase odată, pentru Katherine a XVII-a, însă ei nu îi plăcuse.[19]

— Sângerez, nu-i aşa? întrebă Colin.

— Din abundenţă, spuse ea. Nu te mişca.

Se întoarse către Hassan şi spuse:

— Dă-mi tricoul tău.

Hassan spuse imediat nu, iar Colin se gândi că refuzul avea de-a face cu sânii de bărbat pe care îi avea.

— Trebuie să apăsam cu ceva, îi explică Lindsey lui Hassan, care refuză din nou, după care Lindsey spuse: Dumnezeule – bine!

Şi îşi scoase ea tricoul.

Colin miji ochii din cauza neclarităţii provocate de lipsa ochelarilor, însă nu văzu prea multe.

— Probabil c-ar trebui să păstrăm asta pentru a doua

---

18 Joc de cuvinte intraductibil: anything odd — any old night, handy dog tin, doing thy DNA. (N.t.)

19 „Miroase de parcă m-am frecat pe gât cu gumă de căpşuni mestecată", spuse ea, dar nu era aşa. Mirosea a parfum cu aromă de gumă de căpşuni, care, de fapt, mirosea foarte bine.

întâlnire, spuse Colin.

— Sigur, perversule, îi răspunse ea, dar Colin îşi dădu seama că fata zâmbea.

În timp ce îi şterse cu grijă fruntea şi obrazul şi apăsă cu putere într-un loc delicat de deasupra sprâncenei drepte, Lindsey continuă să vorbească.

— Apropo, halal prieten ai. Nu-ţi mai mişca gâtul! Cele două probleme pe care le avem aici sunt un fel de traumatism cranian sau un hematom subdural. Adică, posibilitatea e mică-mică-mică, dar trebuie să ai grijă, fiin'că cel mai apropiat spital e la vreo oră distanţă.

Colin închise ochii şi încercă să nu tresară în timp ce ea apăsă cu putere pe tăietură. Lindsey îi spuse lui Hassan:

— Ţine tricoul apăsat. Mă întorc în opt minute.

— Ar trebui să chemăm un medic sau ceva de genul, spuse Hassan.

— Eu sunt paramedic, îi răspunse Lindsey, întorcându-se să plece.

— La naiba, câţi ani ai? o întrebă el.

— Şaptesprezece. OK. Bine. Sunt paramedic *în devenire*. Opt minute. Jur.

O luă din loc. Nu mirosul parfumului ei îi plăcea lui Colin – nu chiar. Era felul în care aerul mirosi când Lindsey se îndepărtă de el. Mirosul de parfum care rămăsese în urma ei. În engleză nu exista un cuvânt pentru asta, însă Colin ştia cuvântul franţuzesc: *sillage*. Ceea ce îi plăcea lui Colin la parfumul *Curve* nu era mirosul pe piele, ci *sillage-ul* lui, mirosul dulce de fructe al plecării.

Hassan se aşeză lângă el pe iarbă, apăsând tare pe tăietură.

— Scuze că nu mi-am scos tricoul.

— Sânii de bărbat? întrebă Colin.

— Ei bine, da. Simt că trebuie să cunosc puţin fata înainte să-mi scot la înaintare ţâţele masculine. Unde-ţi sunt ochelarii?

— Tocmai mă întrebam asta, când fata şi-a scos tricoul, spuse Colin.

— Care vasăzică, n-ai putut s-o vezi?

— N-am putut s-o văd. Am observat doar că sutienul ei era mov.

— Nu zău? îi răspunse Hassan.

Şi Colin se gândi la K-19 stând deasupra lui pe pat, purtând sutienul ei mov în timp ce-i dădea papucii. Şi se gândi la Katherine a XIV-a, care purta un sutien negru şi celelalte articole de îmbrăcăminte tot negre. Şi se gândi la Katherine a XII-a, prima care a purtat sutien, şi la toate Katherinele cărora le văzuse sutienele (patru, dacă nu punem şi bustierele, caz în care fuseseră şapte). Oamenii credeau despre el că era un cobai pentru pedepse, că îi plăcea să fie părăsit. Dar nu era aşa. Pur şi simplu nu era în stare să prevadă nimic, nimic şi, în timp ce stătea întins pe pământul tare şi neregulat alături de Hassan, care apăsa cu prea multă forţă pe fruntea lui, distanţa lui Colin Singleton faţă de ochelarii săi îl făcu să-şi dea seama care era problema: miopie. Viitorul se afla în faţa lui, inevitabil, dar invizibil.

— I-am găsit, spuse Hassan şi încercă, stângaci, să-i pună lui Colin la ochi.

Dar e dificil să pui cuiva ochelarii la ochi, aşa încât, în cele din urmă, Colin întinse mâna şi îi ridică pe nas – putea să vadă din nou.

— *Evrika*, spuse el aproape şoptit.

Katherine a XIX-a: încheierea (încheierii)

Ea îi dădu papucii în cea de-a opta zi a celei de-a douăsprezecea luni, cu numai douăzeci şi două de zile înainte de prima lor aniversare. Absolviseră amândoi în acea dimineaţă, deşi la şcoli diferite, aşa încât părinţii lui Colin şi ai lui Katherine, care erau prieteni de mult timp, îi scoaseră la restaurant pentru a sărbători. Dar seara rămăsese numai pentru ei doi. Colin se pregăti cu grijă, bărbierindu-se şi dându-se cu deodorantul Wild Rain, care ei îi plăcea atât de mult, încât uneori se cuibărea la pieptul lui pentru a-l putea mirosi.

El o luă cu Dricul Satanei şi merseră spre sud, pe Lakeshore Drive, cu geamurile coborâte ca să poată auzi,

peste zgomotele motorului, valurile Lacului Michigan care se loveau de stâncile de pe mal. În faţa lor se profila, înalt, cerul. Colin adorase dintotdeauna cerul de deasupra oraşului Chicago. Cu toate că nu era o persoană religioasă, când urmărea linia orizontului simţea ceea ce în latină se numeşte *mysterium tremendum et fascinans* – acel gol din stomac, care era un amestec de veneraţie şi fascinaţie încântătoare.

Merseră în centru, plimbându-se pe străzile şerpuitoare dintre zgârie-norii din Chicago Loop, şi erau deja în întârziere, deoarece Katherine mereu întârzia undeva, astfel că, după vreo zece minute petrecute în căutarea unui aparat de taxare, Colin plăti optsprezece dolari pentru un loc într-o parcare subterană, ceea ce o scoase din sărite pe Katherine.

— Nu spun decât că am fi putut găsi un loc pe stradă, zise ea, în timp ce apăsa pe butonul liftului din parcare.

— Ei bine, am suficienţi bani. Şi am întârziat.

— N-ar trebui să cheltui bani când nu e necesar.

— Sunt pe cale să cheltui cincizeci de dolari pe sushi, îi răspunse el. Pentru *tine*.

Uşile se deschiseră. Exasperat, Colin se rezemă de panoul de lemn al liftului şi oftă. Până să intre în restaurant, de-abia schimbară două vorbe, stând la o măsuţă din apropierea toaletelor.

— Pentru absolvire şi pentru o cină minunată, spuse ea, ridicându-şi paharul de cola.

— Pentru sfârşitul vieţii pe care am cunoscut-o, îi răspunse Colin, ciocnind paharele.

— Doamne, Colin, nu e sfârşitul lumii.

— Este sfârşitul *unei* lumi, preciză el.

— Îţi faci griji că n-ai să fii cel mai isteţ băiat de la Northwestern?

Ea zâmbi, apoi oftă. Brusc, Colin simţi un junghi în stomac – privind în urmă, acela fusese primul indiciu că o anumită parte din el avea să dispară în curând.

— De ce oftezi? o întrebă.

În acel moment apăru chelneriţa, întrerupându-i cu o

farfurie dreptunghiulară de *maki* californian şi somon afumat *negiri*. Katherine îşi desfăcu beţişoarele, iar Colin îşi luă furculiţa. Ştia suficientă japoneză cât să poarte o conversaţie, însă mâncatul cu beţişoarele nu se prinsese niciodată de el.

— De ce oftezi? întrebă el din nou.

— Doamne, n-am niciun motiv.

— Nu, spune-mi de ce, insistă el.

— Tu… îţi petreci tot timpul îngrijorându-te că-ţi vei pierde calităţile sau că vei fi părăsit sau chestii de genul ăsta, şi nu eşti niciodată recunoscător. Eşti şef de promoţie. La anul vei merge la o şcoală foarte bună şi, pe deasupra, gratis. Poate că nu eşti un copil-minune. Asta-i un lucru bun. Măcar nu mai eşti copil. *Sau*, mă rog, se presupune că n-ar trebui să fii.

Colin mestecă. Îi plăceau algele în care era înfăşurat ruloul cu sushi: duritatea lor, rafinamentul apei de ocean.

— Tu nu înţelegi, spuse el.

Katherine îşi puse beţişoarele pe farfurioara care conţinea sosul de soia şi îl privi cu o expresie ce însemna mai mult decât frustrare.

— De ce trebuie să spui tot timpul ăsta?

— E adevărat, zise el simplu – ea nu *înţelegea*.

Ea era în continuare frumoasă, în continuare amuzantă, în continuare adepta beţişoarelor. Ceea ce avea Colin era înzestrarea ieşită din comun, aşa cum limba avea cuvinte.

În ciuda tuturor acelor ezitări neplăcute, Colin se luptă cu nevoia de a o întreba pe Katherine dacă încă îl mai iubea, deoarece singurul lucru pe care îl ura mai mult decât afirmaţia lui că ea nu înţelegea, era să fie întrebată dacă încă îl mai iubea. Colin se luptă cu nevoia aceea şi se luptă, şi se luptă. Preţ de şapte secunde.

— Mă mai iubeşti?

— O, Doamne, Colin! Te rog. Am absolvit. Suntem fericiţi. Sărbătoreşte!

— Ce e, ţi-e teamă s-o spui?

— Te iubesc.

Niciodată – nici măcar o singură dată – ea n-avea să-i mai spună acele cuvinte în ordinea aceea.

— Poţi să anagramezi sushi? îl întrebă.

— „Oh, surioară”[20], răspunse el imediat.

— Ai folosit mai puţine litere, spuse ea.

— Ba nu. „Oh, surioară”. Ai *oh*-ul şi ai *surioara*. Mai sunt şi altele, dar n-au niciun înţeles.

Ea zâmbi.

— Nu te saturi să te tot întreb?

— Nu. Nu. Nu mă satur de nimic din ceea ce faci tu, spuse el – iar apoi ar fi vrut să-şi ceară scuze, să-i spună că uneori se simţea neînţeles şi uneori îşi făcea griji când se certau şi dura ceva timp ca ea să spună că-l iubea, însă se abţinu. În orice caz, îmi place că sushi devine „oh, surioară”. Imaginează-ţi o situaţie.

„Imaginează-ţi o situaţie” era un joc pe care ea îl inventase, în care Colin trebuia să găsească anagrame şi Katherine să-şi imagineze o situaţie anagramatică.

— OK, spuse ea. OK. Deci, un tip se duce să pescuiască pe chei, şi prinde un crap, care, desigur, e plin de pesticide şi murdărie şi toate mizeriile din lacul Michigan, dar tot îl ia acasă, întrucât îşi dă seama că, dacă îl prăjeşti suficient, nu mai contează. Îl curăţă, îl taie, şi apoi telefonul sună, aşa că îl lasă pe blatul din bucătărie. Vorbeşte la telefon câteva minute, iar apoi se întoarce în bucătărie şi vede că surioara lui are în mână o bucată de carne crudă de crap din lacul Michigan, şi mestecă, iar apoi se uită la fratele ei şi spune: „Sushi!” Iar el îi răspunde: „Oh, surioară...”

Izbucniră în râs. Nu o mai iubise niciodată atât de mult ca în acel moment.

Mai târziu, după ce intrară în vârful picioarelor în apartament şi Colin se duse sus ca să o anunţe pe mama lui că ajunsese acasă, omiţând faptul că nu era singur, şi după ce se suiră în pat, şi după ce ea îi scoase lui tricoul şi el îi scoase ei tricoul, şi se sărutară până când el nu-şi mai simţi buzele, Katherine îl întrebă:

---

20 În original, anagrama e Uh, sis. (N.t.)

— Nu eşti trist c-am absolvit?

— Nu ştiu. N-am nicio modalitate de-a afla dacă viaţa mea ar fi fost mai bună în caz că aş fi făcut ceva diferit – dacă aş fi mers la colegiu la zece ani sau ceva de genul. Probabil că noi n-am mai fi fost împreună. Nu l-aş mai fi cunoscut pe Hassan. Şi pe alţi copii-minune care trag şi trag, şi trag, şi trag, şi sfârşesc mai naşpa decât mine. Dar câţiva sfârşesc ca John Locke[21] sau Mozart sau mă rog. Iar şansele mele la Mozartdom au luat sfârşit.

— Col, ai *şaptesprezece* ani, spuse ea, oftând din nou.

Ofta adesea, dar nimic nu putea fi în neregulă, deoarece era minunat să o simtă cuibărită lângă el, cu capul sprijinit de umărul lui, mâna lui îndepărtându-i părul blond şi mătăsos de pe chip. Privi în jos şi văzu bretelele sutienului ei mov.

— Totuşi, K., e ca povestea cu ţestoasa şi iepurele-de-câmp.[22] Învăţ mai repede decât alţi oameni, dar ei continuă să înveţe. Eu am încetinit, iar acum ei se apropie. Ştiu că am şaptesprezece ani. Dar am îmbătrânit.

Katherine râse.

— Zău! Există studii în legătură cu aiureala asta. Copiii-minune au tendinţa să atingă punctul maxim la aproximativ doisprezece sau treisprezece ani. Eu ce-am făcut? Am câştigat un avurizid de concurs televizat în urmă cu un an? Asta e lucrul de neuitat pe care îl las omenirii?

Ea se ridică în capul oaselor, privindu-l. Colin se gândi la celelalte oftaturi ale ei, cele diferite, mai bune, pe care le producea trupul său peste al ei. Katherine îl privi o vreme îndelungată, după care îşi muşcă buza de jos şi spuse:

— Colin, poate că noi suntem problema.

— O, rahat, făcu el.

---

21 Filosof şi specialist în politică din Marea Britanie, care putea să scrie şi să citească în latină şi greacă înainte ca noi, ceilalţi, să învăţăm să ne legăm şireturile la pantofi.

22 Deşi veţi observa fără îndoială că el tot nu prea ştie care e tâlcul poveştii cu ţestoasa şi iepurele-de-câmp, până acum a aflat deja că e mai mult decât despre o ţestoasă şi un iepure.

Şi aşa începu.

Sfârşitul se petrecu în mare parte în şoaptele ei şi tăcerea lui – întrucât el nu putea şopti şi niciunul nu voia să-i trezească pe părinţii lui. Reuşiră să rămână tăcuţi, mai ales fiindcă el se simţea ca şi când aerul fusese scos din interiorul său. În mod paradoxal, Colin avea senzaţia că această despărţire era singurul lucru care se petrecea pe întreaga planetă întunecată şi tăcută şi, de asemenea, avea senzaţia că nu se întâmpla cu adevărat. Se simţi plutind departe de conversaţia şoptită, întrebându-se dacă tot ce era mare şi sfâşietor şi ininteligibil era poate un paradox.

El era un om pe moarte, uitându-se la medicii chirurgi care încercau să-l salveze. Aflându-se la o distanţă aproape confortabilă faţă de realitatea situaţiei, Colin se gândi la mantra celor săraci cu duhul: bâtele şi pietrele îmi pot rupe oasele, dar cuvintele nu mă vor răni niciodată. Ce minciună afurisită. Ce se afla aici era adevăratul om de-zăpadă abdominal: avea senzaţia că ceva îi îngheţa în stomac.

— Te iubesc enorm şi nu vreau decât ca şi tu să mă iubeşti aşa cum te iubesc eu, spuse el pe cât de blând putu.

— Colin, tu nu ai nevoie de o prietenă. Tu ai nevoie de un robot care să nu spună altceva decât „Te iubesc”.

Se simţi de parcă fusese lovit cu bâte şi pietre în interior, o durere ascuţită în cutia toracică, iar apoi simţi pentru prima oară cum o parte din măruntaiele sale fură smulse din el.

Katherine încercă să plece cât mai repede şi mai nedureros cu putinţă, dar, după ce îl imploră să nu facă scandal, el începu să plângă. Îi ţinu capul lipit de pieptul ei. Şi, cu toate că se simţea deplorabil şi ridicol, nu voia ca totul să se sfârşească, deoarece ştia că lipsa ei avea să-l rănească mai mult decât o făcuse oricare altă despărţire.

Însă ea plecă, iar el rămase singur în dormitor, căutând anagrame pentru *parteamealipsă,* într-o încercare zadarnică de a adormi.

(şase)

Mereu se întâmpla aşa: căuta minute în şir cheile de la Dricul Satanei, şi apoi, într-un târziu, renunţa şi spunea: „Bine, am să iau avurizidul ăla de autobuz”, iar când ieşea pe uşă, găsea cheile. Cheile apar când te împaci cu ideea că trebuie să iei autobuzul; Katherinele apar când începi să crezi că în lume nu mai există nicio Katherine; şi, evident, momentul Evrika apăru când tocmai începuse să accepte că n-avea să mai vină vreodată.

Simţi fiorul momentului pulsând în interiorul său, ochii lui clipind iute în timp ce se lupta să-şi amintească acest gând în deplinătatea lui. Stând întins pe spate în aerul înăbuşitor, momentul Evrika părea a fi alcătuit dintr-o mie de orgasme simultane, doar că nu atât de tulbure.

— Evrika? întrebă Hassan, încântarea fiind evidentă în tonul său.

Era clar că şi el îl aşteptase.

— Trebuie să notez asta, spuse Colin.

Se ridică în şezut. Capul îl durea îngrozitor, însă băgă mâna în buzunar şi scoase carneţelul de notiţe pe care îl avea mereu la el şi un creion nr. 2, care se rupsese la mijloc când căzuse, dar care încă scria bine. Colin făcu o schiţă:

Unde x = timp şi y = fericire, y = O începutul relaţiei şi despărţire, y negativ = băiatul dă papucii şi y pozitiv = fata dă papucii: *relaţia mea cu K-19*.

Colin încă lucra la schiţe când o auzi pe Lindsey Lee Wells întorcându-se, şi deschise ochii ca să o vadă purtând un alt tricou (pe care scria gutshot!) şi ţinând în mână o trusă de prim ajutor pe care era desenată o cruce roşie.

Îngenunche lângă el şi trase uşor tricoul de pe fruntea lui, după care spuse:

— O să te usture.

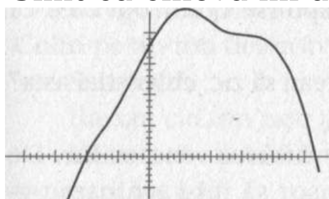
Şi vârî în tăietură un beţişor de ureche înmuiat în ceea ce părea a fi sos cu piper Cayenne.

— LA NAIBA! ţipă Colin înfiorându-se, şi se uită la ea, urmărind cum ochii ei rotunzi şi căprui clipeau întruna pentru a înlătura sudoarea.

— Ştiu. Îmi pare rău. Bine, am terminat. Nu ai nevoie

de copci, dar pun pariu c-o să rămâi cu o cicatrice mică. E în regulă?

— Ce mai contează o cicatrice în plus? spuse el pe un ton absent în timp ce ea îi apăsă pe frunte o bucată de tifon. Simt că cineva mi-a tras un pumn fix în creier.



— E posibil să ai o comoţie, zise Lindsey. Ce zi e azi? Unde te afli?

— E marţi şi mă aflu în Tennessee.

— Cine a fost al doilea senator ales în New Hampshire în 1873? întrebă Hassan.

— Bainbridge Wadleigh, îi răspunse Colin. Nu cred că am nicio comoţie.

— E pe bune? făcu Lindsey. Vreau să zic, chiar ştiai asta?

Colin încuviinţă încet.

— Da, spuse el. Ştiu numele tuturor senatorilor. De asemenea, pe ăsta mi-a fost uşor să mi-l amintesc – fiindcă mă gândesc întruna până unde poate ajunge ura părinţilor tăi astfel încât să-ţi pună numele de Bainbridge Wadleigh.

— Pe bune, spuse Hassan. Vreau să zic, şi-aşa numele de familie e Wadleigh. E o situaţie nasoală numai să te cheme Wadleigh. Dar apoi iei acel Wadleigh şi îl ridici la puterea lui Bainbridge – nu-i de mirare că bietul ticălos n-a ajuns niciodată preşedinte.

Lindsey adăugă:

— Şi totuşi, un tip pe nume Miliard Fillmore a devenit preşedinte. Nicio mamă iubitoare n-ar putea să-i dea numele Miliard unui Fillmore.

Se angajă în conversaţie atât de uşor şi de natural, încât Colin deja îşi revizuia teorema cu *Celebrity Living*. El crezuse mereu că locuitorii din Nicăieri, Tennessee, erau, ei bine, *mai proşti* decât Lindsey Lee Wells.

Hassan se aşeză lângă Colin şi îi luă carneţelul. Îl

ţinu deasupra capului pentru a se feri de soare, care ieşise de după un nor ca să continue să ardă pământul portocaliu şi crăpat.

Hassan nu aruncă decât o privire spre pagină, după care spuse:

— M-ai făcut să mă entuziasmez şi marea ta revelaţie e că adori să ţi se dea papucii? La naiba, Colin, asta ţi-aş fi putut-o spune eu. De fapt, ţi-am spus-o deja.

— Dragostea poate fi reprezentată în grafice! spuse Colin pe un ton defensiv.

— Stai puţin.

Hassan citi din nou pagina, iar apoi se uită la Colin.

— Universal valabil? Pretinzi că asta va funcţiona pentru toată lumea?

— Corect. Fiindcă relaţiile sunt atât de previzibile, nu-i aşa? Ei bine, eu caut o metodă de a le prezice. Ia oricare doi oameni, şi chiar dacă ei nu s-au întâlnit niciodată, formula va demonstra, în caz că se vor combina vreodată, cine se va despărţi de cine şi cam cât va dura relaţia lor.

— Imposibil, spuse Hassan.

— Ba nu, nu e, întrucât poţi prevedea viitorul dacă ai cât de cât habar de felul în care se vor comporta oamenii.

Expiraţia lungă şi lentă a lui Hassan se transformă într-o şoaptă.

— Da. Bine. E interesant.

Hassan nu-i putea oferi lui Colin un compliment mai mare de-atât.

Lindsey Lee Wells întinse mâna şi înşfăca de la Hassan carneţelul. Îl citi cu atenţie. În cele din urmă spuse:

— Ce naiba e K-19?

Colin se sprijini de pământul uscat şi se ridică.

— Acel „ce” e, de fapt, un „cine”, îi răspunse el. Katherine a XIX-a. Am fost combinat cu nouăsprezece fete pe nume Katherine.

Lindsey Lee Wells şi Colin se priviră reciproc vreme îndelungată, până ce, într-un târziu, zâmbetul ei se

transformă într-un hohot de râs.

— Ce-i? făcu el.

Ea clătină din cap, dar nu se putea opri din râs.

— Ni ic, spuse ea. Haideţ să-l vedem pe arhiduce.

— Nu, spune-mi, insistă el.

Nu-i plăcea ca oamenii să aibă secrete faţă de el. Îl enerva cumplit – mai mult decât ar fi trebuit.

— Nu e nimic. Doar că… eu n-am fost combinată decât cu un singur băiat.

— Şi ce e atât de amuzant? întrebă Colin.

— E amuzant, îi explică ea, fiindcă numele lui e Colin.

Cuprinsul (Cuprinsului)

În clasa a treia, eşecul său de a dobândi „bunăstare sociologică” devenise atât de evident pentru toată lumea, încât Colin mergea la Şcoala Kalman doar trei ore pe zi. Restul zilei şi-l petrecea cu meditatorul lui de-o viaţă, Keith Carter, care conducea un Volvo cu numărul de înmatriculare KRAZZZY. Keith era unul dintre acei tipi care nu renunţa niciodată la coada de cal. De asemenea, avea (deşi, în acest caz, eşua să o îngrijească) o mustaţă deasă şi mare, care se întindea până la buza inferioară când avea gura închisă, lucru destul de rar. Lui Keith îi plăcea să pălăvrăgească, iar publicul lui preferat era Colin Singleton.

Keith era prieten cu tatăl său şi profesor de psihologie. Interesul său faţă de Colin nu era chiar altruist – de-a lungul anilor, Keith avea să publice câteva articole despre inteligenţa lui Colin. Colin voia să fie atât de special, încât savanţii să-l remarce. Şi, de asemenea, Krazy Keith era, într-un fel, singurul prieten al lui Colin. Zi de zi, Keith îl lua pe Colin şi mergeau într-un birou cât o debara de la etajul al treilea al Şcolii Kalman. Preţ de câteva ore, Colin citea în linişte cam tot ce-şi dorea, fiind întrerupt ocazional de către Keith, care voia să discute ceva cu el, iar apoi, în zilele de vineri, stăteau de vorbă despre ceea ce Colin învăţase. Lui Colin îi plăcea mult mai mult să stea cu Keith decât să meargă la şcoală. În primul rând, Keith nu-i dăduse niciodată un Abdominal Om-de-Zăpadă.

Krazy Keith avea o fată pe nume Katherine, care era în acelaşi an cu Colin la şcoală, dar care era cu opt luni mai mare. Ea mergea la o şcoală din nordul oraşului, dar, adesea, părinţii lui Colin îi invitau pe Krazy Keith, pe soţia lui şi pe Katherine la cină pentru a discuta despre „progresul” lui Colin şi altele de genul acesta. Apoi, după cină, părinţii se retrăgeau în camera de zi, râzând din ce în ce mai tare, şi Keith strigând că era *imposibil* să conducă până acasă, că avea nevoie de o ceaşcă de cafea după atâta vin – *casa voastră e un Álamo pentru enofili*, striga el.

Într-o seară de noiembrie Colin era în clasa a treia – după ce afară începuse să se răcească, dar mai înainte ca mama lui să înceapă să pună decoraţiunile de sărbătoare, Katherine îi făcu o vizită. După o cină care constase în pui cu lămâie şi orez sălbatic, Colin şi Katherine se mutară în camera de zi, unde Colin se întinse pe canapea, învăţând latină. Aflase recent că preşedintele Garfield, care nici măcar nu era renumit pentru inteligenţa lui, fusese capabil să scrie simultan în latină şi greacă – în latină cu mâna stângă şi în greacă cu cea dreaptă. Colin încerca să egaleze această ispravă[23]. Katherine, o blondă minionă, care împărtăşea cu tatăl ei aceeaşi fascinaţie pentru copiii-minune şi aceeaşi coadă de cal, se aşeză, privindu-l tăcută. Colin era conştient de prezenţa ei, dar asta nu-l făcea să-şi piardă concentrarea, întrucât oamenii îl urmăreau adesea când învăţa, de parcă exista vreun secret în legătură cu modul în care aborda învăţătura. Ca s-o spunem pe şleau, secretul era că el pur şi simplu petrecea mai mult timp învăţând şi că era mai atent decât toţi ceilalţi.

— Cum de ai învăţat deja limba latină?

— Studiez mult, îi răspunse el.

— De ce? se interesă ea, venind să se aşeze pe canapea, la picioarele lui.

— Pentru că-mi place.

— De ce?

23D ar n-a reuşit niciodată, deoarece, oricât de mult s-ar fi străduit, pur şi simplu nu era ambidextru.

Colin tăcu preţ de câteva momente. Nefiind familiar cu „jocul de ce”, aborda cu seriozitate întrebările ei.

— Îmi place fiindcă mă face să fiu diferit şi mai bun. Şi fiindcă sunt destul de bun la asta.

— De ce? întrebă ea, cântând cele două silabe, aproape zâmbind.

— Tatăl tău spune că îmi amintesc lucrurile cu mai multă acurateţe decât ceilalţi oameni, fiindcă sunt foarte atent şi foarte interesat de subiectul cu pricina.

— De ce?

— Pentru că e important să ştii lucruri. De pildă, am aflat recent că, odată, împăratul roman Vitellius a mâncat într-o zi o mie de stridii, ceea ce e un exemplu impresionant de *obligurition2S*, spuse el, folosind un cuvânt pe care era sigur că fata nu îl cunoştea. Şi, de asemenea, e important să ştii lucruri, întrucât ele te fac special şi astfel poţi citi cărţi pe care oamenii simpli nu le pot citi, cum ar fi *Metamorfozele* lui Ovidiu, care e în latină.

— De ce?

— Fiindcă a trăit la Roma, unde vorbeau şi scriau în latină.

— De ce?

Asta îl împotmolise. De ce *locuise* Ovidiu în Roma Antică, în anul 20 î.e.n.[24], şi nu în Chicago, în anul 2006 e. n? Oare Ovidiu ar mai fi fost Ovidiu dacă ar fi locuit în America? Nu, n-ar mai fi fost, întrucât ar fi fost un băştinaş sau, probabil, un amerindian, sau unul dintre primii locuitori, sau un indigen, iar ei nu aveau atunci limba latină sau oricare altă limbă scrisă. Aşadar, Ovidiu era important fiindcă fusese Ovidiu sau fiindcă locuise în Roma Antică?

— Asta e o întrebare foarte bună şi am să încerc să găsesc un răspuns pentru tine, zise el, lucru pe care îl spunea Krazy Kath când nu ştia răspunsul la vreo

24 Oamenii nu mai spun d.H. sau Î.H. Pur şi simplu nu mai e la modă. în ziua de azi, oamenii folosesc ori e.n. (era noastră), ori î.e.n. (Înaintea erei noastre).

întrebare.

— Vrei să fii *prietenul* meu? îl întrebă Katherine.

Colin se ridică imediat în capul oaselor şi o privi lung, ochii ei albaştri şi luminoşi fiind coborâţi în pământ. Avea, la un moment dat, să o numească Cea Mare. Katherine I. Katherine Magnifica. Chiar şi aşezată, era mai scundă decât el şi părea destul de serioasă şi de agitată, cu buzele strânse în timp ce privea în jos. Ceva îl străbătu. Terminaţiile nervoase explodară în fiori pe pielea lui. Diafragma îi flutură agitată. Şi, desigur, nu ar fi putut fi vorba de pasiune sau iubire, şi nu părea a fi ceva gen *gen*, aşa încât probabil că fusese ceva ce copiii de la şcoală numeau *gen-gen*.

— Da, da, vreau, spuse Colin.

Katherine se întoarse spre el, cu faţa rotundă şi obrajii plini şi pistruiaţi, şi se aplecă, cu buzele strânse, sărutându-l pe obraz. Era primul lui sărut, şi buzele ei erau ca iarna ce se apropia – reci şi crăpate şi date cu strugurel –, iar Colin se gândi că sărutul nu fusese la fel de frumos ca sunetul vocii ei când îl întrebase dacă voia să fie prietenul ei.

(şapte)

Deodată, imediat după culmea unui povârniş, câmpul plin de buruieni se unea cu un cimitir. Acesta avea aproximativ patruzeci de morminte şi era străjuit de un zid de piatră, înalt până la genunchi şi acoperit de muşchi.

— Acesta este ultimul şi cel din urmă loc de odihnă al arhiducelui Franz Ferdinand, anunţă Lindsey Lee Wells, vocea ei schimbându-şi brusc cadenţa, transformându-se în una de ghid plictisit care îşi memorase cu mult timp în urmă discursul.

Colin şi Hassan o urmară către un obelisc de aproape doi metri – un fel de miniatură a Monumentului Washington –, în faţa căruia se aflau nenumăraţi trandafiri roz de mătase, destul de vechi. Deşi se vedea că erau artificiale, florile tot păreau ofilite.

Lindsey se aşeză pe zidul acoperit de muşchi.

— Of, la naiba cu discursul ăsta. Probabil că oricum

ştii asta deja, spuse ea, dând din cap spre Colin. Dar am să vă spun povestea: arhiducele s-a născut în decembrie 1863, în Austria. Unchiul său a fost împăratul Francisc Iosif, dar să fii nepotul împăratului austro-ungar nu era cine ştie ce. *Doar dacă*, să spunem, avea să se întâmple ca unicul fiu al împăratului, Rudolf, să se împuşte singur în cap – ceea ce, de fapt, s-a şi întâmplat, în 1889. Cât ai zice peşte, Franz Ferdinand a devenit următorul succesor la tron.

— Lui Franz i se mai spunea şi „cel mai singuratic om din Viena”, îi zise Colin lui Hassan.

— Da, ei bine, nimeni nu-l plăcea, având în vedere că era un tocilar, preciză Lindsey, însă era unul dintre acei tocilari care nu erau prea deştepţi. Genul ăla de molâu de patruzeci şi cinci de kilograme, născut într-o familie incestuoasă. Familia sa îl considera un debil liberal; societatea vieneză îl considera un prostovan – un prostovan adevărat cu limba-atârnându-i-din-gură. Şi apoi a înrăutăţit lucrurile, căsătorindu-se din dragoste. S-a însurat în 1900 cu o fată pe nume Sophie, şi toată lumea a crezut că ajunsese rău de tot. Dar, ştiţi, în apărarea lui, el chiar a iubit-o. Asta nu spun niciodată în tururile mele, dar, din tot ce am citit despre Franzy, el şi Sophie au avut cea mai fericită căsnicie din toată istoria regalităţii. E o poveste drăguţă într-un fel, excepţie făcând faptul că la cea de-a paisprezecea aniversare a lor – pe 28 iunie 1914 au fost împuşcaţi la Sarajevo. Împăratul i-a îngropat în afara Vienei. Nici măcar nu s-a deranjat să apară la înmormântare. Dar i-a păsat suficient de mult de nepotul lui cât să pornească Primul Război Mondial, lucru pe care l-a realizat o lună mai târziu, declarând război Serbiei.

Lindsey se ridică.

— Aşadar, turul a luat sfârşit, a spus ea zâmbind. Bacşişurile sunt bine-venite.

Colin şi Hassan aplaudară politicos, apoi Colin se îndreptă către obelisc, pe care scria doar: arhiducele Franz ferdinand. 1863 – 1914. Odihneşte-te în pace în acest pământ, cu toate că el / multe poveri ţi-a pus în

spate. Într-adevăr, multe poveri – milioane, chiar. Colin întinse mâna şi simţi sub degete granitul, care era rece în pofida soarelui arzător. Şi ce anume făcuse arhiducele Franz Ferdinand încât să se fi putut face şi altfel? Dacă nu ar fi fost obsedat în privinţa dragostei, dacă nu ar fi fost atât de lipsit de tact, atât de plângăcios, atât de tocilar – poate că dacă n-ar fi semănat, gândi Colin, atât de mult cu *mine*...

La final, arhiducele avusese două probleme: nimeni nu dăduse doi bani pe el (cel puţin până când nu stârnise un război) şi, într-o zi, o anumită parte din el fusese înlăturată.

Dar acum, Colin avea să-şi umple golul *şi* avea să-i facă pe oameni să-şi apere drepturile şi să-l observe. Avea să rămână special, să-şi folosească talentul ca să facă ceva mult mai interesant şi mai important decât anagramele şi traducerile din latină. Şi da, Evrika îl cuprinse din nou, cu acel da-da-da al ei. Avea să-şi folosească trecutul – şi trecutul arhiducelui, şi tot trecutul interminabil – pentru a influenţa viitorul. Avea să o impresioneze pe Katherine a XIX-a – ei îi plăcuse întotdeauna ideea că el era un geniu – şi avea să transforme lumea, făcând-o mai sigură pentru Părăsiţii de peste tot. El avea să conteze.

Fu trezit din reveria lui de către Hassan, care îl întrebă:

— Aşadar, cum naiba s-a întâmplat ca un arhiduce austriac respectabil să sfârşească în Rahatberg, Tennessee?

— L-am cumpărat, spuse Lindsey Lee Wells. Prin 1921. Proprietarul castelului unde era îngropat avea nevoie de bani şi l-a scos la vânzare. Iar noi l-am cumpărat.

— Cât de mult costa la acea vreme un arhiduce decedat? se interesă Hassan.

— Cam trei mii cinci sute de dolari, aşa zic ei.

— O mulţime de bani, spuse Colin, care nu-şi luase mâna de pe obeliscul de granit. Din 1920 şi până acum, dolarul a crescut de mai mult de zece ori, aşa că vorbim de peste treizeci şi cinci de mii de dolari în zilele noastre. O

mulţime de tururi la unsprezece dolari bucata.

Lindsey Lee Wells îşi dădu ochii peste cap.

— Bine, bine – sunt extrem de impresionată. Suficient. Ştii, avem nişte obiecte aici – nu ştiu dacă le aveţi şi voi acolo de unde veniţi, dar se numesc calculatoare şi pot face toată treaba în locul tău.

— Nu încercam să impresionez pe nimeni, insistă Colin pe un ton defensiv.

Ochii lui Lindsey se luminară brusc şi îşi făcu mâinile pâlnie în jurul gurii, strigând:

— Hei!

Se vedeau creştetele a trei băieţi şi o fată, care urcau povârnişul.

— Copii de la şcoală, le explică Lindsey. Şi iubitul meu.

Lindsey Lee Wells o luă la fugă spre ei. Hassan şi

Colin rămaseră nemişcaţi şi începură să vorbească agitaţi.

— Sunt un elev din Kuwait care a venit într-un schimb cultural pentru a învăţa aici; tatăl meu e un magnat în industria uleiului, spuse Hassan.

Colin clătină din cap.

— Prea evident. Eu sunt spaniol. Un refugiat. Părinţii mei au fost ucişi de către separatiştii basci.

— Eu nu ştiu dacă basc e un lucru sau o persoană şi nici ei nu vor şti, aşa că nu. Bine, eu tocmai am sosit din Honduras. Numele meu e Miguel. Părinţii mei s-au îmbogăţit din negoţul cu banane, iar tu eşti bodyguardul meu, deoarece membrii Uniunii muncitorilor din domeniul bananelor mă vor mort.

— E o variantă bună, dar tu nu vorbeşti spaniola, îi spuse Colin. Bine, eu am fost răpit de către eschimoşii de pe Teritoriul Yukon... Nu, nu, e o prostie. Suntem doi verişori din Franţa, care vizitează Statele Unite pentru prima dată. E o excursie-cadou fiindcă am absolvit liceul.

— Plictisitor, dar nu mai avem timp. Eu sunt vorbitorul de engleză? întrebă Hassan.

— Da, bine.

De acum, Colin putea să audă grupul pălăvrăgind şi s-o vadă pe Lindsey Lee Wells sorbind din priviri un băiat înalt şi musculos, care purta un jerseu cu Tennessee Titans. Băiatul era un pachet de muşchi, cu părul făcut ţepi şi cu un zâmbet care îi arăta toţi dinţii de sus şi gingia. Jocul putea avea succes numai în cazul în care Lindsey nu le vorbise încă despre Colin şi Hassan, dar Colin credea că totul avea să fie bine, având în vedere că ea părea destul de fermecată de acel băiat.

— Bine, uite-i că vin, spuse Hassan. Care e numele tău?

— Pierre.

— OK. Eu sunt Salinger, pronunţat Salin ZAI.

— Voi aţ venit aici pen tur, nu-i aşa? întrebă prietenul lui Lindsey.

— Da. Eu sunt Salinzai, spuse Hassan, cu un accent destul de bun, dacă nu chiar ireproşabil. Acesta este vărul meu, Pierre. Vă vizităm ţara pentru prima dată şi ne doream să-l vedem pe arhiduce, care a pornit – cum ziceţi voi – primul război pământean.

Colin îi aruncă o privire lui Lindsey Lee Wells, care îşi înăbuşi un surâs în timp ce mesteca o gumă portocalie.

— Eu sunt Colin, spuse prietenul ei, întinzând mâna. Hassan se apleca spre Pierre/Colin:

— Numele lui e „Celălalt Colin”, şopti el, după care se ridică, adresându-se celorlalţi: Verişorul meu nu ştie prea multă engleză. Eu sunt translatorul său.

Celălalt Colin râse, la fel şi ceilalţi doi băieţi, care se prezentară repede drept Chase şi Fulton. („Lui Chase îi vom spune Jeanşii sunt Prea Strâmţi, iar lui Fulton îi vom spune Piticul care Mestecă Tutun”, îi şopti Hassan lui Colin.)

— *Je în appelle Pierre*, spuse Colin imediat după ce băieţii se prezentară. *Quand je vais dans le métro, je fals aussi de la musique de prouts*.[25]

— Pe-aici trec o mulţime de turişti străini, spuse singura fată în afară de Lindsey, care era înaltă şi pe de-a-

25 „Mă numesc Pierre. Când merg la metrou, cânt melodii cu pârţuri."

ntregul Abercrombieficată[26] în maioul ei mulat.

De asemenea, fata avea – ca să o spunem politicos – balcoane gigantice. Era extrem de sexy – acel tip de fată-populară-cu-dinţi-albiţi-şi-anorexică, tipul care îi plăcea cel mai puţin lui Colin.

— Apropo, eu sunt Katrina. *Pe-aproape*, gândi Colin, *dar ai ratat*.

— *Amour aime aimer amour*![27] anunţă Colin cam tare.

— Pierre, spuse Hassan. Are boala vorbirii. Ăăă, acea boală care are cuvinte urâte. În Franţa îi spunem *Toorettes*. Nu ştiu cum o numiţi voi în engleză.

— Are sindromul Tourette? întrebă Katrina.

— *MERDE*! *11* strigă Colin.

— Da, spuse Hassan entuziasmat. Acelaşi cuvânt în ambele limbi, ca hemoroizi. Pe ăsta l-am învăţat ieri, din cauză că lui Pierre i-a luat foc poponeaţa. El are *Toorettes*. Şi hemoroizi. Dar e un băiat bun.

— *Ne dis pas que ai des hémorroïdes*! *Je n-ai pas d hémorroïde*[28], strigă Colin, încercând în acelaşi timp să continue jocul şi să-l facă pe Hassan să schimbe subiectul.

Hassan se uită la Colin, dădu din cap că pricepuse, iar apoi îi vorbi Katrinei:

— Tocmai mi-a spus despre chipul tău că e la fel de frumos ca hemoroizii.

Auzind asta, Lindsey Lee Wells izbucni în râs şi zise:

— Bine. Bine. Suficient.

Colin se întoarse spre Hassan şi-l luă la rost:

— Ce ţi-a venit cu hemoroizii? Cum naiba ţi-a trăsnit ideea asta?

Şi atunci, Celălalt Colin (CC) şi Jeanşii sunt Prea Strâmţi (JSPS) şi Piticul care Mestecă Tutun (PCMT) şi Katrina începură să se înveselească, vorbind şi râzând, şi

---

26 Aluzie la lanţul de magazine vestimentare Abercrombie & Fitch. (N.t.)

27 „Iubirea iubeşte să iubească iubire." Un citat, tradus în franceză, din romanul Ulise al lui James Joyce.

28N u spune că am hemoroizi! Nu am hemoroizi."

punându-i întrebări lui Lindsey.

— Omule, tata a fost anul trecut în Franţa, îi explică Hassan, şi ne-a spus povestea asta cum că a făcut hemoroizi şi a trebuit să arate cu degetul spre fundul lui şi să spună întruna cuvântul franţuzesc pentru foc, până ce a aflat că acel cuvânt era „hemoroizi" în ambele limbi. Şi nu ştiam alte avurizide de cuvinte în franceză. În plus, a fost amuzant să ai sindromul Tourette *şi* hemoroizi.

— Mă rog, spuse Colin, înroşindu-se.

Apoi îl auzi pe CC spunând:

— A fost al naibii de amuzant. Hollis i-ar adora pe ăştia doi, nu-i aşa?

Iar Lindsey râse şi se ridică pe vârfuri ca să-l sărute, după care spuse:

— Ţi-am făcut-o, iubire.

— De fapt, *ei* mi-au făcut-o, zise el, iar Lindsey se prefăcu supărată, astfel încât CC se aplecă să o sărute pe frunte, iar ea se înveseli din nou.

Aceeaşi scenă se desfăşurase frecvent în viaţa lui Colin – cu toate că, de obicei, el fusese cel care se prefăcea supărat.

Îşi târşâiră picioarele înapoi pe câmp, mergând împreună ca un grup, tricoul lui Colin fiind îmbibat de sudoare şi lipit de spatele lui, ochiul încă pulsându-i. *Teorema Fundamentală a Previzibilităţii Katherinelor*, gândi el. Până şi titlul suna adevărat. Aşteptase atât de mult să dea lovitura, disperase de atâtea ori, iar acum nu-şi dorea decât să fie singur pentru o vreme, cu un creion, hârtie şi un calculator şi nimeni care să-l deranjeze. Maşina ar fi fost numai bună pentru aşa ceva.

Colin îl trase pe Hassan de tricou şi îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Am nevoie să beau un Gatorade, îi răspunse Hassan. Apoi plecăm.

— Atunci înseamnă c-o să trebuiască să deschid magazinu pentru voi, spuse Lindsey.

Se întoarse spre CC.

— Iubire, hai cu mine.

Tonul siropos pe care îl folosise îi aduse aminte lui Colin de K-19.

— Aş merge, spuse CC, numa că Hollis m-aşteaptă pe trepte. Eu şi Chase trebuia să fim la muncă, da' am tras chiulu.

CC o ridică în braţe şi o strânse tare, încordându-şi muşchii. Ea se zvârcoli puţin, dar îl sărută zgomotos, cu gura deschisă. Apoi CC o lăsă jos, îi făcu şmechereşte cu ochiul şi plecă târşâindu-şi picioarele, alături de gaşca lui, către o camionetă roşie.

Când Lindsey, Hassan şi Colin se întoarseră la Magazinul Universal Gutshot, o femeie corpolentă, cu o rochie roz, înflorată, stătea pe trepte, vorbind cu un bărbat care avea o barbă castanie, stufoasă. Când se apropiară, Colin îşi dădu seama că femeia povestea ceva.

— Aşa că Stârnes se afla acolo ca să tundă iarbă, spunea ea. Opreşte motocositoarea, ridică privirea, evaluează niţel problema ş-apoi mă strigă: „Hollis! Ce naiba se-ntâmplă cu câinele ăla?", iar eu îi zic că animalului i s-au inflamat glandele perianale pe care tocmai i le-am vidat, şi Stârnes rumegă la asta o vreme, după care, într-un târziu, spune: „Bănuiesc că pot să împuşti cânele ăla şi să-l ei al tu, care are glande perianale normale ş-aşa n-o să afle nimenea". Şi eu îi zic: „Stârnes, în orăşelu ăsta nu mai găseşti niciun bărbat demn de iubire, aşa că pot la fel de bine să-mi iubesc câinele".

Bărbatul cu barbă se îndoi de râs, iar povestitoarea se uită la Lindsey.

— Ai făcut un tur? întrebă Hollis.

Când Lindsey încuviinţă, Hollis continuă.

— Ei bine, adevăru e că nu te-ai grăbit deloc.

— Scuze, murmură Lindsey.

Dând din cap înspre băieţi, spuse:

— Hollis, ei sunt Hassan şi Colin. Băieţi, ea e Hollis.

— Cunoscută şi ca mama lui Lindsey, le explică Hollis.

— Doamne, Hollis. Să nu începi să te lauzi cu asta, spuse Lindsey.

Trecu pe lângă mama ei, deschise magazinul şi toată lumea intră în spaţiul binecuvântat cu aer condiţionat. Când Colin trecu pe lângă ea, Hollis puse o mână pe umărul lui, îl întoarse şi îl privi lung.

— Te cunosc, spuse ea.

— Eu nu te cunosc, îi răspunse Colin, iar apoi adăugă, ca explicaţie: Nu uit aproape pe nimeni.

Hollis Wells continuă să-l privească, însă el era sigur că nu se mai întâlniseră vreodată.

— Vorbeşte serios, adăugă Hassan, uitându-se la ei de după un stand cu benzi desenate. Aveţi ziare pe-aici?

Din spatele tejghelei, Lindsey Lee Wells scoase un *USA Today*. Hassan răsfoi prima secţiune şi, la un moment dat, împături ziarul cu grijă pentru a scoate la iveală o mică poză alb-negru care înfăţişa un bărbat alb, cu ochelari şi păr des.

— Îl ştii pe tipul ăsta? întrebă Hassan.

Colin miji ochii spre ziar şi se gândi puţin.

— Nu-l cunosc personal, dar numele lui e Gil Slabel şi e directorul unei companii numite Fortiscom.

— Bună treabă. Doar că nu e director la Fortiscom.

— Ba da, este, spuse Colin, destul de sigur pe sine.

— Ba nu, nu e. Nu mai e director nicăieri. A murit.

Hassan despături ziarul, iar Colin se aplecă pentru a

Citi titlul: DIRECTORUL FORTISCOM A DECEDAT ÎNTR-UN ACCIDENT AVIATIC.

— *Kranialkidz*! strigă Hollis triumfătoare.

Colin o privi uimit, după care oftă. *Nimeni* nu urmărise acea emisiune. Audienţele fuseseră zero. Emisiunea avusese doar un sezon şi niciun suflet dintre cele trei milioane de locuitori din Chicago nu-l recunoscuse. Şi totuşi, aici, în Gutshot, Tennessee…

— O, Doamne-Dumnezeule! strigă Hollis. Ce faci *aici*?

Colin, stânjenit pentru o clipă de senzaţia că e oarecum faimos, medită la acest lucru.

— Am avut o cădere nervoasă; apoi am plecat într-o călătorie; apoi am văzut indicatorul pentru mormântul arhiducelui; apoi m-am tăiat la frunte; apoi am avut un

moment Evrika; apoi am făcut cunoştinţă cu prietenii ei; acum ne întoarcem la maşină, deşi încă n-am plecat.

Hollis se apropie şi îi examină bandajul, apoi zâmbi şi întinse o mână spre părul lui afro şi îl ciufuli, ca şi când ar fi fost mătuşa lui şi el ar fi fost un băiat de şapte ani, care făcuse ceva extrem de drăguţ.

— Şi nici n-o să pleci acum, spuse ea, fiin'că am să vă pregătesc o cină delicioasă.

Hassan îşi împreună mâinile.

— Mie *chiar mi-e* foame.

— Linds, pot să închizi.

Lindsey îşi dădu ochii peste cap şi se extrase fără grabă de după casa de marcat.

— Tu vii cu Colin, în caz că se rătăceşte, îi spuse Hollis lui Lindsey. Eu o să-l iau pe… cum ai zis că te cheamă?

— Nu-s terorist, zise Hassan ca un fel de răspuns.

— Ei bine, asta-i o uşurare, îi zâmbi Hollis.

Hollis conducea o camionetă nouă, de un roz ţipător, iar Colin o urma în Dric, cu Lindsey pe locul din dreapta.

— Mişto maşină, îi spuse ea pe un ton sarcastic.

Colin nu-i răspunse. O plăcea pe Lindsey Lee Wells, dar, uneori, avea senzaţia că ea încerca să-l scoată din răbdări.[29] Avea aceeaşi problemă şi cu Hassan.

Îţi mulţumesc că ai tăcut când eu eram Pierre şi Hassan era Salinger.

— Da, ei bine, a fost destul de haios. Şi, în plus, Colin se comporta ca un măgar, aşa c-a fost nevoie să-l pună cineva la punct.

— Înţeleg, zise Colin, lucru pe care învăţase să-l spună când nu avea nimic de spus.

— Care vasăzică, eşti un geniu?

— Sunt un copil-minune demodat, spuse Colin.

— La ce eşti bun, în afară de faptul că ştii deja tot ce se poate şti?

— Ăăă, sunt bun la limbi străine. Jocuri de cuvinte.

---

29 Asta era ceea ce mama lui Colin numea tachinare, cu toate că el nu înţelegea niciodată la ce se referea cu adevărat.

Fleacuri. Nimic folositor.

Simţi cum îl priveşte ţintă.

— Limbile sunt folositoare. Ce limbi vorbeşti?

— Sunt destul de bun la unsprezece: germană, franceză, latină, greacă, olandeză, arabă, spaniolă, rusă…

— Am priceput, spuse ea, întrerupându-l. Cred că *meine Mutter denkt, daß sie gut für mich sind*[30], adăugă. De aceea ne aflăm împreună în maşina ta.

— *Warum denkt sie das*?[31]

— OK, am demonstrat amândoi că ştim germană. Se ţine de capul meu ca o nebună să merg la colegiu şi să devin, nu ştiu, doctor sau ceva de genul. Doar că eu nu mă duc nicăieri. Rămân aici. Am luat deja o decizie. Aşa că mă gândesc că poate vrea ca tu să mă inspiri sau ceva de genul.

— Doctorii fac mai mulţi bani decât paramedicii-în-devenire, preciză Colin.

— Corect, dar eu n-am nevoie de bani.

Tăcu o clipă, iar maşina scoase un huruit. În cele din urmă, Colin se uită în ochii ei.

— Am nevoie de viaţa mea, îi explică Lindsey, care e bună şi care e aici. Oricum, s-ar putea să merg la colegiul din Bradford, ca să-i închid gura lui Hollis, dar asta-i tot.

Drumul coti brusc la dreapta şi, după un şir de copaci, răsări un orăşel. Case mici, dar bine îngrijite, erau aliniate la stradă. Se părea că toate aveau verande, iar o mulţime de oameni stăteau pe verandă, cu toate că în timpul verii era mai cald decât în iad. Pe drumul principal, Colin observă o combinaţie relativ nouă de benzinărie şi Taco Bell, un salon de coafură şi Oficiul poştal Gutshot, în care de la depărtare părea să fie de mărimea unui dressing spaţios. Lindsey arată cu degetul pe geam:

— Acolo e fabrica, spuse ea.

Colin văzu, la distanţă, un complex de clădiri joase. Nu prea aducea a fabrică – niciun siloz înalt de oţel sau vreun coş industrial de fum care să fi emanat monoxid de

---

30M ama mea crede că eşti bun pentru mine."

31D e ce ar crede asta?"

carbon, ci doar câteva clădiri care îi aminteau vag de hangarele unui aeroport.

— Ce produce? întrebă Colin.

— Locuri de muncă. Produce cele mai bune locuri de muncă pe care le are oraşul ăsta. Străbunicul meu a fondat uzina în 1917.

Colin încetini, trăgând pe marginea drumului, astfel încât un SUV grăbit să-l poată depăşi în timp ce el şi Lindsey se uitau spre fabrică.

— Da, dar ce anume se *produce* acolo? întrebă el.

— Ai să râzi.

— N-am să râd.

— Jură că n-ai să râzi, spuse ea.

— Jur.

— E o fabrică de textile. În prezent producem, în mare parte, ăăă, fire pentru tampoane.

Colin nu râse. În schimb, gândi: *Tampoanele au fire*? *De ce*? Dintre toate misterele importante ale omenirii Dumnezeu, natura universului etc. –, el nu ştia mai nimic despre tampoane. Pentru Colin, tampoanele erau ceva în genul urşilor grizzly: ştia de existenţa lor, dar nu văzuse niciodată vreunul în sălbăticie şi nici nu îşi dorea.

În locul acelui hohot de râs al lui Colin urmă o scurtă perioadă de tăcere de nepătruns. Se ţinu după camioneta roz a lui Hollis pe o stradă lăturalnică recent asfaltată, care urca abrupt, prin urmare, tură motorul învechit al Dricului la maximum ca să nu moară. În timp ce urcau dealul, deveni evident că strada era, de fapt, o alee foarte lungă, care se termina în faţa celei mai mari reşedinţe pe care o văzuse Colin vreodată. De asemenea, era de un roz orbitor, ca de gumă de mestecat. Trase pe alee. Colin o privea cu gura căscată când Lindsey îl ciupi uşor de mână. Apoi ridică din umeri, ca şi când ar fi fost stânjenită.

— Nu-i cine ştie ce, spuse ea, dar e casa mea.

O scară lată ducea către o verandă cu multe coloane. Hollis deschise uşa, iar Colin şi Hassan păşiră într-o cameră de zi imensă, mobilată cu o canapea suficient de lungă pe care s-ar fi putut întinde amândoi fără să se

atingă.

— Simţiţi-vă ca acasă. Eu şi Lindsey ne ducem să pregătim cina.

— Probabil că poţi să te descurci şi singură, îi spuse Lindsey, rezemându-se de uşa de la intrare.

— Probabil c-aş putea, da’ n-am de gând s-o fac singură.

Hassan se aşeză pe canapea.

— Omule, Hollis aia e o nebună. Pe drum mi-a spus că deţine o fabrică ce produce fire pentru tampoane.

Colin tot nu găsea acest lucru deosebit de comic.

— Ştii, spuse Colin, vedeta de cinema Jayne Mansfield a locuit într-o vilă roz.

Se plimbă prin camera de zi, citind cotoarele cărţilor lui Hollis şi privind fotografiile înrămate. O poză de pe poliţa şemineului îi atrase atenţia şi se duse ţintă spre ea. O Hollis uşor mai tânără şi mai suplă stătea în faţa Cascadei Niagara. Lângă ea se afla o fată care aducea puţin cu Lindsey Lee Wells, doar că fata purta un trenci negru peste tricoul ei ponosit cu formaţia Blink-182. Tuşul pentru ochi era gros şi i se întindea până la tâmple, jeanşii îi erau mulaţi, iar ghetele Doc Martens bine lustruite.

— Are o soră? întrebă Colin.

— Poftim?

— Lindsey, preciză Colin. Vino şi uită-te la asta.

Hassan se ridică şi studie repede poza, după care spuse:

— Asta e cea mai patetică încercare de îmbrăcăminte gotică pe care am văzut-o vreodată. Copiilor gotici nu le place Blink-182. Doamne, până şi eu ştiu asta.

— Ăăă, vă place fasolea verde? întrebă Lindsey, iar Colin îşi dădu brusc seama că ea se afla în spatele lor.

— E sora ta? se interesă Colin.

— Ăăă, nu, răspunse ea. Sunt singură la părinţi. Nu ţi-ai dat seama după cât de adorabil de egocentrică sunt?

— Era prea ocupat să fie el însuşi adorabil de egocentric pentru a observa, interveni Hassan.

— Aşadar, cine e în poză? o întrebă Colin pe Lindsey.

— Eu, în clasa a opta.

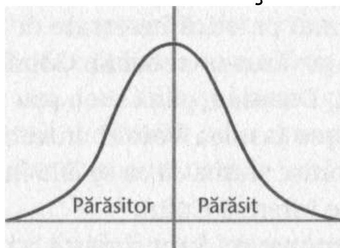
— A, spuseră Colin şi Hassan stânjeniţi. Da, îmi place fasolea verde, adăugă Hassan, încercând să schimbe subiectul cât mai repede cu putinţă.

Lindsey trânti uşa de la bucătărie în urma ei, iar Hassan ridică din umeri spre Colin şi zâmbi, apoi se întoarse pe canapea.

— Trebuie să lucrez, spuse Colin.

Traversă un culoar tapetat în roz şi intră într-o încăpere cu un birou imens de lemn, care părea a fi locul în care un preşedinte putea elabora o nouă lege. Colin se aşeză, îşi scoase din buzunar omniprezentul carneţel şi creionul numărul 2 şi începu să scrie.

Teorema se bazează pe validitatea vechiului meu argument *conform căruia în lume există fix două tipuri de oameni*: *Părăsitori şi Părăsiţi*. *Toată lumea e predispusă să fie ori una, ori alta, dar, desigur, nu toţi oamenii sunt Părăsitori sau Părăsiţi DESĂVÂRŞIŢI*. *De aici şi curba*:



Cei mai mulţi oameni se află undeva în apropierea liniei verticale despărţitoare, cu ocazionalele excepţii statistice (de exemplu, eu), care reprezintă un mic procentaj din totalitatea indivizilor. *Expresia numerică a graficului poate fi situată undeva la 5 pentru Părăsitorul extrem şi la o pentru mine*. *Aşadar, dacă Cea Mare era 4 şi eu sunt O, valoarea totală a diferenţialei = 4*. *(Se optează pentru numere negative dacă băiatul e Părăsit*; *pozitive dacă fata e părăsită*.*)*

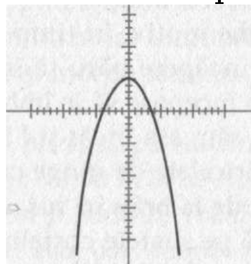
Iar apoi căută o ecuaţie grafică care să sublinieze relaţia lui cu Cea Mare (cea mai simplă dintre toate poveştile lui de dragoste), aşa cum fusese ea: neplăcută, inconştientă şi de scurtă durată.

Dintr-un anume motiv, în timp ce lucra fără încetare la ecuaţii, în încăpere păru să se facă din ce în ce mai cald. Sudoarea începuse să se îmbibe în bandajul de deasupra ochiului său, aşa încât şi-l înlătură. Îşi scoase tricoul, ştergând firicelele de sânge care încă îi curgeau pe faţă. Dezbrăcat de la brâu în sus, coloana vertebrală îi ieşea în evidenţă pe spatele costeliv în timp ce stătea aplecat deasupra biroului, lucrând. Se simţea aşa cum nu se mai simţise niciodată – că era aproape de un concept original. O mulţime de oameni, inclusiv el, observaseră şi înainte dihotomia Părăsitor/Părăsit. Dar nimeni nu o mai folosise pentru a demonstra curba relaţiilor romantice. Se îndoia că cineva îşi imaginase vreodată că o singură formulă putea prezice creşterea şi descreşterea relaţiilor universale. Ştia că nu avea să fie uşor. În primul rând, transformarea conceptelor în numere era un soi de anagramare cu care el nu era obişnuit. Dar era încrezător. Nu fusese niciodată suficient de bun la matematică[32], însă era un celebru expert în a fi părăsit.

Continuă să-şi vadă de formulă, bântuit de sentimentul că mintea lui avea să născocească ceva măreţ şi important. Şi când avea să demonstreze că persoana lui conta, ei avea să-i fie dor de el, era sigur de asta. Avea să-l vadă aşa cum îl văzuse la început: ca pe un geniu, într-o oră, avea o ecuaţie:

$f(x) =$ D3 x2 D

care o făcea pe Katherine I s-a arate aşa:



Era aproape perfect – o reprezentare grafică necomplicată a unei relaţii necomplicate. Ba chiar capta şi scurta durată a relaţiei. Graficele nu trebuiau să reprezinte

32 Deşi, desigur, era mult mai bun decât majoritatea oamenilor.

timpul cu acurateţe; ele trebuiau să ofere o idee a duratei *prin comparaţie*, de exemplu: va fi cu mine mai mult decât K-14, dar nu la fel de mult precum K-19.[33]

Însă Katherine a II-a dăduse greş – atingând axa *x* numai o dată. Evident, nu era suficient de precisă pentru a o putea trimite la *The Annals of Mathematics*[34] sau ceva de genul, însă Colin se simţea suficient de bine pentru a-şi pune înapoi tricoul. Mai fericit decât fusese în ei bine, cel puţin ultimele două zile, Colin goni pe culoar şi dădu buzna în aerul rece din camera de zi, de unde văzu că Lindsey, Hassan şi Hollis se aflau în sufragerie. Intră şi se aşeză în faţa unei farfurii cu orez, fasole verde şi ceea ce păreau a fi pui foarte mici.

Hassan râdea de ceva anume, la fel şi cele două membre ale familiei Wells. Se părea că deja îl îndrăgiseră. Oamenii îl adorau pe Hassan aşa cum adorau mâncarea de tip fast-food sau celebrităţile. Era un dar pe care Colin îl găsea impresionant.

Când Colin se aşeză, Hollis îl întrebă pe Hassan:

— Vrei să spui rugăciunile de mulţumire?

— Sigur.

Hassan îşi drese vocea.

— *Bismillah*.

Apoi îşi ridică furculiţa.

— Asta-i tot? se miră Hollis.

— Asta-i tot. Suntem un popor de oameni concişi. Concişi şi, de asemenea, flămânzi.

Arabă păru să îi facă pe toţi cei de la masă să se simtă inconfortabil sau ceva de genul, întrucât nimeni nu mai zise nimic preţ de câteva minute, cu excepţia lui

---

33 O explicaţie completă a matematicii folosite aici ar fi cu adevărat plictisitoare şi, de asemenea, extrem de lungă. în cărţi există o parte special creată pentru acele segmente foarte lungi şi foarte plictisitoare, iar acea parte se numeşte „Anexă". Acolo se poate găsi o explicaţie semiobosi- toare a matematicii folosite mai sus. Cât despre povestea de faţă: nu va mai fi nimic matematic. Nimic. Promit.

34U nul dintre cele mai prestigioase jurnale matematice din lume, publicat bilunar sub egida Princeton University şi The Institute for Advanced Study. (N.t.)

Hassan, care spunea întruna că prepeliţa (era prepeliţă, nu un pui foarte mic) era *excelentă*. Şi *era* bună, presupuse Colin, dacă erai genul căruia îi plăcea să caute printr-un labirint infinit de oase şi cartilaje pentru a găsi ocazionalele bucăţele de carne. Scobi cu furculiţa şi cuţitul după părţile comestibile şi, într-un târziu, găsi o bucată întreagă de carne. Mestecă încet, ca s-o savureze, mestecând şi mestecând şi *au*! *Doamne*! *Ce naiba a fost aia*? Mestecă. Mestecă. Mestecă. Şi *din nou*. *La naiba*. *E un os*?

— Au, spuse el aproape şoptit.

— Glonţ pentru păsări, îi spuse Lindsey.

— Glonţ pentru păsări?

— Glonţ pentru păsări, fu de acord Hollis.

— Pasărea a fost împuşcată? întrebă Colin, scuipând o alice micuţă de metal.

— Da.

— Iar eu mănânc *gloanţele*?

Lindsey zâmbi.

— Nu. Le scuipi.

Aşadar, în acea seară, Colin luă o cină formată din orez şi fasole verde. După ce toată lumea termină de mâncat, Hollis îl întrebă:

— Cum te-ai simţit când ai câştigat *Kranialkidz*? îmi amintesc că la emisiune nu ai părut prea, ăăă, entuziasmat.

— M-am simţit foarte prost că cealaltă puştoaică a pierdut. Era foarte de treabă. Puştoaica împotriva căreia am jucat... n-a primit prea bine anunţarea câştigătorului.

— Eu am fost suficient de fericit pentru amândoi, spuse Hassan. Am fost singurul membru dintre spectatorii din studio care a executat o mişcare de dans. Singleton a bătut-o pe avurizida aia mică de parcă i-ar fi furase ceva.[35]

Kranialkidz îi reaminti lui Colin de Katherine a XIX-a, şi acesta privi fix într-un anumit punct, încercând să nu se gândească deloc la ea. Când Hollis vorbi, fu ca şi când ar fi

---

35 „l-ar fi furat", a vrut Colin să corecteze. Dar gramatica nu e interesantă.

rupt o tăcere lungă, aşa cum face alarma unui ceas.

— Cred c-ar trebui să lucraţ pentru mine vara asta. Încep un proiect, iar voi aţ şi numa buni pentru el.

De-a lungul anilor, oamenii doriseră ocazional să-l angajeze pe Colin într-o manieră care să corespundă talentelor sale. Dar (a) verile erau pentru taberele de copii isteţi, astfel încât el să-şi poată aprofunda cunoştinţele, şi (b) un loc de muncă adevărat avea să-i distragă atenţia de la munca lui adevărată, aceea de a deveni un depozit de cunoştinţe şi mai mare, iar (kk) Colin nu prea avea alte abilităţi remarcabile. De pildă, oamenii nu găsesc prea des un astfel de anunţ:

Copil-minune

O corporaţie imensă, megalitică se află în căutarea unui copil-minune talentat şi ambiţios, care să se alăture minunatei şi dinamicei noastre Divizii Magnifice în lunile de vară. Cerinţele includ cel puţin paisprezece ani de experienţă certificată, capacitatea de a realiza anagrame corecte (şi de a face aliteraţii cu agilitate), fluenţă în unsprezece limbi. Îndatoririle constau în citit, în memorarea enciclopediilor, romanelor şi poeziilor, şi în recitarea primelor nouăzeci *şi nouă de cifre ale lui pl.*[36]

Aşadar, Colin mersese în fiecare vară într-o tabără cu copii isteţi şi, cu fiecare an care trecea, devenea din ce în ce mai limpede că el nu era priceput la *nimic*, lucru pe care i-l spuse şi lui Hollis Wells.

— N-am nevoie decât să fiţi cât de cât isteţi şi să nu locuiţi în Gutshot, iar voi doi întruniţi ambele condiţii.

36ş i sunt celebri pentru că le insuflă încredere somnilor imaturi, oferindu-le experienţă (chiar şi bucurii); totuşi, peştii-balon îşi bat joc de zărganii intuitivi, discreditându-i în mod nepotrivit, producând daune, ba chiar insultându-i pe zărganii benevoli, fermecători şi joviali, rănindu-i şi frustrându-i enorm; bucuria dispare, iar răutăţile nu aduc decât durere; enervările inevitabile grăbesc sentimentele de incertitudine; totuşi, copiii joviali se declară fericiţi, răutatea peştilor-balon produce descurajare şi nesiguranţă; drept urmare, să-i preamărim pe zărganii veseli şi prietenoşi!

„Nu vreau să-ţi stric călătoria — dar, pentru cinci sute de dolari americani pe săptămână, o voi face."

Cinci sute de dolari pe săptămână pentru amândoi, plus cazare şi masă. Sunteţi angajaţi! Bun venit în familia Gutshot Textiles.

Colin îi aruncă o privire prietenului său, care ţinea graţios în mâini o prepeliţă, dinţii lui rozând osul într-o încercare zadarnică de se bucura de o masă cât de cât decentă. Hassan puse prepeliţa cu grijă înapoi pe farfurie şi se uită la Colin.

Hassan încuviinţă subtil; Colin strânse din buze; Hassan îşi frecă barba abia mijită; Colin îşi muşcă degetul mare; Hassan zâmbi; Colin încuviinţă.

— Bine, spuse Colin într-un târziu.

Se hotărâseră să rămână. *Îţi place sau nu*, gândi Colin, *călătoriile au şi destinaţii*. Sau, cel puţin, tipurile lui de călătorie întotdeauna aveau. Şi părea a fi o destinaţie convenabilă – o casă drăguţă, chiar dacă întâlneai culoarea roz la tot pasul; şi căminul primului său moment Evrika. Colin nu avea nevoie de bani, dar ştia cât de tare ura Hassan să le ceară părinţilor lui bani de buzunar. De asemenea, aveau nevoie de un loc de muncă. Niciunul dintre ei, gândi Colin, nu lucrase vreodată, cu adevărat, pe bani. Singura grijă a lui Colin era Teorema.

Hassan spuse:

— *La ureed an uz îi rihlatik – wa lakin min aţi khamsu mă al doolar amreeki fii usbu, sawfa aşa al, 43*

— *La ureed an akhsar kulla wakti min aţi watheefa. Yajib an ashtaghil ăla mas alat al-riyadiat.*[37]

— Putem să ne asigurăm că Singleton va avea timp să mâzgălească? întrebă Hassan în engleză.

— E vreun soi de păsărească? îi întrerupse Lindsey, nevenindu-i să creadă.

Colin o ignoră, răspunzându-i în engleză lui Hassan.

— Nu mâzgălesc, lucru pe care l-ai şti dacă…

— Aş merge la colegiu, corect. Doamne, atât de previzibil, spuse Hassan, după care se întoarse spre Lindsey şi adăugă: Nu vorbim *păsărească*. Vorbim în

---

37 „Călătoria asta oricum era cam naşpa, dar nu vreau ca serviciul ăsta să-mi mănânce tot timpul liber. Trebuie să lucrez la Teoremă."

limbajul sacru al *Qur* anului, limbajul măreţului *calipha* şi al lui Saladin, cea mai frumoasă şi mai complexă limbă din lume.

— Ei bine, mie îmi sună a. Raton care-şi drege vocea, remarcă Lindsey.

Colin tăcu o clipă, meditând.

— Am nevoie de timp ca să-mi fac treaba, spuse Colin, iar Hollis încuviinţă.

— Splendid, spuse Lindsey, părând sinceră. Splendid. Dar nu puteţ sta în camera mea.

Cu gura pe jumătate plină cu orez, Hassan spuse:

— Cred c-o să putem găsi un loc prin casa asta unde să ne înghesuim şi noi.

După o vreme, Hollis anunţă:

— Ar trebui să jucăm Scrabble. Lindsey oftă.

— N-am jucat niciodată, spuse Colin.

— Un geniu care n-a jucat niciodată Scrabble? făcu Lindsey.

— Nu sunt geniu.

— Bine. Un *tocilarei*?

Colin râse. I se potrivea. Nu mai era un copil-minune şi încă nu era un geniu – ci un tocilărel.

— Nu prea le am cu jocurile, spuse Colin. Nu prea mă *joc* în general.

— Ei bine, ar trebui. Jocurile sunt amuzante. Cu toate că Scrabble nu intră chiar în categoria asta, spuse Lindsey.

Scorul final: *Hollis*: *158* *Colin*: *521* *Lindsey*: *293* *Hassan*: *O*[38]

După ce îşi sună părinţii şi le spuse că se afla într-un orăşel numit Gutshot, cu toate că evită să menţioneze că se cazase la nişte străini, Colin rămase treaz până târziu, lucrând la Teoremă în noul lui dormitor de la etajul al doilea, care avea un birou drăguţ din lemn de stejar, cu sertarele goale. Colin adorase dintotdeauna birourile cu sertarele goale. Însă Teorema nu mergea prea bine;

---

38 „Eu nu joc Scrabble cu Singleton. O, Doamne, dacă o să am nevoie vreodată să mi se aducă aminte cât de prost sunt, pot oricând să-mi consult punctajul SAT de la examenele orale, mulţumesc frumos."

începuse să se îngrijoreze că i-ar lipsi cunoştinţele matematice necesare acestei probleme, când ridică privirea şi văzu uşa de la dormitor deschizându-se. Lindsey Lee Wells purta pijamale cu imprimeuri.

— Ce-ţi mai face capul? întrebă ea, aşezându-se pe pat.

Colin îşi închise ochiul drept, apoi îl deschise şi îşi apăsă un deget pe tăietură.

— Doare, îi răspunse el. Oricum, îţi mulţumesc pentru tratament.

Lindsey îşi strânse picioarele sub ea, zâmbi şi spuse cântat:

— Pentru asta sunt prietenii.

Dar apoi adoptă o mină serioasă, aproape timidă.

— Ascultă, mă întrebam dacă ţi-aş putea spune ceva, zise ea, muşcându-şi partea interioară a degetului mare.

— Heieufacasta, spuse Colin, arătând cu degetul.

— O, ciudat. E ca omul sărac care-şi suge degetul, nu-i aşa? în orice caz, eu o fac doar în intimitate, spuse Lindsey, iar lui Colin îi trecu prin minte că nu putea fi considerat un lucru tocmai „intim” faptul că se afla în prezenţa lui, dar nu dădu glas gândului. Da, deci, oricum. O să pară o chestie retardată, dar pot să-ţi povestesc despre chestia asta, ca să nu crezi că sunt o nenorocită? Pentru că am stat întinsă în pat, gândindu-mă cât de nenorocită probabil că mă consideri, şi cum tu şi Hassan probabil vorbiţi despre cât de nesimţită sunt eu şi tot tacâmul.

— Ăăă, bine, spuse el, cu toate că, sincer, el şi Hassan aveau o mulţime de alte lucruri despre care să discute.

— Aşadar, am fost urâtă. Sincer, n-am fost niciodată grasă, n-am purtat aparat dentar, n-am avut coşuri sau chestii de genul. Dar eram urâtă. Nici măcar nu ştiu cum se decid termenii de urât şi frumos – poate că există o clică secretă de băieţi care se întâlnesc în vestiare şi hotărăsc care fată e urâtă şi care e sexy, deoarece, din câte îmi amintesc, nu cred că există vreo fată sexy în clasa a patra.

— În mod clar n-ai cunoscut-o pe Katherine I, o întrerupse Colin.

— Prima regulă a poveştilor: fără întreruperi. Dar, ha-ha. Perversule! în fine, eram urâtă. Se luau des de mine. N-am să te plictisesc cu poveşti despre cât de naşpa a fost, dar să ştii c-a fost foarte naşpa. Eram nefericită. Aşa că în clasa a opta m-am schimbat radical. Am mers cu Hollis până în Memphis şi mi-am cumpărat o garderobă nouă, mi-am tras o tunsoare Zelda, m-am vopsit brunetă şi am încetat să mai ies în soare, aşa că eram o tipă semiemo şi semigotică şi semipunkistă şi semitocilară. În principiu, nu prea ştiam ce naiba făceam, dar nu conta, întrucât cei de la şcoala gimnazială din Milan, Tennessee, nu văzuseră vreodată vreo fată emo sau gotică sau punkistă sau tocilară. Eram *diferită*, şi asta era cel mai important. Şi îi uram pe toţi, iar ei m-au urât pe toată durata anului şcolar. Şi apoi a început liceul şi m-am hotărât să-i fac să arate ca mine. Pur şi simplu luasem decizia. Frate, a fost aşa de simplu! A fost extrem, extrem de simplu! Pur şi simplu devenisem vedeta şcolii. Dacă vedeta merge ca o puştoaică ce se crede cool şi vorbeşte aşa şi se îmbracă aşa şi are amestecul potrivit de obrăznicieşirăutateşiamabilitate precum o puştoaică ce se crede cool, vedeta devine cool. Dar nu mă port nasol cu oamenii. La mine la şcoală nici măcar nu există termenul de *popularitate*.

— Asta, spuse Colin cu emfază, e o frază pe care o auzi numai la oamenii populari.

— Ei bine, da. Dar nu sunt o fostă fată urâtă care şi-a vândut sufletul pentru a se combina cu băieţi sexy şi pentru a participa la cele mai tari petreceri pe care le oferă Măreţul Gutshot. Repetă, aproape pe un ton defensiv: Nu mi-am vândut sufletul.

— Aăă, OK. Nu mi-ar păsa dacă ai fi făcut-o, recunoscu el. Tocilarii spun mereu că nu dau doi bani pe popularitate; dar… să nu ai prieteni e naşpa. Personal, nu mi-au plăcut niciodată, ghilimele, copiii cool – îi consideram mereu nişte rahaţi cu ochi. Dar, probabil, într-un fel sau în altul, sunt ca ei. De pildă, ieri îi spuneam lui

Hassan că voiam să contez – adică, să-şi amintească oamenii de mine. Iar el a spus că „faima este la modă acum”. Poate că are dreptate şi poate că eu nu-mi doresc decât faimă. De fapt, mă gândeam mai devreme la asta, poate îmi doresc ca necunoscuţii să creadă că sunt cool, de vreme ce oamenii care mă cunosc nu o fac. Când aveam zece ani, am fost la grădina zoologică cu clasa şi voiam neapărat să fac pipi. De fapt, în acea zi am avut nevoie de multe ori să urinez, probabil din pricina suprahidratării. Apropo, ştiai că toată treaba aia cu opt pahare de apă pe zi e o gogoriţă şi nu are nimic ştiinţific la bază? Multe lucruri sunt în genul acela. Toată lumea presupune că sunt adevărate, întrucât oamenii sunt din naştere leneşi şi flegmatici, cuvânt care, că tot veni vorba, nu pare a fi un cuvânt, dar este.[39]

— E foarte ciudat să-ţi văd creierul în acţiune, spuse Lindsey, iar Colin oftă.

Ştia că nu putea spune poveşti, că adăuga întotdeauna detalii neesenţiale şi făcea digresiuni care îl interesau doar pe el.

— Oricum, sfârşitul acelei poveşti e că am fost foarte aproape să mă aleg cu penisul muşcat de un leu. Şi ceea ce vreau să subliniez e că rahaturile de genul ăsta nu li se întâmplă oamenilor populari. Niciodată.

Lindsey râse.

— Asta ar putea fi o poveste a naibii de bună, dacă ai şti cum s-o spui.

Îşi muşcă din nou degetul mare. Un obicei intim.

— Ei bine, eu cred că eşti un tip cool şi vreau ca tu să crezi că şi eu sunt cool, iar asta e definiţia popularităţii.

Încheierea (încheierii)

După primul lor sărut, Colin şi Katherine I rămaseră

---

39 Partea cu cele opt pahare pe zi e complet adevărată. Nu există niciun motiv pentru care să bei opt pahare de apă pe zi, doar dacă, dintr-un motiv sau altul, îţi place în mod deosebit gustul apei. Cei mai mulţi experţi sunt de părere că dacă nu se întâmplă ceva teribil de ciudat cu tine, ar trebui să bei apă doar când — pregătiţi-vă pentru asta — îţi este sete.

tăcuţi aproximativ două minute. Katherine îl privi cu atenţie pe Colin, iar el încercă să-şi vadă în continuare de traducerile din Ovidiu. Dar îşi dădu seama că se confrunta cu o problemă fără precedent. Colin nu se putea concentra. Continua să se uite la ea. Ochii ei mari şi albaştri, prea mari pentru chipul ei tânăr, îl priveau fără încetare. Îşi dădu seama că era îndrăgostit. În cele din urmă, Katherine vorbi:

— Colin, spuse ea.

— Da, Katherine?

— Vreau să ne despărţim.

La acea vreme, desigur, Colin nu prea înţelegea semnificaţia acelui moment. Se cufundă în Ovidiu, jelind pierderea în tăcere, iar ea continuă să se uite la el preţ de o jumătate de oră, până când părinţii ei intrară în camera de zi, ca să o ia acasă. Însă fură necesare încă vreo două Katherine ca să-l facă pe Colin să o privească cu nostalgie pe Cea Mare ca fiind reprezentanta perfectă a Fenomenului Katherine. Relaţia lor de trei minute fusese fix acel lucru în forma lui cea mai pură. Fusese tangoul imuabil dintre Părăsitor şi Părăsit: sosirea şi văzutul, şi cuceritul, şi întoarcerea acasă.

(opt)

Când îţi petreci întreaga viaţă într-un oraş precum Chicago, se pare că nu prea poţi să înţelegi anumite aspecte ale vieţii rurale. Să luăm, de exemplu, cazul problematic al cocoşului. În mintea lui Colin, cocoşul care cânta în zorii zilei nu era nimic mai mult decât un trop literar şi cinematografic. Când un scriitor voia ca un personaj să fie trezit în zori, Colin se gândea că autorul pur şi simplu folosea tradiţia cocoşului pentru a înfăptui acest lucru. Era ca atunci când autorii reprezentau anumite lucruri cu totul diferit faţă de cum se petreceau ele în realitate. Autorii nu includeau niciodată întreaga poveste; ei pur şi simplu spuneau esenţialul. Colin credea că adevărul trebuia să conteze la fel de mult ca esenţialul şi îşi dădea seama că acesta era motivul pentru care nu putea spune poveşti bune.

În acea dimineaţă află următorul lucru: cocoşii *nu* începeau să cânte când se crăpa de ziuă. Începeau, de fapt, cu mult *înaintea* zorilor – pe la 5 dimineaţa. Colin se întoarse în patul străin şi, preţ de câteva clipe, în timp ce miji ochii prin bezna din încăpere, se simţi bine. Obosit şi scos din sărite din pricina cocoşului. Dar se simţea bine. Iar apoi îşi aduse aminte că ea îl părăsise şi se gândi la ea, dormind în patul ei mare şi pufos şi nevisându-l pe el. Se rostogoli pe o parte şi se uită la ceasul de la telefon. Niciun apel ratat.

Cocoşul cântă din nou.

— Cucurigu-nu-o-fce, drac împieliţat ce eşti, bombăni Colin.

Însă cocoşul cucurigu-o-făcu şi, până la ivirea zorilor, cântatul lui crea o simfonie disonantă cam ciudată, care părea să se fi amestecat cu sunetele înăbuşite ale rugăciunilor de dimineaţă pe care le făceau musulmanii. Acele ore de zgomote stridente care te împiedicau să dormi îi oferiră lui Colin suficient timp să se gândească la aproape toate problemele lui, începând cu Katherine şi când oare se gândise ultima oară la el şi terminând cu numărul de anagrame cu *cocoş*, corecte din punct de vedere gramatical.[40]

Pe la ora 7, în timp ce cocoşul (sau poate că erau mai mulţi – poate că lucrau în ture) intră în cea de-a treia oră de tânguieli asurzitoare, Colin se duse împleticindu-se la baia în care dădea şi dormitorul lui Hassan. Hassan era deja în cabina de duş. Cu tot luxul care trona acolo, baia nu avea cadă.

— 'neaţa, Hass.

— Salut! strigă Hassan peste zgomotul produs de apă. Omule, Hollis a adormit în camera de zi, urmărind canalul de teleshopping Home Shopping Network. Are o casă de un miliard de dolari şi doarme pe canapea.

— Uaenii ăşteo sunt ciudaţi, spuse Colin, scoţându-şi

---

40 Găsi patru, dintre care îi plăceau cu adevărat doar două: „putregai de trandafir" şi „să greşeşti în faţa cuiva". (]oc de cuvinte intraductibil: rooster «cocoş, în lb. engl.» — rose rot, to err so.) (N.t.)

periuţa din gură la jumătatea propoziţiei.

— Mă rog… Hollis mă adoră. Crede că sunt Dumnezeu. Şi că tu eşti un geniu. Şi la cinci sute de dolari pe săptămână, n-o să mai trebuiască să muncesc vreodată. Acasă, cinci sute de dolari mă pot ţine cinci luni, omule. Cu banii pe care o să-i fac vara asta o să pot supravieţui până pe la treizeci de ani.

— Lipsa ta de ambiţie e cu adevărat remarcabilă. Hassan întinse mâna şi înşfacă un prosop pe care erau brodate literele HLW. Câteva momente mai târziu, ieşi din cabină şi intră în camera lui Colin, cu prosopul înfăşurat în jurul taliei sale de mărime considerabilă.

— Ascultă, *kafir*. Pe bune. Mai slăbeşte-mă cu mersul la şcoală. Lasă-mă să fiu fericit; eu am să te las să fii fericit. E OK să ne mai tachinăm din când în când, dar totul are o limită.

— Scuze. Nu ştiam că am atins limita.

Colin se aşeză pe pat, punându-şi tricoul cu *Kratiialkidz* pe care îl primise la emisiune.

— Ei bine, ai cam adus-o în discuţie vreme de 284 de zile consecutiv.

— Poate c-ar trebui să avem un cuvânt, spuse Colin. Pentru momentele în care ajungem prea departe. Adică un cuvânt oarecare şi atunci vom şti că e timpul s-o lăsăm moale.

Stând acolo, înfăşurat în prosopul său, Hassan se uită în sus şi, într-un final, spuse:

— Bobiţe-în-fund.

— Bobiţe-în-fund, fu de acord Colin, anagramând în gând.

Bobiţe-în-fund era potul cel mare pentru anagrame.[41]

— Avurizid mic ce eşti, faci anagrame, nu-i aşa? îl întrebă Hassan pe Colin.

41r ing; rebelul inerent etc. (|oc de cuvinte intraductibil: dingleberries — inbred girl; lie breeds grin; leering debris; greed be nil, sir be idle re. rings; ringside rebel; residing rebel.) (N.t.)

E adevărat. Măsura din Don juan funcţionează doar dacă pronunţi Juan bi-silabic.

— Da, recunoscu el.

— Poate că de asta ţi-a făcut vânt Katherine. Tot timpul faci anagrame şi nu asculţi niciodată.

— Bobiţe-în-fund, spuse Colin.

— Voiam doar să-ţi ofer o şansă să-l foloseşti. Bine, hai să mâncăm. Sunt mai lihnit decât un puştan în cea de-a treia zi în tabăra pentru obezi.

În timp ce coborau pe o scară spiralată către camera de zi, Colin întrebă – pe cât de şoptit putu:

— Pe bune, de ce crezi că Hollis vrea să ne dea de lucru?

Hassan se opri pe scară, iar Colin îi urmă exemplul.

— Vrea să mă facă fericit. Omule, noi, grăsanii, avem o legătură specială. E ca o societate Secretă. Avem tot felul de rahaturi despre care voi nu ştiţi. Semne cu mâna, dansuri speciale pentru obezi – avem nişte avurizide de bârloguri secrete amplasate în centrul pământului, unde mergem în toiul nopţii, când copiii slăbănogi dorm, şi mâncăm tort şi pui prăjit şi rahaturi din astea. *Kafir*, de ce crezi că Hollis încă doarme? Fiindcă am stat treji toată noaptea în bârlogul nostru secret, injectându-ne glazură de unt în vene. Ne oferă locurile astea de muncă întrucât un grăsan are întotdeauna încredere în alt grăsan.

— Tu nu eşti gras. Eşti rotofei.

— Amice, *tocmai* mi-ai văzut sânii de bărbat când am ieşit de la duş.

— Nu-s atât de răi, spuse Colin.

— Oh, asta-i! Ai căutat-o cu lumânarea!

Hassan îşi ridică tricoul până la gât şi Colin aruncă o privire spre pieptul lui păros, care avea – bine, nu puteai nega – o pereche mică de sâni. Cupa A, dar chiar şi aşa… Hassan zâmbi cu mare satisfacţie, îşi coborî tricoul la loc şi se îndreptă spre camera de zi.

Lui Hollis îi luă o oră să se pregătească, timp în care Hassan şi Lindsey pălăvrăgiră şi se uitară la *The Today Show*, în timp ce Colin se aşeză la marginea canapelei şi citi una dintre cărţile pe care şi le înghesuise în rucsac – o antologie de-a lui Lord Byron, care conţinea poemele *Lara*

şi *Don Juan*. Îi plăcea destul de mult. Când Lindsey îl întrerupse, el tocmai ajunsese la un vers din *Lara* care îi plăcea mult: „Veşnicia îţi interzice să dai totul uitării”.

— Ce citeşti acolo, tocilărelule? îl întrebă Lindsey.

Colin ridică volumul.

— Don Juan, spuse ea, pronunţând *Juan* ca Huan. Încerci să înveţi cum poţi evita să fii părăsit?

— *Giu-an*, o corectă Colin. Se pronunţă *Don Giu-an*, spuse el.49

— Neinteresant, spuse Hassan.

Dar Lindsey păru să găsească asta mai mult plictisitor decât neinteresant. Îşi dădu ochii peste cap şi luă farfuriile pentru micul dejun de pe măsuţa de cafea. Hollis Wells coborî în camera de zi, fiind îmbrăcată cu ceea ce părea a fi, pentru numele lui Dumnezeu, o togă cu motive florale.

— Ceea ce vom face, spuse ea vorbind repede, e să compilăm pentru generaţiile următoare o istorie orală a oraşului Gutshot. Am intervievat câţiva oameni în ultimele săptămâni, da' n-am s-o mai fac, acum că voi sunteţi aici. Oricum, declinul acestei operaţiuni au fost bârfele – toată lumea vorbeşte despre ce spun sau ce nu spun ceilalţi oameni. Da voi n-aveţ niciun motiv ca să staţi la şuetă şi să aflaţi dacă Ellie Mae îşi iubea soţu' când s-a căsătorit cu el în 1937. Aşadar – asta o să faceţ voi doi. Şi Linds, în care toată lumea are încredere…

— Sunt foarte cinstită, le explică Lindsey, tăindu-i vorba mamei ei.

— Până la un anumit punct, dragă. Dar, da. Aşadar, îi faceţ pe oamenii ăştia să vorbească şi n-or să mai tacă în veci, vă asigur eu. Vreau şase ore trase pe bandă în fiecare zi. Dar îndreptaţi-i către adevărata istorie, dacă puteţi. Fac asta pentru nepoţii mei, nu pentru un festival al bârfelor.

Lindsey tuşi, murmură „Rahaturi de doi bani”, după care tuşi din nou.

Hollis făcu ochii mari.

— Lindsey Lee Wells, te duci în acest moment şi pui o monedă în borcanul cu înjurături!

— La naiba, spuse Lindsey. Pulă. Rahatastic.

Se îndreptă spre poliţa şemineului şi puse o bancnotă de un dolar într-un borcan.

— Hollis, n-am mărunt, spuse ea.

Colin nu se putu abţine şi izbucni în râs; Hollis se încruntă.

— Ei bine, spuse ea, puteţ să plecaţi. Şase ore înregistrate şi vă-ntoarceţ la ora cinei.

— Stai puţin, cine-o să deschidă magazinul? întrebă Lindsey.

— Am să-l trimit pe Colin acolo pentru o vreme.

— Eu trebuie să înregistrez poveştile străinilor, preciză Colin.

— Pe celălalt Colin, îl lămuri Hollis. Iubitul lui, spuse ea oftând, Lindsey. Oricum nu prea dă pe la fabrică. Hai, dispăreţ.

În Dric, cu Hassan la volan, îndepărtându-se de Conacul Roz pe aleea exagerat de lungă, Lindsey spuse:

— Iubitul lui, oftat, Lindsey. E întotdeauna iubitul lui, oftat, Lindsey. Dumnezeule! în fine, ascultaţi-mă, lăsaţi-mă şi pe mine la magazin.

Hassan îşi ridică privirea şi vorbi cu Lindsey uitându-se la ea în oglinda retrovizoare.

— Nici prin gând să nu-ţi treacă. Aşa încep filmele de groază. Te lăsăm acolo, intri în casa unui străin şi, cinci minute mai târziu, vreun psihopat îşi plimbă maceta în jurul boaşelor mele, în timp ce nevasta lui schizofrenică îl pune pe Colin să facă flotări pe un strat de cărbuni încinşi. Vii cu noi.

— Nu vreau să vă jignesc, da’ nu l-am mai văzut pe Colin de ieri.

— Nu vreau să-l jignesc pe avurizidul ăla, îi răspunse Hassan, dar *Colin* stă pe scaunul din dreapta şi citeşte Don GIU-AN. Tu eşti combinată cu *Celălalt Colin*, alias CC.

Colin nu mai citea; îl asculta pe Hassan cum îi luă apărarea. Sau, cel puţin, asta credea că făcea Hassan. De obicei, nu prea puteai să-ţi dai seama cum stătea treaba cu el.

— Vreau să zic, băiatul meu de-aici e în mod clar Principalul Colin. E fără de seamăn. Colin, spune „unic” în cât de multe limbi poţi.

Colin le rosti pe nerăsuflate:

— Ăăă, *único*[42], *unico*[43]\ *einzigartig*[44], *unique*[45], *yiiukábiiibiüSA*, /*uoüaókóg*[46], *singularis56*, *fandă7*.

Fără îndoială, Hassan se pricepea la asta Colin simţi un val de afecţiune pentru prietenul său, iar recitarea cuvintelor făcu într-un fel ca acel gol pe care îl simţea în stomac să se mai diminueze. Păru, pentru o clipă, un soi de medicament.

Lindsey îi zâmbi lui Colin; privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Doamne, am mai mult decât suficienţi Colini[47], spuse ea. Unul care să mă înveţe franceză, unul care să mă sărute franţuzeşte.

Râse la propria-i glumă, după care spuse:

— Ei bine, în regulă. Am să merg. La urma urmei, n-aş vrea să-l văd pe Colin rămânând fără boaşe. Pe oricare dintre Colini, sincer. Dar o să trebuiască să mă lăsaţi la magazin după ce terminăm.

Hassan încuviinţă, iar apoi Lindsey îi direcţionă, trecând pe lângă „Taco Hell”[48] şi ajungând pe o străduţă lăturalnică, ce avea aliniate la stradă numai case cu un etaj. Traseră pe o alee.

— Cei mai mulţi oameni sunt la muncă, le explică ea. Dar Stârnes ar trebui să fie acasă.

Stârnes îi întâmpină la uşă. Maxilarul lui lipsea cu desăvârşire; se părea că avea un soi de plisc de raţă

---

42 Spaniolă.

43 Italiană.

44 Germană.

45 Franceză şi engleză.

46 Greacă.

47 Aluzie la citatul din Biblia ebraică: My Cup Runneth Over (Psalmii 23:5). (N.t.)

48 Joc de cuvinte: Taco Bell e un lanţ american de restaurante fast-food. Taco Hell = „Iadul Taco". (N.t.)

acoperit cu piele în loc de bărbie sau maxilar, sau dinţi. Şi totuşi, îqcercă să-i zâmbească lui Lindsey.

— Ce mai faci, dulceaţă? întrebă el.

— Mă bucur să te văd, Stârnes, spuse ea, îmbrăţişându-l.

Ochii lui se luminară brusc, iar apoi Lindsey îi prezentă pe Colin şi pe Hassan. Când bătrânul îl văzu pe Colin holbându-se, îi explică:

— Cancer. Haideţ, intrat şi luat loc.

Casa mirosea a canapele vechi şi mucegăite şi a lemn nefinisat. Mirosea, gândi Colin, a pânze de păianjen şi amintiri nedesluşite. Mirosea ca pivniţa lui K-19. Iar mirosul îl întoarse în timp atât de puternic, când ea încă îl iubea – sau, cel puţin, aşa simţea el –, încât stomacul îi tresăltă. Închise ochii pentru o secundă şi aşteptă ca sentimentul să treacă, dar nu se întâmplă asta. Pentru Colin, nimic nu dispărea vreodată.

Încheierea (încheierii)

Katherine a XIX-a nu era încă a XIX-a când ieşiră în oraş singuri pentru a treia oară. Cu toate că semnalele păreau pozitive, el nu găsi curajul să o întrebe dacă voia să fie prieteni şi, evident, nu putea pur şi simplu să se aplece şi să o sărute. Colin ezita adesea când venea momentul să se sărute cu cineva. De fapt, avea şi o teorie pe acest subiect, numită Teorema Minimalizării Respingerii (TMR):

Actul de a te apleca şi de a săruta pe cineva, sau de a o întreba pe respectiva persoană dacă o poţi săruta, se loveşte de posibilitatea respingerii, astfel că persoana care are cele mai mici şanse de a fi respinsă ar trebui să se aplece sau să întrebe. Iar acea persoană, cel puţin în relaţiile heterosexuale de la liceu, *e clar fata*. Gândiţi-vă la asta: în principiu, băieţii vor să sărute fete. Băieţii vor să se sărute cu fetele. Întotdeauna. Scoţându-l pe Hassan din schemă, foarte rar întâlneşti un băiat care gândeşte „Eh, cred că azi e mai bine să nu sărut o fată”. Nimeni n-o să gândească aşa ceva, excepţie făcând cazul în care i se întâmplă ceva foarte grav. Dar cam asta e. În vreme ce fetele sunt mai pretenţioase în privinţa sărutatului. Uneori

vor să-şi facă de cap; alteori, nu. Zău, fetele sunt o fortăreaţă impenetrabilă a incertitudinii.

Aşadar: fetele trebuie să facă întotdeauna primul pas, deoarece (a) ele, spre deosebire de băieţi, au cele mai mici şanse de a fi respinse, şi (b) în felul acesta, fetele nu vor fi niciodată sărutate până ce nu-şi vor dori asta.

Din nefericire pentru Colin, nu există nimic logic în privinţa sărutatului, astfel că teoria lui n-a funcţionat niciodată. Dar, fiindcă a aşteptat întotdeauna vreme îndelungată până să se sărute cu o fată, respingerile au fost foarte rare.

În acea zi de vineri, după şcoală, o sună pe viitoarea Katherine a XIX-a şi o invită la o cafea a doua zi, iar ea acceptă. Era aceeaşi cafenea unde se mai întâlniseră de două ori – evenimente deosebit de plăcute, pline de atât de multă tensiune sexuală, încât nu se putu abţine să nu se excite doar atingându-i mâna. De fapt, îşi punea mâinile pe masă fiindcă voia să le aibă în apropierea ei.

Cafeneaua era la câţiva kilometri de casa lui Katherine şi la vreo patru cvartale distanţă de cea a lui Colin.

Numită *Café Sel Marie*, acolo găseai una dintre cele mai bune cafele din Chicago, lucru care nu conta prea mult pentru Colin, întrucât lui nu-i plăcea cafeaua. Îi plăcea *ideea* de cafea destul de mult – o băutură caldă, care îţi oferea energie şi care fusese asociată de-a lungul secolelor cu persoanele sofisticate şi intelectuale. Însă, pentru el, gustul cafelei semăna cu sucul gastric cafeinizat. Aşa că în seara aceea îşi înecă licoarea nefericită în frişcă, lucru care avea să-i aducă tachinări din partea lui Katherine. Nu mai trebuie să spunem că lui Katherine îi plăcea cafeaua neagră. Aproape toate Katherinele o preferau aşa. Le plăcea cafeaua aşa cum le plăceau şi foştilor prieteni: amară.

Câteva ore mai târziu, după patru ceşti de cafea pe masă, între ei, ea îi propuse să vadă un film.

— Se numeşte o *familie genială*, spuse ea. E despre o familie de oameni străluciţi.

Colin şi Katherine luară metroul spre sud, către Wrigleyville, iar apoi merseră pe jos vreo cinci străzi, până ce ajunseră la ea acasă, o structură îngustă pe două etaje. Katherine îl conduse în pivniţa ei. Acoperită cu linoleum încreţit pe alocuri, încăperea umedă şi rece era formată dintr-o canapea, nicio fereastră şi un tavan foarte coborât (Colin avea 1, 85, iar tavanul 1, 95). Încăperea prost adaptată pentru locuit, dar perfectă ca sală de cinema. Era atât de întunecată, încât puteai să te adânceşti în canapea şi să dispari în film.

Lui Colin îi plăcu mult filmul; râse de multe ori şi găsi alinare într-o lume unde toate personajele care fuseseră copii isteţi deveniseră adulţi fascinanţi, unici (chiar dacă erau distruşi). Când se termină, Katherine şi Colin rămaseră în întuneric. Pivniţa era singurul loc cu adevărat întunecat pe care Colin îl văzuse vreodată în

Chicago – zi şi noapte, lumina gri-portocalie se strecura în orice încăpere cu ferestre.

— Îmi place mult coloana sonoră, spuse Katherine. Îţi dă o senzaţie foarte mişto.

— Da, spuse Colin. Şi mi-au plăcut personajele. Ba chiar şi de acel tată îngrozitor mi-a plăcut.

— Da, şi mie, zise Katherine.

El îi putea desluşi părul blond şi conturul feţei, dar atât şi nimic mai mult. Mâna lui, care o ţinuse pe a ei după vreo jumătate de oră de când începuse filmul, era amorţită şi transpirată, dar nu voia să şi-o retragă. Ea continuă:

— Vreau să zic, tipul e egoist, dar toată lumea e egoistă în ziua de azi.

— Corect, spuse Colin.

— Deci asta înseamnă să fii, ăăă, copil-minune sau ceva de genul?

— Ăăă, nu chiar. De pildă, toţi oamenii geniali din film sunt sexy, glumi el, iar ea râse şi spuse:

— Aşa sunt toţi cei pe care îi cunosc şi eu.

Auzind acestea, Colin expiră brusc, se uită la ea şi aproape că... dar nu. Nu era sigur şi nu putea să-şi alunge din gând posibilitatea respingerii.

— Oricum, un plus la filmul ăsta e faptul că toţi oamenii se nasc talentaţi. Ştii, eu nu sunt aşa. Vreau să zic, lucrez cel puţin zece ore pe săptămână, în fiecare zi, de când aveam trei ani, spuse el, fără nicio urmă de mândrie.

Colin *chiar* considera asta o muncă – cititul şi exersatul limbilor şi pronunţia, înşiruirea faptelor, examinarea amănunţită a fiecărui text pus în faţa lui.

— Atunci, mai exact, la ce eşti bun? Vreau să zic, ştiu că eşti bun la toate, dar la ce eşti *mult mai bun* în afară de limbile străine?

— Mă pricep la coduri şi altele de genul ăsta. Şi mai sunt bun la trucuri lingvistice, cum ar fi anagramele. Sincer, astea-s preferatele mele. Pot anagrama orice.

Nu îi mai spusese niciodată vreunei Katherine despre anagramele lui. Se gândea mereu că acest lucru le putea plictisi de moarte.

— Orice?

— Noapte, nu[49], răspunse el iute, iar ea râse şi spuse:

— Katherine Carter.

Îşi dorea extrem de mult să-şi pună mâna pe ceafa ei şi să o tragă spre el pentru a-i gusta buzele pline şi moi pe întuneric. Dar nu încă. Nu era sigur. Inima îi bubuia în piept.

— Ăăă, bine. Cretinul ei de la karate – ăăă, o! îmi place asta: călătoria lor secretă.

Ea râse, îşi retrase mâna şi o puse pe genunchiul lui. Degetele ei erau netede. Brusc, îi putea simţi mirosul care fusese acaparat de mucegaiul din pivniţă. Mirosea a flori de liliac, iar Colin ştia că era aproape timpul s-o facă. Dar nu îndrăznea să se uite în ochii ei, nu încă. Pur şi simplu privea înspre ecranul negru al televizorului. Voia să prelungească momentul de dinaintea momentului – deoarece, oricât de minunat era sărutul, nu exista nimic mai frumos decât anticiparea lui.

— Cum *faci* asta? întrebă ea.

— În mare parte prin exerciţiu. O fac de ceva vreme.

---

49 E vorba de cuvântul Anything, pe care Colin îl anagramează în Night, nay. (N.t.)

Văd literele şi mai întâi extrag un cuvânt bun – cum ar fi karate sau secret –, iar apoi încerc să folosesc literele rămase pentru a face – o, Doamne, e de-a dreptul plictisitor, spuse el, sperând să nu fie.

— Ba nu e.

— Pur şi simplu încerc să fac ceva corect gramatical cu literele rămase. În fine, e doar un truc.

— OK, deci eşti bun la anagrame. Asta-i unul. Mai ai alte talente fermecătoare? întrebă ea, iar el se simţi încrezător.

Într-un târziu, Colin se întoarse cu faţa spre ea, adunându-şi acea fărâmă de curaj pe care o avea, şi spuse:

— Păi, sărut foarte bine.

(nouă)

— Simţiţi-vă ca acasă. Hollis a zis că s-ar putea să venit aci să mă intervievaţ şi să aflat informaţii despre fascinanta mea viaţă, spuse Stârnes, iar Colin se aşeză pe o canapea paradită, nu foarte diferită de cea pe care el şi K-19 o împărţiseră la primul lor sărut.

Lindsey îi prezentă pe Colin şi pe Hassan, iar apoi Colin începu să pună întrebări. Încăperea nu era dotată cu aer condiţionat, aşa încât atunci când apăsă pe butonul de înregistrare al reportofonului şi îl puse pe măsuţa de cafea a lui Stârnes, Colin simţi prima broboană de sudoare formându-i-se pe gât. Avea să fie o zi lungă.

— Când te-ai mutat în Gutshot? întrebă Lindsey.

— M-am născut în ţară[50] în o mie nouă sute douăzeci. M-am născut aici, am crescut aici, am locuit mereu aici şi îs sigur c-am să mor aici, spuse el, după care îi făcu ştrengăreşte cu ochiul lui Lindsey.

— Of, Stârnes, nu mai spune asta, zise Lindsey. Ce naiba aş face pe-aici fără tine?

— Probabil c-ai să-l petreci timpul cu băiatu' ăla, Lyford, îi răspunse Stârnes, care se întoarse către băieţi şi adăugă: Nu am o părere prea bună despre tătucu lu'

50 La un moment dat, Colin şi-a dat seama că Starnes nu se referea la „Statele Unite ale Americii", ci mai degrabă la „această zonă generală din sudul Tennessee-ului".

băiatu’ ăla.

— Vrei să mă ai numa pentru tine, spuse Lindsey, râzând. Povesteşte-ne despre fabrică, Stârnes. Băieţi ăştia n-au fost deloc pe-acolo.

Dintr-un motiv anume, Lindsey vorbea cu un accent sudist pronunţat când se afla în preajma lui Stârnes.

— Fabrica s-a deschis cu fro trei ani înainte ca io să mă fi născut, şi am lucrat acolo de la paişpe ani. Bănuiesc că, dacă n-aş fi făcut-o, aş fi fost fermier – asta a făcut taică-meu până să se fi inaugurat fabrica. Pe-atunci produceam de toate; tricouri şi batiste şi bandane, şi era muncă grea asta. Da cei din familia ta erau mereu omi cinstiţi – mai întâi domn doctor Dinzanfar, ş-apoi ginerele lui, Corville Wells. Apoi a fost afurisitu ăla de Alex, care ştiu c-o fost tătucu tău, Lindsey, aşa că te rog să mă ierţ. Ş-apoi Hollis, care a avut mare grijă de noi tot. Am lucrat în fabrica aia în fiecare zi vreme de şaij, de ani. Deţin recordu absolut în lume. Au numit sala de odihnă după mine, fiin’că acolo îmi petreceam cea mai mare parte a timpului.

Buza de sus îi schiţă un zâmbet, dar bărbia fără maxilar nu putu să procedeze la fel.

Deja, casa părea o cadă cu masaj, însă fără apă şi bule. *Asta e o metodă dificilă de a face cinci sute de dolari*, gândi Colin.

— Vreţ nişte ceai? întrebă Stârnes.

Fără să aştepte vreun răspuns, se ridică şi merse la bucătărie.

Atât dulce, cât şi amar, ceaiul aducea uşor cu limonada, doar că puţin mai bună. Lui Colin îi plăcea – era întocmai cum sperase că va fi cafeaua –, aşa că îşi turnă câteva pahare în timp ce Stârnes vorbea şi făcea pauze pentru a-şi lua medicamentele (o dată) şi pentru a se duce la baie (de patru ori; bătrânii fac asta des – se pare că adoră băile).

— Ei bine, primu’ lucru pe care tre’ să-l înţelegeţ e că noi ăştia din ţară de-aici nu eram deloc săraci. Mie nu mi-a fost foame nici măcar în timpul Marii Crize, fiin’că atunci când domn doctor Dinzanfar trebuia să dea oameni afară,

nu concedia mai mult de-o persoană dintr-o familie.

Ceva în legătură cu dr. Dinzanfar îl duse pe Stârnes în altă direcţie.

— Voi ştiţi că oraşulu ăsta i se spune de atâta amar de vreme Gutshot şi, Lindsey, pun rămăşag că tu nici măcar nu ştii de ce.

Lindsey clătină din cap politicoasă, iar Stârnes se aplecă în faţă pe canapeaua La-Z-Boy şi spuse:

— O, înţeleg. Înseamnă că n-aţ auzit niciun afurisit de lucru despre locu ăsta! Acu mult timp, atât de mult, încât nici măcar bătrânu' ăsta nu se născuse, competiţiile de box cu premii erau ilegale. Şi dacă foiai să încalci legea, Gutshot era cel mai bun loc pentru asta. Tot timpul a fost, zău aşa. Ba, să ştiţi, chiar şi io am trecut prin Penitenciaru Districtului Carver. Am fost beat pe stradă în 1948; am deranjat liniştea publică în 1956; şi apoi am stat la pârnaie două zile fiin'că am folosit ilegal o armă de foc atunci când i-am omorât lu' Caroline Clayton şarpele de casă în 1974. Ştiţi, Mary n-a vrut să mă scoată pe cauţiune după ce am prăpădit şarpele ăla blestemat. Da cum Dumnezeu era să ştiu că ăla era animal de casă? M-am dus la Caroline Clayton să caut ciocanu pe care i-l împrumutasem cu fro şase luni în urmă, şi când colo, ce să vezi, un afurisit de şarpe de casă se târa pe podeaua din bucătărie. Tu ce-ai fi făcut în cazul ăla, fiule? îl întrebă el pe Colin.

Colin întoarse problema pe toate feţele.

— Aţi intrat în casa cuiva fără să bateţi la uşă? întrebă el.

— Nu, am bătut, da ea nu era acas.

— Şi asta-i o infracţiune, preciză Colin. Violare de domiciliu.

— Ei bine, slavă Domnulu că nu m-ai arestat *tu*, băiete, spuse Stârnes. În fine, vezi un şarpe, îl omori. Eu aşa am fost învăţat. Deci l-am împuşcat. L-a rupt fix în două. Şi în seara aia, Caroline Clayton a venit la mine acasă – acu nu mai e printre noi, odihnească-se în pace – şi zbiară şi plânge că l-am omorât pe Jake, şi io i-am spus că probabil altcineva l-a omorât pe Jake, cine naiba o fi fost şi

ăla, fiin’că eu n-am făcut decât să trag într-un afurisit de şarpe de casă. Abia atunci am aflat că Jake *era* şarpele şi că ea îl iubise ca pe copilul pe care nu l-a avut niciodată. Desigur, nu s-a măritat vreodată. Era mai urâtă ca păcatul, Dumnezeu s-o ierte.

— Probabil că şarpelui nu i-a păsat că era urâtă, spuse Colin. Ei stau prost cu vederea.

Stârnes se întoarse către Lindsey Lee Wells.

— Amicu’ tău e un izvor al cunoaşterii.

— Sigur că e, spuse ea tărăgănat.

— Despre ce vorbeam? întrebă Stârnes.

— Gutshot. Boxul. Acum mulţi ani, îi răspunse repede Colin.

— Corect, da. Ei bine, înainte ca uzina să fi adus familii aici, Gutshot era un oraş care cauza numa probleme.

Era un orăşel agricol. Mămuca mea mi-a spus că orăşelu nici măcar nu avea nume. Da apoi au început s-aducă boxeri. Băieţi din toată ţara veneau aici şi se luptau pen cinci sau zece dolari, câştigătorul lua totu’ şi înmulţea câştigu pariind pe el însuşi. Da ca să n-ai probleme cu legile competiţiilor de box, exista o regulă: nu puteai lovi sub centură sau deasupra umerilor. Box de tip gutshot. Oraşul devenise faimos pentru asta, şi aşa ne-am primit numele.

Colin îşi şterse palma transpirată de fruntea plină de broboane de sudoare, mai mult întinzând umezeala decât ştergând-o, după care luă câteva guri de ceai.

— Eu şi Mary ne-am căsătorit în 1944, continuă Stârnes, când trebuia să merg la război.

Şi Colin se gândi că lui Stârnes nu avea să-i strice o lecţie din partea domnului Holtsclaw, profesorul lui de engleză din clasa a unsprezecea, care le vorbise despre *conectori*. După cum se ştie, Colin nu putea să spună o poveste nici ca să-şi salveze viaţa, însă el măcar *auzise* de conectori. Şi totuşi, era amuzant să-l asculţi pe Stârnes.

— Oricum, nu m-am dus la război, pen’ că mi-am împuşcat două degete de la picioare, fiin’că sunt un laş.

Sunt un om bătrân, aşa că vă pot spune adevăru. Ştiţi, nu mi-era teamă de război. Războiu' nu mă înspăimânta niciodată. Pur şi simplu nu voiam să mă duc până în iadu ăla ca să lupt într-un război. Dup-aia am fost foarte celebru – m-am prefăcut că mă împuşcasem din greşeală, da toată lumea ştia adevăru. Nu mi-am pierdut niciodată reputaţia, da acum, când aproape tot oamenii au plecat de pe lumea asta, şi voi n-aţ auzit poveştile lor, vrând-nevrând, trebe să mă credeţ pe mine: şi ei erau laşi. Toată lumea e. Dar ne-am căsătorit şi o, Doamne, ne iubeam mult. Tot timpul ne-am iubit, până la final. Ea nu m-a plăcut niciodată prea mult, da sigur m-a iubit, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

Colin se uită la Hassan, care îi întoarse privirea, cu ochii căscaţi de groază. Se temeau că ştiau *exact* ceea ce spunea Stârnes.

— A murit în 1997. Atac de cord. Ea a fost un suflet bun, iar eu un suflet rău, dar ea a murit, iar eu nu.

Le arătă poze; se îngrămădiră în jurul canapelei La-Z-Boy, în timp ce mâinile lui brăzdate de riduri dădeau încet paginile unui album foto gros plin de amintiri. Pozele cele mai vechi erau şterse şi îngălbenite, iar Colin se gândi că până şi în pozele din tinereţe oamenii bătrâni păreau bătrâni. Privea în timp ce pozele deveneau alb-negru, iar apoi erau pozele în culorile spălăcite ale aparatelor Polaroid, urmărea cum copiii veneau pe lume, apoi creşteau, în timp ce părul le cădea şi era înlocuit de riduri. Şi, în tot acest timp, Stârnes şi Mary stăteau împreună în poze, de la nunta lor şi până la cea de-a cincizecea aniversare. O *să am şi eu parte de aşa ceva*, gândi Colin. O *să am. Sigur. Cu Katherine. Dar n-am să fiu doar atât*, hotărî el. *Am să las în urma mea ceva mai mult decât un album foto unde voi părea mereu bătrân*.

Mai târziu, Colin ştiu că cele şase ore se sfârşiră atunci când Lindsey Lee Wells se ridică şi spuse:

— Ei bine, Stârnes, trebe s-o luăm din loc.

— Bine, spuse el. Mi-a făcut plăcere. Şi, Lindsey, arăţi perfect.

— Amice, ce-ai zice de-un aer condiţionat? E al naibii

de cald aici, iar Hollis ar putea să-ţi facă rost de unu fără probleme, spuse Lindsey.

— Mă descurc şi fără. Hollis mi-a făcut mult bine.

Stârnes se ridică şi se îndreptă spre uşă. Colin strânse mâna tremurândă a bătrânului.

În Dric, Colin conducea pe cât de repede îi permiteau drumurile, cu toate geamurile coborâte, pentru a încerca să se răcorească.

Hassan spuse:

— Cred că tocmai am slăbit vreo treizeci de kilograme de transpiraţie.

— Atunci înseamnă că poţi suporta să stai în căldură mai mult timp, spuse Lindsey. Asta a fost cea mai uşoară metodă de a face o sută de dolari în Gutshot. Hei, nu, nu întoarce. Trebuie să mă lăsaţi la magazin.

— Ca să putem să pierdem vremea cu Celălalt Colin în minunata încăpere cu aer condiţionat?

Lindsey clătină din cap cu vehemenţă.

— Nu. Mă lăsaţi şi pe urmă vă faceţi dispăruţi vreo două ore, după care vă întoarceţi şi mă luaţi. Şi îi vom spune lui Hollis că ne-am petrecut după-amiaza plimbându-ne prin oraş.

— Ei bine, spuse Hassan, părând întrucâtva enervat, în mod clar ne va fi dor de şarmul tău abundent şi de personalitatea ta zglobie.

— O, îmi cer scuze, spuse ea. Glumeam. Oricum, pe tine te plac; pe Tocilărel îl găsesc cam nesuferit.

Colin aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Ea îi zâmbea cu buzele lipite strâns. Ştia că glumea, sau credea că glumea, dar tot simţi cum furia începea să clocotească în el, şi ştiu că ochii îl trădaseră.

— Doamne, Singleton, să ştii că glumeam.

— Trebuie să ţii minte că, de obicei, când aude o fată spunându-i că e nesuferit, acestea sunt ultimele cuvinte ale unei Katherine, îi explică Hassan, vorbind de parcă Colin nu s-ar fi aflat la volan. E cam sensibil când vine vorba de nesuferirea lui.

— Bobiţe-în-fund, spuse Colin.

— Am priceput.

După ce o lăsară pe Lindsey, Colin şi Hassan se duseră la Hardee's, pentru a lua o gustare de după-amiază formată din cheeseburgeri dubli şi cartofi prăjiţi foarte soioşi. Colin citi din Byron o jumătate de oră, timp în care Hassan ofta şi spunea întruna „Doamne, plictisitor mai eşti", până ce, într-un târziu, Colin puse cartea jos.

Când terminară de mâncat, încă mai aveau o oră de pierdut. Stând în parcare, cu arşiţa ce se ridica în valuri de pe asfalt, Hassan îşi şterse fruntea şi spuse:

— Cred c-ar trebui să mergem la Magazinul Universal Gutshot.

Traseră în parcarea neasfaltată a magazinului cu cincizeci de minute mai devreme şi urcară cu paşi mari scările, intrând într-o explozie de aer condiţionat. În spatele tejghelei, Lindsey Lee Wells stătea pe ceea ce părea a fi un băiat, care avea o mână petrecută peste poala ei.

— Salutare, spuse Colin.

CC se uită pe după Lindsey. Dădu din cap spre Colin fără să zâmbească sau să clipească, sau să mişte vreun muşchi de pe chipul său puternic şi rotund.

— Ce mai faceţ? întrebă CC.

— Nimic interesant, spuse Colin.

— Sunteţi nişte băieţi foarte norocoşi c-aţi ajuns să locuiţi sub acelaşi acoperiş cu Lindsey.

Lindsey chicoti şi se contorsionă pentru a-şi săruta iubitul pe gât.

— Oh, o să locuim împreună într-o bună zi, spuse ea.

— Dacă puneţi un deget pe ea, spuse CC din senin, vă omor.

— Treaba asta e uşor clişeică, strigă Hassan din raionul cu dulciuri. Şi ce se întâmplă dacă o *atingem*? Vreau să zic, dacă ne atingem unul de celălalt când ne întâlnim pe hol?

CC se întunecă la faţă.

— Ei bine, spuse el, a fost amuzant. Dar eu şi Lindsey ne aflam în toiul unei conversaţii foarte importante, aşa că,

dacă nu vă e cu supărare…

Pentru a mai destinde atmosfera, Colin zise:

— O, scuze. Da, o să ăăă, mergem să ne plimbăm sau ceva de genul.

— Poftim, spuse Lindsey, aruncându-le un Set de chei. Camioneta lui Colin are AC.

— Să nu scoateţi camioneta aia din parcare, le strigă CC pe un ton aspru.

În timp ce ieşeau pe uşă, Colin îl auzi pe CC întrebând-o pe Lindsey:

— Care-i geniul – grăsanul sau slăbănogul?

Însă nu rămase ca să audă răspunsul lui Lindsey. În timp ce traversau parcarea neasfaltată către SUV-ul lui CC, Hassan spuse:

— Doamne, zici că-i plămădit din cărămizi, nu-i aşa? Ascultă, Grăsanul o să se ducă să se pişe pe câmp.

— Slăbănogul o să-l aştepte pe Grăsan în camionetă, spuse Colin.

Colin urcă în maşină, răsuci cheia în contact şi dădu AC-ul la maximum, cu toate că la început aparatul pompă doar aer cald.

Hassan deschise portiera din dreapta şi începu imediat să trăncănească.

— E atât de zglobie când e cu el, dar apoi, când e numai cu noi, e aşa, ca-ntre băieţi, ne vorbeşte dur, şi apoi, când e cu Stârnes, o dă imediat pe accent sudist.

— Ai făcut o pasiune pentru ea sau ce? întrebă Colin brusc.

— Nu. Gândeam cu voce tare. Îţi spun pentru ultima oară, nu sunt interesat să mă combin cu o fată cu care n-am să mă căsătoresc. Să fiu cu Lindsey ar însemna să comit un *haram*[51]. De asemenea, are şi nasul mare. Iar mie nu-mi plac nasurile mari.

— Ei bine, n-aş vrea să stârnesc o polemică, dar faci tot felul de rahaturi care sunt *haram*.

Hassan încuviinţă cu o mişcare a capului.

---

51 Haram e un cuvânt din limba arabă, care înseamnă „interzis de Islam".

— Da, dar rahaturile *haram* pe care le fac sunt ca şi cum aş avea un câine. Nu e ca şi când aş fuma iarbă sau aş vorbi oamenii pe la spate, sau aş fura, sau aş minţi-o pe mama, sau aş babardi nişte fete.

— Relativism moralizator, spuse Colin.

— Nu, nu e. Nu cred că lui Dumnezeu îi pasă dacă avem un câine sau dacă o femeie poartă pantaloni scurţi. Eu cred că Lui îi pasă mai degrabă dacă eşti un om bun.

Cuvintele „om bun" îl făcură pe Colin să se gândească imediat la Katherine a XIX-a. Ea avea să plece curând din Chicago într-o tabără din Wisconsin, unde avea o slujbă de consilier pe timp de vară. Tabăra era pentru copii cu dizabilităţi fizice. Îi învăţau să călărească. Katherine era o persoană atât de bună, iar lui îi era dor de ea în tot corpul. Îi era dor de ea la nebunie.[52] Dar el simţea, în acea parte lipsă care pulsa înăuntrul lui, că ei nu îi era atât de dor de el. Probabil că era uşurată. Dacă se gândea la el, ar fi sunat. *Doar dacă*...

— Cred c-o s-o sun.

— Asta e cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată, îi răspunse Hassan aproape imediat. Cea. Mai. Proastă. Idee.

— Ba nu, nu e, fiindcă dacă ea aşteaptă s-o sun, aşa cum eu aştept ca ea să mă sune?

— Corect, dar tu eşti Părăsitul. Părăsiţii nu sună. Ştii asta, *kafir*. Părăsiţii nu trebuie să sune niciodată. Nu există nicio excepţie de la această regulă. Nici măcar una. Nu suna niciodată. Niciodată. Nu poţi suna.

Colin vârî mâna în buzunar.

— Omule, nu face asta. Tragi cuiul de la grenadă. Eşti plin de benzină, iar telefonul e ca un chibrit.

Colin deschise telefonul.

— Bobiţe-în-fund, spuse el.

Hassan ridică mâinile a exasperare.

— Nu poţi să bobiţezi-în-fund asta! E o utilizare nepotrivită şi flagrantă a bobiţelor-în-fund! Te bobiţez-în-

52 E siropos, dar aşa îşi spuneau ei mereu. „Te iubesc la nebunie; mi-e dor de tine la nebunie" etc.

fund să n-o suni!

Colin închise telefonul şi cugetă. Gânditor, îşi muşcă partea interioară a degetului mare.

— Bine, spuse el, băgându-şi telefonul înapoi în buzunar. N-am s-o fac.

Hassan oftă adânc.

— A fost cât pe-aci. Slavă cerului pentru Bobiţele-în-fund cu Dus-întors.

Rămaseră tăcuţi o vreme, iar apoi Colin spuse:

— Vreau acasă.

— În Chicago?

— Nu, la Lindsey. Dar mai avem patruzeci de minute de pierdut vremea.

Hassan privea în gol prin parbrizul maşinii şi dădea uşor din cap. După câteva momente de tăcere, spuse:

— Bine. Bine. Criza de astm a copilului obez. E veche, dar e bună.

— Poftim?

Hassan îşi dădu ochii peste cap.

— Ce naiba, eşti surd? Criza de astm a copilului obez. E cel mai vechi truc din tot manualul copiilor obezi. Ia-te după mine.

Coborâră din maşină şi Hassan începu să respire greoi. Fiecare inhalare părea să semene cu ţipătul unei raţe muribunde. *HÂÂI*; expiraţie; *HÂÂI*; expiraţie, îşi puse mâna pe piept şi dădu buzna în Magazinul Universal Gutshot.

— Ce se întâmplă cu el? îl întrebă Lindsey pe Colin.

Înainte ca acesta să fi putut răspunde, Hassan începu să vorbească printre şuierături.

— *HÂÂI*. Atac. *HÂÂI*. De astm. *HÂÂI*. Unul nasol. *HÂÂI*.

— O, la naiba, făcu Lindsey.

Sări din braţele lui CC, se întoarse, înşfăcă trusa de prim ajutor şi începu să caute degeaba prin ea medicamente împotriva astmului. Celălalt Colin rămase tăcut pe taburet, fără îndoială nemulţumit de întrerupere.

— O să fie bine, spuse Colin. Se mai întâmplă.

Trebuie să-l duc acasă, fiindcă şi-a lăsat acolo inhalatorul.

— Lui Hollis nu-i place să fie întreruptă când lucrează, spuse Lindsey.

— Păi, o să facă o excepţie, veni replica lui Colin.

Hassan continuă să horcăie tot drumul către casă şi în timp ce urcă în goană pe scările din Conacul Roz, îndreptându-se către camera lui. Colin se aşeză cu Lindsey în camera de zi. O auzeau amândoi pe Hollis în bucătărie, spunând:

— Acesta este un produs american. E fabricat de americani. Deci e un argument foarte bun pentru vânzare. E un aspect vandabil, promoţional al produsului nostru. Oamenii cumpără lucruri americane. Am un studiu aici…

Colin se întrebase la un moment dat dacă nu cumva Hollis stătea toată ziua pe Home Shopping Network şi lăsa alţi oameni să conducă afacerea, dar, evident, ea *chiar* lucra.

Hollis ieşi chiar atunci şi primul lucru pe care îl spuse fu:

— Vă rog să nu mă întrerupeţi în timpul orelor de muncă.

Lindsey îi povesti că Hassan avusese o criză de astm şi că îşi uitase inhalatorul, iar Hollis, auzind acestea, o zbughi pe scări. Colin o urmă imediat.

— Hassan, sper că eşti bine! strigă el, sperând că Hassan avea să-i audă venind.

Când intrară în camera lui, el stătea întins în pat, liniştit.

— Îmi cer scuze că mi-am uitat inhalatorul, spuse. N-o să se mai întâmple.

Luară o cină formată din hamburgeri şi sparanghel la aburi în curtea din spate a familiei Wells. Curtea din spate a casei lui Colin era de patru pe trei; această curte era cam cât patru terenuri de fotbal. În stânga lor se înălţa măreţ un deal, pădurea fiind întreruptă doar de câteva aflorimente. În dreapta lor, o pajişte bine îngrijită se întindea pe deal până spre un câmp cu soia (aflase de la Stârnes că erau boabe de soia). În timp ce soarele apunea

în spatele lor, o lumânare cu ulei de citronella ardea într-o găleată pusă în mijlocul mesei pentru a alunga ţânţarii. Lui Colin îi plăcea cum micul Gutshot părea nesfârşit.

După ce termină de mâncat, Colin se reîntoarse cu gândul la Katherine a XIX-a. Aruncă o privire spre telefon, ca să vadă dacă nu cumva îl sunase, şi îşi dădu seama că trebuia să-şi sune părinţii.

Din cine ştie ce motiv, Colin nu avea semnal în casa lui din cel de-al treilea oraş ca mărime din America, însă avea toate cele cinci liniuţe în Gutshot, Tennessee. Tatăl său fu cel care răspunse.

— Sunt tot în acel orăşel despre care v-am povestit ieri. Gutshot, Tennessee, începu Colin să spună. Stau la o doamnă pe nume Mollis Wells.

— Îţi mulţumesc că ne-ai dat telefon la timp. Numele acela ar trebui să-mi sune cunoscut? întrebă tatăl său.

— Nu, dar e trecută în cartea de telefoane. Am verificat. Deţine o fabrică aici. Cred că o să mai stăm câteva zile, minţi Colin. În mod cu totul inexplicabil, lui Hassan îi place mult aici, şi se pare că am făcut rost şi de nişte locuri de muncă.

— Colin, nu poţi pur şi simplu *să stai la nişte oameni străini*.

Colin se gândi să mintă. Să spună că locuia într-un hotel. Că lucra la un restaurant de aici. Că ştia ce face. Dar se hotărî să spună adevărul.

— E de treabă. Am încredere în ea.

— Tu ai încredere în toată lumea.

— Tată, am supravieţuit vreme de şaptesprezece ani în Chicago, fără să fiu tâlhărit sau înjunghiat, sau răpit, sau să cad pe liniile metroului, sau să…

— Vorbeşte cu mama ta, spuse el, lucru pe care îl spunea mereu.

După câteva momente (Colin şi-i putea imagina vorbind, în timp ce tatăl său ţinea mâna peste receptor), auzi vocea mamei lui.

— Ei bine, eşti fericit?

— E cam mult spus.

— Mai fericit? încercă mama lui.

— Cât de cât, recunoscu el. Nu stau întins pe covor, cu faţa în jos.

— Vreau să vorbesc cu femeia la care stai, spuse mama lui.

Aşa încât Colin intră în casă, o găsi pe Hollis pe canapea şi îi întinse telefonul.

După discuţia cu Hollis, decizia fu luată: putea să rămână. Ştia că mama lui îşi dorea ca el să aibă parte de o aventură. Mama lui îşi dorise întotdeauna ca el să poată fi un copil normal. Colin bănuia că ar fi fericită în secret dacă el ar veni odată acasă la trei dimineaţa, duhnind a alcool, întrucât asta însemna să fii *normal*. Copiii normali veneau târziu acasă; copiii normali beau cu prietenii pe stradă lichior din malţ (copiii normali au mai mult de un prieten). Tatăl său voia ca el să depăşească toate acele lucruri, dar poate că până şi lui începea să-i fie clar că şansele lui Colin de a deveni extraordinar erau neverosimile.

Colin se duse spre camera lui Hassan pentru a-i spune că părinţii săi acceptaseră ca el să rămână acolo, dar Hassan nu era înăuntru. Bântui prin toată acea casă imensă, coborând într-un târziu la parter, unde găsi o uşă închisă. Dincolo de uşă se auzea vocea lui Lindsey. Rămase acolo şi trase cu urechea.

— Da, bine, dar cum o *face*? Pur şi simplu *memorează* totul? întreba Lindsey.

— Nu, nu e chiar aşa. E ca şi când noi doi am citi o carte despre, să zicem, nişte preşedinţi, şi citim că William Howard Taft a fost cel mai gras preşedinte şi că odată a rămas înţepenit în cadă[53], creierele noastre ar putea să considere asta o informaţie interesantă, iar noi ne-am aminti-o, nu-i aşa?

Lindsey râse.

— Noi doi vom citi o carte şi vom găsi vreo trei lucruri interesante pe care ni le vom aminti. Dar Colin găseşte *totul* contrariant. El citeşte o carte despre

53 Adevărat.

preşedinţi şi îşi aminteşte mai mult, deoarece creierul lui consideră că tot ce citeşte el este al naibii de interesant. Sincer, l-am văzut făcând asta cu cartea de telefoane. Ar spune ceva de genul: „O, există douăzeci şi patru de intrări pentru numele Tischler. Cât de *fascinanţi*”.

Colin simţi un amestec ciudat de sentimente, ca şi când talentul său era ridiculizat şi lăudat în acelaşi timp. Era adevărat, bănui el. Dar nu era vorba că găsea pur şi simplu lucruri fascinante în ele însele şi în afara lor şi că putea memora toată cartea de telefoane fiindcă era o minunată operă literară. Găsea că lucrurile erau fascinante dintr-un anume *motiv*. De pildă chestia cu Tischler, care se întâmpla să fie adevărată (iar Hassan şi-o amintise corect). „Tischler” era un cuvânt german pentru tâmplar, şi când răsfoise cu Hassan cartea de telefoane în acea zi, Colin gândise: *Cât de ciudat e că există exact douăzeci şi patru de tâmplari germani în Chicago, când salonul de manichiură deschis non-stop la intersecţia dintre Oakley şi Lawrence se numeşte „24/7 Nails”*[54]. Iar apoi se întrebase dacă existau exact şapte tâmplari în alte limbi în cartea de telefoane din Chicago, şi se dovedise că existau fix şapte Carpinteros. Aşadar, nu era doar faptul că lucrurile îl interesau fiindcă nu putea face diferenţa dintre interesant şi plictisitor – era conexiunea pe care o făcea creierul său, conexiuni pe care nu putea decât să le caute.

— Dar asta nu explică de ce e atât de bun ia să zicem, Scrabble, preciză Lindsey.

— A, da, ei bine, e bun la jocul ăla fiindcă e ridicol de bun când vine vorba de anagrame. Dar indiferent de provocarea peste care dă, el lucrează al naibii de mult. De pildă, tastatul la calculator. N-a învăţat să scrie la calculator până în clasa a noua, când noi doi ne-am împrietenit. Profesorul nostru de engleză ne ceruse să predăm lucrările scrise la calculator, aşa că, timp de două săptămâni, Singleton a învăţat singur să scrie. Şi nu a învăţat asta scriindu-şi lucrările la engleză, fiindcă atunci

54 în lb. engleză, nails se poate traduce atât prin „unghii", cât şi prin „cuie". (N.t.)

n-ar fi fost suficient de *bun* la tastat. Ceea ce a făcut a fost să se aşeze la calculator zi de zi după şcoală şi să transcrie toate operele lui Shakespeare. Toate. Literalmente. Iar apoi a transcris *De veghe în lanul de secară*. Şi a continuat să scrie şi să scrie până ce putea să tasteze ca un geniu.

Auzind acestea, Colin se îndepărtă de uşă. Îşi dădu seama că nu făcuse niciodată altceva în toată viaţa lui. Anagramele; lăudatul cu lucrurile pe care le învăţase din cărţi; memoratul celor nouăzeci şi nouă de cifre ale unui număr deja cunoscut; faptul că se îndrăgostea mereu şi mereu de aceleaşi nouă litere: transcriere şi transcriere, şi transcriere, şi transcriere. Singura lui speranţă de a fi original stătea în Teoremă.

Colin deschise uşa şi îi găsi pe Hassan şi pe Lindsey aşezaţi la capetele opuse ale unei canapele din piele verde, într-o încăpere în care tronau o masă de biliard cu fetru roz. Urmăreau un joc de poker pe un ecran cu plasmă imens, care era atârnat pe un perete. Hassan se întoarse cu faţa spre Colin.

— Omule, spuse el, poţi să le vezi toate coşurile.

Colin se aşeză între cei doi. Lindsey şi Hassan vorbeau despre poker şi coşuri şi HD ŞI DVR în timp ce Colin îşi creiona trecutul. Spre sfârşitul serii, o formulă uşor îmbunătăţită funcţionase pentru încă două K: a IX-a şi a XIV-a. De-abia remarcă momentul când cei doi închiseră televizorul şi începură să joace biliard. El continuă să scrijelească. Iubea sunetul creionului pe foaie când era atât de concentrat: însemna că ceva se întâmpla.

Când ceasul bătu miezul nopţii, Colin puse creionul jos. Se uită spre Lindsey, care stătea într-un picior, aplecată deasupra mesei de biliard într-un unghi absurd de ciudat. Se părea că Hassan părăsise încăperea.

— Hei, spuse Colin.

— O, ai ieşit din Zona Crepusculară, zise ea. Cum merge Teorema?

— Bine. Încă nu ştiu dacă va funcţiona. Unde-i Hassan?

— S-a dus la culcare. Te-am întrebat dacă voiai să

joci, dar nu cred că m-ai auzit, aşa că m-am gândit să joc împotriva mea o vreme. Şi se pare că mă bat cu uşurinţă.

Colin se ridică şi îşi trase nasul.

— Cred că am alergie la casa asta.

— S-ar putea să fie din cauza Prinţesei, spuse Lindsey. De fapt, asta e chiar camera Prinţesei. *Sst*! Doarme.

Colin o urmă pe Lindsey până la masa de biliard şi îngenunche lângă ea. Sub masă, o sferă imensă, care iniţial păruse a fi un covor miţos mototolit, creştea şi apoi se micşora ritmic, respirând.

— Doarme toată ziua.

— Sunt alergic la mătreaţa de animale, o anunţă Colin.

Ea zâmbi.

— Da, ei bine, Prinţesa a locuit prima aici.

Se aşeză pe canapea împreună cu el, cu picioarele strânse sub ea, astfel încât părea mai înaltă decât Colin.

— Hassan mi-a spus că eşti bun la făcut anagrame, zise ea.

— Da, răspunse Colin. Bun la făcut anagrame – mania larvei de dragon[55].

Mâna lui Lindsey (de ieri şi până azi îşi dăduse unghiile cu o nuanţă de albastru electric) fu deodată peste antebraţul lui, iar Colin se încordă surprins. Când îşi întoarse capul s-o privească, ea îşi puse înapoi mâna în poală.

— Care vasăzică, vorbi ea mai departe, eşti un geniu la meşteşugit cuvinte din alte cuvinte, dar nu poţi crea cuvinte noi.

Şi da, din nou, chiar asta era. Un scrib, nu un scriitor. Un copil-minune, nu un geniu. Era atât de linişte, încât o puteai auzi pe Prinţesă respirând, iar el simţea partea lipsă dinăuntrul său.

— Nu vreau decât să fac ceva care să conteze. Sau să *fiu* cineva care să conteze. Nu vreau decât să contez.

---

55 Joc de cuvinte intraductibil: anagramming — dragon maggot mania. (N.t.)

Lindsey nu răspunse imediat, dar se aplecă spre Colin, şi el îi simţi parfumul de fructe, iar apoi Lindsey se întinse pe spate lângă el, creştetul capului ei atingând uşor şortul lui.

— Cred că noi doi suntem opuşi, spuse ea într-un târziu. Deoarece, eu, personal, cred că toată treaba asta cu importanţa e o idee ineficientă. Eu nu vreau să mă fac remarcată, întrucât, atunci când devii un om important, eşti imediat atacat din toate părţile. Cu cât eşti mai important, cu atât mai tare se înrăutăţeşte viaţa ta. Uită-te, de pildă, la vieţile nefericite ale celebrităţilor.

— De asta citeşti *Celebrity Living*?

Lindsey încuviinţă.

— Da, evident – există şi un cuvânt în germană pentru asta. Doamne, îmi stă pe… ah…

— *Schadentreude*, spuse Colin. Să găseşti plăcere în durerea altora.

— Exact! Aşadar, continuă Lindsey, să luăm, de exemplu, faptul că locuiesc aici. Hollis îmi spune mereu că n-o să mi se întâmple niciodată ceva bun dacă voi rămâne în Gutshot; şi poate că e adevărat. Dar, de asemenea, n-o să se întâmple niciodată ceva rău, şi pot să fac pariu pe asta oricând.

Colin nu răspunse, dar se gândea că Lindsey Lee Wells, cu toată atitudinea ei rece, avea un uşor comportament de puştoaică. Dar înainte să fi putut găsi o cale prin care să-i spună asta, Lindsey se ridică brusc, animată de un nou subiect de conversaţie.

— Bine, spuse ea. Uite cum stă treaba cu povestitul: ai nevoie de o introducere, de un cuprins şi de o încheiere. Poveştilor tale le lipseşte intriga. Ele sunt ceva de genul, „uite aici ceva la care mă gândeam, şi apoi următorul lucru la care mă gândeam, şi apoi etcetera”. Incoerenţa nu e bună la nimic. Tu eşti Colin Singleton, Povestitor cu Introduceri, aşa că trebuie să te agăţi de o intrigă precisă. Şi ai nevoie de o morală bună, puternică. Sau de o temă. Şi cealaltă problemă e cu povestea de dragoste şi aventura. Trebuie să strecori câte ceva şi din acelea două. Dacă ai o

poveste în care te pişi în cuşca unui leu, adaugă şi o iubită care observă cât de mare e trompeta ta şi care apoi, gâdilându-te, te salvează în ultima secundă de ferocitatea leului, întrucât e disperată să salveze acea trompetă enormă, gigantică.

Colin roşi, dar Lindsey continuă.

— La început, trebuie să faci pipi; după aia, mai târziu, faci; la sfârşit, după o poveste de dragoste şi o aventură, trompeta ta e salvată de fălcile unui leu înfometat prin cutezanţa unei tinere care a fost motivată de dragostea ei veşnică pentru trompetele imense. Iar morala poveştii e că o eroină, combinată cu o trompetă uriaşă, te va salva chiar şi în cele mai disperate situaţii.

Când Colin se opri din râs, îşi puse mâna peste cea a lui Lindsey. O ţinu acolo un moment şi putu să simtă locul de pe degetul ei mare pe care şi-l muşca mereu. Îşi retrase mâna după o clipă şi spuse:

— Teorema mea va spune povestea. Fiecare grafic va avea o introducere, un cuprins şi o încheiere.

— Nu există nicio poveste de dragoste în geometrie, îi răspunse Lindsey.

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

Introducerea (Cuprinsului)

Nu se gândea prea des la Katherine I. Se simţea supărat în privinţa despărţirii doar din cauză că aşa trebuia să te simţi. Copiii se joacă de-a mama şi de-a tata; se joacă de-a războiul; se joacă de-a relaţiile. Vreau să fim prieteni; mi-ai dat papucii; sunt trist. Dar nimic nu era adevărat.

Având în vedere că tatăl lui Katherine era meditatorul lui Colin, Colin şi Katherine continuară să se vadă destul de des pe durata următorilor ani. Se înţelegeau bine – dar nu murea de dorul ei. Nu îi era suficient de dor de ea încât să devină obsedat de numele ei, să se combine cu tizele ei din nou şi din nou, şi din nou, şi din nou.[56]

56 Şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou şi din nou.

Şi totuşi, asta se întâmplase. La început, nu păruse ceva voit – era doar un şir de coincidenţe neobişnuite. Pur şi simplu continua să se întâmple: se întâlnea cu o fată pe nume Katherine şi îi plăcea de ea. Ea îl plăcea la rându-i. Şi apoi se sfârşea. Şi apoi, după ce încetă să mai fie o simplă coincidenţă, deveni două succesiuni de evenimente – una (să se împrietenească cu Katherinele) pe care dorea să o păstreze şi alta (să fie părăsit de ele) pe care dorea să o distrugă. Dar se dovedi că era imposibil să desparţi un ciclu de altul. Pur şi simplu continua să i se întâmple şi, după o vreme, aproape că părea o rutină. De fiecare dată avea să meargă în cerc, simţind furie, regret, dorinţă, speranţă, disperare, dorinţă, furie, regret. Problema cu părăsitul în general, şi a fi părăsit de Katherine în special, era *monotonia*.

De aceea oamenii se satură să-i asculte pe Părăsiţii obsedaţi de problemele lor: despărţirea este previzibilă, repetitivă şi plictisitoare. Vor să rămână prieteni; se simt sufocaţi; e tot timpul vina lor şi nu a ta; şi, după aceea, tu eşti devastat şi ei sunt uşuraţi; pentru ei s-a terminat şi pentru tine de-abia începe. Şi, cel puţin în mintea lui Colin, exista o repetiţie şi mai profundă: de fiecare dată, Katherinele îl părăseau pe el întrucât nu-l *plăceau*. Toate ajungeau la aceeaşi concluzie în legătură cu el. Nu era suficient de cool sau de chipeş, sau de inteligent, aşa cum speraseră ele – pe scurt, nu conta suficient. Şi asta i se întâmplase din nou şi din nou, până ce devenise plictisitor. Dar monotonia nu e suficientă pentru a te face să te simţi lipsit de durere. În primul secol î.Hr., autorităţile romane au pedepsit-o pe Sfânta Apollonia, zdrobindu-i dinţii, rând pe rând, cu cleştii. Colin se gândea adesea la acest lucru în relaţia cu monotonia părăsitului: avem treizeci şi doi de dinţi. După o vreme, să ai fiecare dinte distrus individual probabil că devine repetitiv, ba chiar plictisitor. Dar durerea nu încetează niciodată.

(zece)

A doua zi dimineaţă, Colin se simţi suficient de obosit pentru a dormi în continuare până la opt, deşi cocoşul

cântă necontenit. Când coborî în camera de zi, o găsi pe Hollis, care purta un *muumuu* roz bombon, dormind dusă pe canapea, cu hârtii împrăştiate peste tot prin jurul ei. Colin trecu pe vârfuri pe lângă ea, gândindu-se să adauge „muumuu” la lista mentală a cuvintelor care nu puteau fi anagramate.

Hassan stătea la masa din bucătărie, mâncând terci de ovăz şi scrob. Fără să spună vreun cuvânt, îi întinse lui Colin un bilet scris pe o coală de hârtie care avea ştanţate cuvintele hollis p. Wells / director & preşedinte al firmei gutshot textile:

Băieţi.

Probabil că acum dorm, dar sper că voi v-aţi trezit la timp. Trebuie să ajungeţi la fabrică la ora 9. Întrebaţi de Zeke. Am ascultat interviul vostru cu Stârnes – e un material bun, dar m-am răzgândit în privinţa unor lucruri. Dacă staţi câte şase ore cu fiecare persoană, n-o să mai terminăm niciodată treaba. Mi-aş dori să adresaţi numai următoarele patru întrebări: Unde aţi locui dacă aţi putea locui în altă parte? Cum v-aţi câştiga traiul dacă nu aţi lucra la fabrică? Când au poposit rudele voastre la ţară? şi Ce anume credeţi că face oraşul Gutshot să fie special? Cred că aceste întrebări vor face lucrurile să fie mult mai eficiente. Sunteţi aşteptaţi la fabrică. Lindsey o să vă însoţească.

Ne vedem diseară. Hollis.

P.S. Vă scriu acest bilet la 5: 30 dimineaţa, aşa că vă rog să nu mă treziţi.

— Apropo, mişto frizură ţi-a mai făcut patul, *kafir*. Arăţi de parcă ai fi băgat o furculiţă în priză.

— Ştiai că în 1887 părul lui Nikola Tesla a stat ridicat o săptămână întreagă, după ce şi-a trecut cincizeci de mii de volţi prin corp pentru a demonstra că elec…

— *Kafir*, spuse Hassan, lăsându-şi furculiţa pe farfurie. Absolut şi complet neinteresant. Acum, dacă Nikola Tesla, cine naiba o fi fost şi ăla, a avut o relaţie de lungă durată cu o găină căreia îi lipsea un picior, şi pofta trupească de găini i-a făcut părul să stea ridicat – atunci,

da, rogu-te, împărtăşeşte-mi şi mie această poveste deosebit de amuzantă. Dar fără electricitate, *kafir*. Ştii bine.[57]

Colin cotrobăi prin labirintul de dulapuri după o farfurie, o cană şi nişte tacâmuri. Goli ouăle din tigaie pe farfuria lui şi îşi puse apă din elegantul frigider cu apasăpe-această-manetă-şi-va-ieşi-apă.

— Cum sunt ouăle? întrebă Hassan.

— Bune, omule. Bune. Eşti un bucătar desăvârşit.

— Ca să vezi! De asta s-a îngrăşat Tăticul. Apropo, m-am hotărât ca de azi înainte să încep să mă refer la mine însumi numai cu „Tăticul". De fiecare dată când Tăticul ar fi spus în mod normal „eu" sau „mie", Tăticul va spune acum „Tăticul". Îţi place?

— O, da! îmi place.

— Ce-ţi place? întrebă Lindsey Lee Wells în timp ce intra în camera de zi, purtând pijamalele ei cu motive florale şi având părul strâns într-o coadă de cal.

Colin observă că arăta diferit, dar nu ştia exact în ce fel, dar apoi îşi dădu seama. Nu avea niciun pic de machiaj. Părea mai frumoasă ca oricând – lui Colin îi plăcuseră dintotdeauna fetele care nu se machiau.

Colin strănută, iar apoi văzu că Prinţesa mergea în – urma lui Lindsey. A XIX-a avusese şi ea un câine – un baset în miniatură numit Fireball[58] Roberts.

Nicio fată nu arăta mai frumoasă fără machiaj decât Katherine. Ea nu se machia niciodată şi nici nu avea nevoie. Dumnezeule, părul ei blond care-i cădea peste faţă când vântul bătea în timp ce se plimbau în preajma lacului după ore; colţurile ochilor ei încreţindu-se când el i-a spus pentru prima oară „Te iubesc"; iuţeala şi blândeţea cu care

57 Partea ciudată în legătură cu Nikola Tesla e că lui chiar îi plăceau păsările, însă nu găinile cu un singur picior. Tesla, care a făcut la fel de multe lucruri pentru electricitate câte a făcut şi Thomas Edison, a avut o fascinaţie cvasiromantică pentru porumbei. S-a îndrăgostit de o porumbiţă albă, despre care a scris: „Am iubit acea porumbiţă. Am iubit-o aşa cum un bărbat iubeşte o femeie".

58 Bulgăre-de-Foc. (N.t.)

îi răspunsese „Şi eu te iubesc”. Toate drumurile duceau înapoi la ea. Ea era legătura tuturor conexiunilor pe care le făcea creierul său – butucul roţilor.

Când Colin îşi ridică privirea, Lindsey deja citea biletul de la Hollis.

— Dumnezeule, bănuiesc c-ar trebui să mă îmbrac, spuse ea.

* * *

Se îngrămădiră în Dric după ce Lindsey se abonă să stea în faţă. La intrarea principală de la Gutshot Textiles, fură întâmpinaţi de o matahală de om, care avea o barbă ca a lui Moş Crăciun, doar că mai castanie.

O îmbrăţişă pe Lindsey cu o singură mână, spunând:

— Ce mai face fata mea?

Iar ea îi răspunse:

— Îs bine. Ce mai face Zeke al meu?

Bărbatul râse. Dădu mâna cu Hassan, şi după aceea cu Colin. Zeke trecu pe lângă ei şi pe lângă o sală foarte gălăgioasă, unde maşinăriile păreau să se izbească una de cealaltă, ajungând într-o încăpere pe a cărei uşă era o placă mică, maro cu inscripţia sala de odihnă stârnes wilson.

Colin puse reportofonul pe măsuţa de cafea. Încăperea părea să fi fost mobilată cu lucruri pe care angajaţii nu le mai suportau în casele lor: o canapea din catifea reiată de un galben bolnăvicios, câteva scaune din piele neagră prin crăpăturile căreia ieşeau bucăţi de burete şi o masă cu şase scaune. Deasupra a doua automate cu mâncare era atârnat un portret cu Elvis Presley, care fusese pictat pe catifea. Colin, Lindsey şi Hassan se aşezară pe canapea, iar Zeke se aşeză pe unul dintre scaunele de piele. Înainte ca măcar să poată începe să pună întrebările de la Hollis, Zeke începu să vorbească.

— Hezekiah Wilson Jones, patruzeci şi doi de ani, divorţat, doi băieţi de unsprezece şi nouă ani, Cody şi Cobi, amândoi premianţi. Am fost crescut în Bradford şi m-am mutat aici când aveam treisprezece ani pe motiv că tatăl meu îşi pierduse benzinăria la o partidă de poker –

rahaturi care i se întâmplau babacului meu cu regularitate. S-a angajat la fabrică. Eu am început să lucrez aici în timpul vacanţelor de vară din liceu şi am intrat cu normă întreagă a doua zi după ce-am absolvit. Am lucrat aici din acea zi şi până în prezent. Am lucrat la maşini; am lucrat la controlul calităţii; acum sunt în tura de zi ca manager al uzinei. Băieţi, ceea ce facem noi aici e să luăm bumbacul – de obicei din Alabama sau Tennessee.

Făcu o pauză şi îşi vârî mâna în buzunarul jeanşilor, scoţând un pătrat de aluminiu. Îl desfăcu, îşi aruncă în gură o bucată pătrată de gumă de mestecat şi începu să vorbească din nou.

— Am renunţat la fumat în urmă cu unsprezece ani şi încă mestec aceste gume Nicorette, care au un gust naşpa şi mai sunt şi scumpe pe deasupra. Nu fumaţi. Acum, uzina.

Pe durata următoarelor douăzeci de minute, Zeke le povesti cum se transforma bumbacul în fire, şi cum acele fire erau apoi tăiate de o maşină la dimensiunea exactă de 5, 4 centimetri, şi cum apoi acele fire erau expediate. Un sfert din ele, spuse el, erau expediate direct către cel mai mare client al lor, STASURE Tampons, în timp ce restul se duceau într-un depozit din Memphis şi de acolo se îndreptau către lumea tampoanelor.

— Acum, trebuie să mă întorc la lucru, dar ceea ce urmează să fac e să vă trimit câţiva oameni pentru douăzeci de minute, în timpul pauzei lor, ca să le puteţi pune întrebări. Apropo, aveţi întrebări pentru mine?

— Da, avem, spuse Hassan. Unde ai locui dacă ai putea locui în altă parte; cum ţi-ai câştiga traiul dacă nu ai lucra la fabrică; când au poposit rudele tale la ţară – stai, că deja ai răspuns la asta; şi ce anume crezi că face oraşul Gutshot să fie special?

Zeke îşi răsfrânse buza inferioară, sugând guma Nicorette.

— Aş locui aici, spuse el. Dacă n-aş lucra la fabrică, aş lucra, probabil, la alta. Dar poate c-aş începe o afacere de tuns copaci. Fostul meu cumnat are una şi îi merge al

naibii de bine. Şi ce îl face atât de special? Ei, la naiba. Pentru început, automatul nostru de cola e gratis. Apeşi butonul şi îţi iese o cola. Foarte puţini au parte de aşa ceva. În plus, o avem pe minunata domnişoară Lindsey Lee, un om cum nu găseşti aproape în niciun oraş. Bine, copilaşi, trebuie să mă întorc la lucru.

În momentul în care Zeke plecă, Lindsey se ridică.

— Băieţi, a fost bestial, dar am să mă duc până la magazin ca să mă pierd în visare în ochii iubitului meu. Luaţi-mă la cinci şi jumătate, bine?

Şi plecă. Pentru o fată care ar fi dat de belea în cazul în care Colin sau Hassan s-ar fi decis s-o toarne lui Hollis, Lindsey părea destul de încrezătoare. *Şi asta*, se trezi Colin gândind, *trebuie să însemne că suntem prieteni*. Aproape din greşeală, în doar două zile, Colin îşi făcuse un nou prieten bun – cel de-al doilea.

Pe durata următoarelor şapte ore, Colin şi Hassan intervievară douăzeci şi şase de oameni, punându-le aceleaşi patru întrebări. Colin asculta cum oamenii voiau să-şi câştige existenţa făcând sculpturi cu fierăstrăul sau predând la şcoală. I se păru destul de interesant că aproape toţi cei intervievaţi declaraseră că, dintre toate locurile din lume, ei – la fel ca Lindsey Lee Wells – îşi doreau să rămână în Gutshot. Dar de vreme ce Hassan punea cele mai multe întrebări, Colin avu timp să se concentreze asupra Teoremei.

Rămăsese convins că atitudinea romantică era în principiu monotonă şi previzibilă şi că, astfel, oricine putea scrie o formulă destul de directă care putea prezice coliziunea oricăror două persoane. Dar Colin se temea că exista posibilitatea de a nu fi suficient de genial pentru a realiza legăturile. Pur şi simplu, nu-şi putea imagina o metodă de a le prezice cu acurateţe pe celelalte Katherine fără să le demonteze pe cele pe care le izbutise. Şi, dintr-un anume motiv, teama că nu era genial îl făcu să-i fie dor de K-19 mai mult decât atunci când chipul său era lipit de covorul din cameră. Partea lipsă din stomac îl durea atât de tare – şi, la un moment dat, încetă să se mai gândească

la Teoremă şi se întrebă doar cum era cu putinţă ca un lucru care nu există să te doară atât de tare.

La patru şi jumătate, o femeie intră şi anunţă că era ultima angajată de azi de la Gutshot Textiles care nu fusese intervievată. Îşi scoase mănuşile groase, îşi suflă bretonul de pe faţă şi spuse:

— Colegii îmi spun că unul dintre voi e un geniu.

— Nu sunt un geniu, zise Colin cu indiferenţă.

— Ei bine, oricum eşti pe aproape şi am o întrebare. Cum se întâmplă ca perdeaua de la duş să vină spre tine când, de fapt, apa ar trebui să o împingă în afară?

— Ăsta, recunoscu Hassan, este unul dintre cele mai mari mistere nerezolvate ale condiţiei umane.

— De fapt, spuse Colin, ştiu.

Zâmbi. Era un sentiment plăcut să poţi fi de folos din nou.

— Nu! exclamă Hassan. Pe bune?

— Da. Ceea ce se întâmplă e că stropii mărunţi de apă creează un vortex, ceva în genul unui uragan. Iar centrul vortexului – ochiul uraganului – e o zonă cu presiune scăzută, care trage perdeaua duşului înăuntru şi în sus. Tipul ăsta a făcut un studiu de caz. Pe bune.

— Ei bine, *asta*, spuse Hassan, *chiar* e interesant. Adică e ca şi când ar exista câte un uragan micuţ în fiecare duş?

— Exact.

— Uau, spuse femeia. M-a măcinat asta toată viaţa. Păi, bine. Aşadar, mă numesc Katherine Layne. Am douăzeci şi doi de ani şi lucrez aici de zece luni.

— Stai puţin, cum se scrie numele tău? întrebă Hassan.

— K-a-t-h-e-r-i-n-e L-a-y-n-e.

— Hopa, murmură Hassan.

Acum, uitându-se mai bine la ea, Colin descoperi că era destul de atractivă. Dar nu. Lui Colin nu-i plăcea de Katherine Layne. Şi nu era din cauza diferenţei de vârstă. Era din cauza lui K-19. Colin ştia că, într-adevăr, situaţia era cumplită, când putea sta în faţa unei Katherine

drăguţe şi atractive (şi un pic mai mare, dar al naibii de sexy!) fără să simtă nici cea mai mică urmă de încântare.

Plecară după ce o intervievară pe Katherine Layne. Un timp se plimbară cu Dricul Satanei, pierzând vremea, cu geamurile coborâte, conducând pe o şosea cu două benzi, fără nicio ţintă. Ascultară un post de radio country dat atât de tare, încât acordurile chitarelor erau distorsionate în boxele vechi ale Dricului. Când ajungeau la refren, îl cântau fals din toţi rărunchii, fără să le pese. Şi se simţeau foarte bine cântând cu acel accent country exagerat. Colin se simţea trist, dar era o tristeţe înviorătoare şi infinită, care parcă îl lega de Hassan şi de cântecele ridicole şi în special de ea, iar Colin zbiera „Like Stra wwwwwwberry Wine", când, deodată, se întoarse către Hassan şi spuse:

— Stai, opreşte aici.

Hassan trase pe dreapta şi Colin sări din maşină, scoţându-şi telefonul.

— Ce faci? îl întrebă Hassan de la volan.

— Mă duc pe câmp până găsesc semnal la telefon şi am s-o sun.

Hassan începu să-şi lovească ritmic capul de volan. Colin o luă din loc. În timp ce se îndrepta spre câmp, îl auzi pe Hassan strigând:

— Bobiţe-în-fund!

Dar Colin continuă să se îndepărteze.

— Dacă mai faci un pas, Tăticul te lasă aici!

Colin mai făcu un pas şi, în urma lui, auzi maşina pornind. Nu se întoarse. Auzi anvelopele rotindu-se pe pietriş şi intrând pe asfalt, apoi auzi huruitul motorului veşnic chinuit îndepărtându-se. După cinci minute de mers, găsi un loc unde avea semnal bun. Era înfiorător de linişte. *Chicago devine atât de liniştit numai când ninge,* gândi el. După care deschise telefonul, apăsă pe butonul de voce şi spuse:

— Katherine.

Rosti numele blând, reverenţios.

Sună de cinci ori, apoi intră mesageria. *Salut, sunt*

Katherine, auzi el, pe fundal trecând maşini în goană. Când ea înregistrase mesajul, se întorceau împreună acasă de la Radioshack vocal. *Nu sunt, ăăă*. Iar el îşi aminti de acea interjecţie fiindcă o apucase de fund când ea încercase să vorbească. *Ăăă, la telefon, cred. Lăsaţi-mi un mesaj şi am să vă sun eu înapoi*. Şi îşi aminti totul despre momentul acela, şi, de asemenea, totul despre toate lucrurile, şi de ce nu putea să uite şi *bip*.

— Salut, sunt col. Mă aflu pe un câmp de soia din afara oraşului Gutshot, Tennessee. E o poveste lungă şi e foarte cald, K. Stau aici, transpirând ca şi când aş avea hiperhidroză, acea boală din cauza căreia transpiri mult. La naiba. Nu e interesant. Dar, oricum, e foarte cald, aşa că mă gândesc la lucruri reci ca să mă răcoresc. Şi mi-am adus aminte cum am mers noi prin zăpadă când ne întorceam de la acel film ridicol. Îţi aminteşti asta, K? Eram pe strada Giddings, iar zăpada făcea ca totul să fie atât de liniştit, încât nu puteam auzi niciun lucru din lume în afară de tine. Şi era atât de frig atunci, şi atât de liniştit, şi te iubeam atât de mult. Acum e cald, şi din nou o linişte mormântală, şi încă te iubesc.

Cinci minute mai târziu, îşi târşâia picioarele, când telefonul începu să-i vibreze. Goni înapoi către locul cu semnal bun şi, fără suflare, răspunse.

— Ai ascultat mesajul? întrebă el imediat.

— Nu cred că trebuie s-o fac, îi răspunse ea. Îmi pare rău, col. Cred că a fost o alegere foarte bună.

Şi lui nici măcar nu-i păsa să sublinieze că *ei* nu făcuseră nicio alegere, însă sunetul vocii ei era atât de bun – ei bine, nu chiar bun. Părea mai mult să fie un *mysterium tremendum et fascinans*, teama şi fascinaţia. Marea şi îngrozitoarea evlavie.

— I-ai spus mamei tale? o întrebă, întrucât mama ei îl adorase.

Toate mamele îl adoraseră.

— Da. A fost foarte tristă. Dar a spus că tu ai vrut tot timpul să fii legat de mine, ceea ce nu era prea sănătos.

— O soartă mai bună decât asta, spuse el, mai mult

pentru sine.

Aproape că o putu auzi dându-şi ochii peste cap când răspunse:

— Probabil că eşti singura persoană pe care am cunoscut-o vreodată care *vrea* să fie un geamăn siamez.

— Un geamăn conjunct, o corectă Colin. Ştiai că există un cuvânt pentru o persoană care nu e un geamăn conjunct? întrebă el.

— Nu. Care e cuvântul acela? Persoană normală?

— Singleton[59], spuse el. Cuvântul e Singleton.

— E amuzant, col. Ascultă, chiar trebuie să închid. Îmi fac bagajele pentru tabără. Poate că n-ar trebui să vorbim până ce nu mă întorc. Cred că perioada asta în care suntem departe unul de celălalt e bună pentru tine.

Şi, cu toate că voia să spună: *Se presupune c-ar trebui să fim PRIETENI, îţi aminteşti*? Şi *Ce s-a întâmplat*? *Ai un nou prieten*? Şi *Te iubesc din tot sufletul*, Colin murmură:

— Te rog doar să asculţi mesajul.

— OK. Pa!

Iar el nu mai spuse nimic, întrucât nu voia să fie persoana care încheia conversaţia sau închidea telefonul, iar apoi nu mai auzi nimic la ureche şi înţelese că se terminase. Se întinse pe pământul uscat şi portocaliu şi lăsa iarba înaltă să-l înghită, făcându-l invizibil. Sudoarea care îi curgea pe faţă se amesteca acum cu lacrimile lui. În sfârşit – în sfârşit –, plângea. Îşi aminti de braţele lor împletite, de glumiţele lor prosteşti, de felul în care se simţea când se ducea la ea acasă după ore şi se uita pe fereastră şi o vedea citind. Îi era dor de toate astea. Se gândi cum ar fi fost să fie amândoi la facultate, liberi să doarmă unul la celălalt oricând ar fi dorit, să fie la Northwestern, îi era dor şi de asta, şi nici măcar nu se întâmplase. Îi era dor de viitorul său imaginat.

Poţi iubi pe cineva cât de mult doreşti, gândi el. *Dar nu poţi iubi niciodată oamenii la fel de mult pe cât le duci lipsa*.

---

59 Mulţime cu un singur element. (N.t.)

Aşteptă pe marginea drumului douăzeci de minute înainte ca Hassan să se întoarcă, cu Lindsey pe locul din dreapta şoferului.

— Aveai dreptate, spuse Colin. N-a fost o idee bună.

— Tăticului îi pare rău, răspunse Hassan. E o situaţie de rahat. Poate că trebuia s-o suni.

Lindsey se întoarse în scaunul ei.

— Chiar o iubeşti pe fata asta, hâm?

Iar apoi Colin începu din nou să plângă, iar Lindsey se strecură pe bancheta din spate şi îşi petrecu braţul în jurul lui, iar capul lui Colin era sprijinit de faţa ei. Încercă să nu se smiorcăie prea mult, deoarece băieţii care bocesc sunt extrem de neatrăgători. Lindsey spuse:

— Descarcă-te, descarcă-te.

— Dar nu pot, fiindcă, dacă mă descarc, o să sune precum strigătul de împerechere al unei broaşte-bou, răspunse el.

Şi toată lumea, inclusiv Colin, râse.

De când ajunseră acasă şi până la 11 seara, Colin lucră la Teoremă. Lindsey îi aduse un fel de salată de pui taco de la Taco Hell, dar Colin mâncă puţin. De obicei nu prea se gândea la mâncare, mai ales când lucra. Însă în seqra aceea ajunsese într-un impas. Nu putea face Teorema să funcţioneze, şi îşi dădu seama că momentul lui

Evrika fusese o alarmă falsă. Pentru a vizualiza Teorema era nevoie de un copil-minune, dar, de fapt, pentru *finalizarea* ei era nevoie de un geniu. Pe scurt, demonstrarea Teoremei necesita mai multă importanţă decât avea Colin.

— Am să-ţi dau foc, îi spuse el carneţelului. Am să te arunc în foc.

Era o idee bună – numai că nu exista niciun foc. Se părea că în Tennessee, pe durata verii, nu existau prea multe şemineuri cu focul făcut, iar Colin nu fuma, aşa încât nu avea chibrituri la îndemână. Cotrobăi prin sertarele goale ale biroului său adoptat, căutând o cutie de chibrituri sau o brichetă, dar nu găsi nimic. Totuşi, era foarte hotărât să ardă acel carneţel afurisit cu toată

Teoretizarea lui. Aşa că traversă baia şi întredeschise uşa camerei întunecate a lui Hassan.

— Omule, ai nişte chibrituri? îl întrebă, eşuând la capitolul şoptit.

— Tăticul tău doarme.

— Ştiu, dar ai vreo brichetă sau vreun chibrit, sau ceva de genul?

— Tăticul încearcă tare mult să se gândească la un motiv neterifiant pentru care să-l trezeşti în toiul nopţii ca să pui avurizida aia de întrebare. Dar nu. Nu. Tăticul n-are nici chibrituri şi nici brichetă OK, suficient despre Tăticul. Oricum, o să trebuiască să aştepţi până dimineaţă ca să te înmoi în benzină şi să te autojereşti.

— Auto jertfeşti, îl corectă Colin, după care închise uşa.

Coborî la parter şi trecu în viteză pe lângă Hollis

Wells, care era prea ocupată cu toată hârţogăraia din jurul ei şi canalul Home Shopping Network dat prea tare ca să-l mai observe şi pe el. Străbătu un hol şi ajunse la ceea ce credea a fi camera lui Lindsey. Practic, n-o văzuse niciodată, însă o văzuse pe ea venind în camera de zi cam din această latură a casei. De asemenea, mai era şi o lumină aprinsă. Bătu încet la uşă.

— Da, se auzi dinăuntru.

Lindsey stătea pe un fotoliu de pluş sub un panou uriaş, cât peretele de lung, pe care prinsese în piuneze poze cu ea şi Katrina, ea şi CC, ea camuflată. Păreau să fie toate pozele care îi fuseseră făcute vreodată lui Lindsey Lee Wells – însă Colin observă imediat că toate pozele erau din ultimii câţiva ani. Nicio poză cu ea bebeluş, nicio poză de când era mică şi nicio poză cu sinteza emo-alternativ-gotic-screamo-punk. Un imens pat cu baldachin era lipit de peretele opus panoului. Curios lucru, camera ei ducea lipsă de roz.

— Pe-aici nu e prea roz, comentă Colin.

— E singurul refugiu din toată casa, spuse ea.

— Ai nişte chibrituri?

— Sigur, am o mulţime, răspunse Lindsey, fără să-şi

ridice privirile. De ce?

— Vreau să ard asta, zise el, ridicând carneţelul. Nu-mi pot termina Teorema, aşa că vreau să-i dau foc.

Lindsey se ridică, ţâşni spre Colin şi îi înşfăcă din mână carneţelul, răsfoindu-l o vreme.

— Nu poţi pur şi simplu să-l arunci?

Colin oftă. Evident, ea nu pricepea.

— Ei bine, da, aş *putea*. Dar uite, dacă nu pot *fi* un geniu – şi, evident, nu pot fi –, măcar pot să-mi ard munca prefăcându-mă că aş fi unul. Uită-te la toate geniile care au încercat, cu succes sau nu, să-şi ardă hârtiile.

— Da, spuse Lindsey absentă, încă citind din carneţel. Uită-te la toate.

— Carlyle, Kafka, Vergiliu. E greu să-ţi imaginezi o companie mai bună, zău aşa.

— Da. Hei, explică-mi şi mie asta, spuse ea, aşezându-se pe pat şi făcându-i semn să se aşeze şi el alături.

Lindsey citea de pe o pagină pe care se afla una dintre primele versiuni ale formulei şi câteva grafice greşite.

— Ideea e că iei doi oameni şi afli dacă ei sunt Părăsitori sau Părăsiţi. Foloseşti o scară de la 5 pentru un Părăsit puternic la + 5 pentru un Părăsitor puternic. Diferenţa dintre acele numere îţi oferă variabila, D, iar apoi, dacă pui D-ul în formulă, îţi iese un grafic care prezice relaţia. Doar că…

Se opri, încercând să se gândească la o metodă de a-şi enunţa în mod poetic eşecul.

— Ăăă, nu prea funcţionează.

Lindsey nu se uită la el; pur şi simplu închise carneţelul.

— Poţi să-l arzi, spuse ea, dar nu în seara asta. Îl vreau eu pentru câteva zile.

— Aăă, bine, încuviinţă Colin, iar apoi aşteptă ca Lindsey să mai spună ceva.

Într-un târziu, ea adăugă:

— E o metodă bestială de a spune poveşti. Vreau să

zic, urăsc matematica. Dar chestia asta e foarte mişto.

— OK. Dar, în curând, îi dăm foc! spuse Colin, cu degetul în aer şi un aer afectat.

— Sigur, *yo*\ Acum du-te la culcare, înainte ca ziua să devină şi mai rea de-atât.

(unsprezece)

În cea de-a cincea zi în Gutshot, Hassan şi Colin se despărţiră. Hassan ieşi cu Lindsey într-o expediţie, o activitate care, aparent, presupunea condusul în camioneta roz a lui Hollis, pornind de la Magazinul Universal Gutshot, trecând pe la benzinărie/Taco Hell şi înapoi la Magazinul Universal, iar apoi din nou la benzinărie/Taco Hell, *ad infinitum*.

— Ar trebui să vii şi tu, îi spuse Hassan.

El stătea lângă Lindsey în camera de zi. Lindsey avea o pereche de cercei albaştri lungi şi se dăduse cu puţin fard, ceea ce o făcea să pară îmbujorată.

— Am rămas în urmă cu cititul, îi răspunse Colin.

— În urmă cu cititul? Tot ceea ce *faci* e să citeşti, îi spuse Lindsey.

— Am rămas în urmă din cauză că am muncit din greu la Teoremă şi din cauza istoriilor orale. Încerc să citesc patru sute de pagini pe zi – încă de când aveam şapte ani.

— Chiar şi în weekend?

— *În special* în weekend, întrucât pot citi de plăcere.

Hassan clătină din cap.

— Omule, eşti atât de tocilar! Şi asta ţi-o spune un fan obez *Star Trek* care a luat punctajul maxim la testul de algebră avansată.

Îi ciufuli părul afro al lui Colin ca pentru a-i ura noroc, apoi se întoarse să plece.

— Ar trebui să te duci şi tu; să-i ţii departe de belele, strigă Hollis de pe canapea.

Fără să spună un cuvânt, Colin îşi luă cartea (o biografie a lui Thomas Edison) [60], urcă în cameră, unde se

60 Care nu a fost un copil-minune, dar care a sfârşit prin a fi un soi de geniu, cu toate că multe dintre descoperirile lui Edison nu au fost

aşeză pe pat şi citi în voie. Pe durata următoarelor cinci ore, Colin termină acea carte şi începu o alta, intitulată *Foxfire*, pe care o găsise în biblioteca din camera lui. *Foxfire* vorbea despre cum odinioară oamenii făceau anumite lucruri în Appalachia.

Cititul îi mai linişti mintea o vreme. Fără Katherine şi fără Teoremă, şi fără speranţa de a mai conta, nu avea prea multe. Dar avea întotdeauna cărţile. Cărţile sunt cei mai buni Părăsiţi: pune-le jos şi te vor aştepta mereu; acordă-le atenţie şi te vor iubi.

Foxfire tocmai îl învăţase pe Colin cum să jupoaie un raton şi cum să-l conserve într-o ascunzătoare, când Hassan dădu buzna în camera lui, râzând cu poftă, ghemotocul de blană gri, cunoscut drept Prinţesa, venind alene în urma lui.

— *Kafir*, n-am să te mint. Am băut o jumătate de bere.

— Vezi tu, băutul e *haram*, rosti Colin pe nas. Ţi-am mai spus, faci tot timpul câte ceva care e *haram*.

— Da, păi, când te afli în Gutshot, faci ceea ce fac şi locuitorii lui.

— Devotamentul tău religios e o inspiraţie pentru noi toţi, îl ironiză Colin.

— Haide! Nu mă face să mă simt vinovat. Am împărţit o bere cu Lindsey. N-am simţit nimic. Dacă te *îmbeţi cu adevărat* e *haram*, nu dacă bei *o jumătate de bere*. În fine, expediţia e amuzantă. Extrem de amuzantă. Am ajuns să împart aceeaşi camionetă cu CC ŞI JSPS ŞI PCMT timp de o oră şi jumătate, şi să ştii că nu sunt chiar atât de răi. Cred că i-am făcut să fie ca mine. Plus că prietena lui Lindsey, Katrina, s-a dovedit a fi o fată foarte drăguţă. Şi când spun drăguţă, vreau să zic superbă. Cu toate că e ridicol cum toată lumea îl priveşte pe CC ca şi cum ar fi

---

realizate chiar de el. Becul, de pildă, a fost inventat de către Sir Humphry Davy în 1811, însă becul lui era cam varză şi se ardea mai tot timpul. Edison a îmbunătăţit conceptul. De asemenea, a furat şi unele idei aparţinând lui Nikola Tesla, iubitorul de porumbei anterior menţionat.

darul lui Dumnezeu pentru Gutshot. Cred că e fundaş sau mijlocaş, sau ceva de genul în echipa de fotbal, doar că tocmai a absolvit, aşa că eu cred că nu mai e nimic nicăieri, dar, aparent, să fii fundaş sau mijlocaş e ca şi când ai fi un puşcaş marin: e o chestiune de genul odată/ mereu. De asemenea, când Lindsey nu e prin preajmă, CC vorbeşte întruna despre fundul ei. Nu are niciun alt subiect de conversaţie. Aparent, îşi petrece o bună parte a timpului liber apucând-o de fund, aşa că asta e o imagine drăguţă. Eu nici măcar nu i-am observat fundul.

— Nici eu, spuse Colin.

El nu se gândea niciodată să observe fundurile fetelor, excepţie făcând cele care erau cu adevărat mari.

— Oricum, continuă Hassan, în pădure există o tabără de vânătoare, şi o să mergem să vânăm cu ei şi cu Lindsey şi cu un tip de la fabrică. *Vânătoare*. Cu puşti! *Pentru porci*!

Colin nu simţea deloc dorinţa de a împuşca porci – sau orice altceva, că tot veni vorba.

— Ăăă, spuse el, nici măcar nu ştiu să folosesc o puşcă.

— Da, nici eu, dar cât de greu poate fi? Tot felul de idioţi folosesc puşti. De asta există o mulţime de oameni morţi.

— Poate că, în schimb, noi doi am putea, nu ştiu, să mergem în pădure în acel weekend şi să ne distrăm. Să facem un foc sau ceva de genul ăsta, sau să campăm.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, ar putea fi amuzant. Să citim la lumina focului şi să ne gătim propria mâncare în acel foc şi chestii de-astea. Ştiu cum să fac un foc fără chibrituri. Am citit despre asta într-o carte, spuse Colin, gesticulând spre *Foxfire*.

— *Arăt* ca un Cercetaş de clasa a opta, *sitzpinkler*? O să mergem cu ei. O să ne distrăm. O să ne trezim devreme şi vom bea cafea şi vom vâna porci şi toţi ceilalţi se vor îmbăta şi vor deveni haioşi, cu excepţia noastră.

— Nu mă poţi *obliga* să merg cu voi, i-o trânti Colin.

Hassan făcu un pas spre uşă.

— Asta-i adevărat, *sitzpinkler*. Nu trebuie să vii. N-am să-ţi port pică dacă vrei să stai şi să nu faci nimic. Dumnezeu ştie că mie mi-a plăcut întotdeauna să fac asta. Doar că în ultima vreme mă simt mai aventuros.

Colin se simţi de parcă ar fi fost părăsit. Încercase să găsească o soluţie de compromis. El *voia* să se distreze cu Hassan, dar nu şi cu ceilalţi tipi care se dădeau mari şi tari.

— Nu înţeleg, zise el. Vrei să-ţi dai limbi cu Lindsey sau ceva de genul?

Hassan se ridică, mângâind ghemotocul pufos, împrăştiind mătreaţă prin toată camera, astfel încât pe Colin îl păştea din nou o rundă de strănuturi.

— Iar începi cu asta? Nu. Doamne! Nu vreau să mă combin cu *nimeni*. Văd prea bine ce ţi-a făcut ţie asta. Şi, după cum bine ştii, îmi păstrez Fulgeraşul pentru o doamnă cu adevărat specială.

— De asemenea, nu crezi în băutul alcoolului.

— *Touché*, *mon ami*. Avurizid de tu se.

Cuprinsul (Cuprinsului)

Cel mai amplu studiu despre copiii supradotaţi realizat vreodată i-a aparţinut lui Lewis Terman, un psiholog din California. Cu ajutorul profesorilor din întreg statul, Terman a ales vreo şapte mii de copii înzestraţi, care au fost urmăriţi îndeaproape timp de mai bine de şaizeci de ani. Desigur, nu toţi erau copii-minune – coeficienţii lor de inteligenţă variau de la 145 până la 190, iar Colin, prin comparaţie, avea un IQ care uneori depăşea 200 –, însă ei îi reprezentau pe cei mai buni şi mai străluciţi copii din acea generaţie de americani. Rezultatele au fost uşor surprinzătoare: cei mai înzestraţi copii implicaţi în studiu nu aveau şanse mai mari decât copiii normali de a deveni intelectuali remarcabili. Cei mai mulţi copii au devenit oameni de succes – bancheri şi doctori, şi avocaţi, şi profesori universitari –, dar aproape niciunul dintre ei nu s-a dovedit a fi un adevărat *geniu*, şi nu prea exista nicio corelaţie între un IQ foarte ridicat şi

aducerea unei contribuţii importante lumii. Pe scurt, copiii înzestraţi ai lui Terman sfârşeau rareori prin a fi la fel de speciali pe cât promiteau iniţial.

Să luăm, de pildă, straniul caz al lui George Hodel. Dat fiind că avea un coeficient de inteligenţă extrem de ridicat, oamenii se aşteptau ca Hodel să descopere structura ADN-ului sau ceva asemănător. În schimb, el era un doctor cât de cât prosper în California, care a ales mai târziu să se mute în Asia. Nu a devenit niciodată un geniu, însă a reuşit să-şi câştige o faimă proastă: era, cel mai probabil, un criminal în serie.[61]

Ca sociolog, tatăl lui Colin studia oamenii şi avea o teorie despre cum să transformi un copil-minune într-un adult genial. Era de părere că dezvoltarea lui Colin trebuia să implice şi o interacţiune delicată între ceea ce el numea „creştere şi educare bazată pe activitate şi dobândirea rezultatelor" şi predispoziţia naturală a lui de a studia. În principiu, asta însemna să-l lase pe Colin să înveţe şi să-şi impună „indicatori", care erau exact ca ţelurile, numai că se numeau indicatori. Tatăl lui Colin credea că acest tip de copil-minune – născut şi apoi transformat într-o persoană mai inteligentă de către un mediu şi o educaţie potrivite – putea deveni un geniu remarcabil, de care lumea avea să-şi aducă veşnic aminte. Îi spunea acest lucru destul de des lui Colin când acesta venea de la şcoală posomorât, sătul de Abdominalul Om-de-Zăpadă, obosit să pretindă că lipsa prietenilor nu-l deranja.

— Dar vei câştiga, îi spunea tatăl său. Colin, trebuie să-ţi imaginezi că, într-o bună zi, cu toţii vor privi în urmă şi vor vrea să fi fost în locul tău. Tu vei avea ceea ce toată

---

61 Se pare că Hodel a fost vinovat de asasinarea, în 1947, a „Daliei Negre" (pseudonimul lui Elizabeth Short), unul dintre cele mai faimoase cazuri neîncheiate din istoria Californiei. (Aparent, el era destul de bun la uciderile în serie, aşa cum s-ar aştepta cineva de la un tip supradotat, de vreme ce n-a fost niciodată prins şi, într-adevăr, probabil că nimeni nu avea să ştie ceva despre Hodel, numai că s-a întâmplat ca fiul său — poveste adevărată — să devină criminalist în California şi, după o serie de coincidenţe uimitoare şi o investigaţie destul de solidă a poliţiei, şi-a dat seama că tatăl său a fost un ucigaş.)

lumea îşi doreşte la sfârşitul vieţii.

Dar nu fusese nevoie să se ajungă până la sfârşitul vieţii. Aceste lucruri se petrecură odată cu *Kranialkidz*.

La sfârşitul vacanţei de Crăciun din clasa a unsprezecea, Colin primi un telefon de la un post de televiziune despre care nu mai auzise niciodată şi care se numea Creatvity. El nu se uita prea mult la televizor, dar asta nu conta, deoarece *nimeni* nu auzise de Creatvity. Ei obţinuseră numărul lui de la Krazy Keith, pe care îl contactaseră datorită articolelor lui despre copiii-minune. Cei de la respectiva televiziune şi-l doreau pe Colin la emisiunea lor. Părinţii săi nu au fost de acord, dar creşterea şi educarea „bazată pe activitate şi dobândirea rezultatelor" însemnau că îi dăduseră lui Colin suficientă libertate pentru a lua singur deciziile. Şi voia să meargă la emisiune, întrucât (a) premiul întâi, în valoare de zece mii de dolari, însemna o mulţime de bani, şi (b) avea să fie la televizor, şi (kk) 10.000 de dolari erau o *mulţime* de bani.

Îi schimbară înfăţişarea când ajunse la prima înregistrare a emisiunii, transformându-l într-un copil-minune cool, meschin şi rebel. Îi cumpărară ochelari cu rame dreptunghiulare şi îi dădură părul cu o mulţime de produse pentru a avea o frizură precum cei mai cool copii de la şcoală. Îi oferiră cinci ţinute – inclusiv o pereche de jeanşi de firmă, care îi îmbrăţişară fundul ca şi când ar fi fost un iubit dornic de afecţiune, un tricou pe care scria mâzgălit chiulangiu. Iar apoi înregistrară, într-o singură zi, toate cele şase runde preliminare ale emisiunii, pregătindu-l pentru finală. Adversară lui era Karen

Aronson, o puştoaică blondă în vârstă de doisprezece ani, care studia pentru doctoratul în matematică. Karen fusese distribuită în emisiune ca fiind cea adorabilă. În săptămâna dintre primele înregistrări şi finală, Colin purtase la şcoală noua lui cămaşă de copil îmbrăcat după ultimul răcnet şi jeanşii de firmă, iar oamenii îl întrebau: *Chiar ai să fii la televizor*? Iar apoi, un puşti cool pe nume Herbie[62]îi spuse lui Hassan că o fată pe nume Marie

62 Cum se face că un copil pe care-l cheamă Herbie e cool? Acesta

Caravolli îl plăcea pe Colin. Şi, de vreme ce fusese părăsit recent de către Katherine a XVIII-a, Colin o invită pe Marie în oraş, deoarece Marie, o italiancă frumoasă, mereu bronzată, care ar fi câştigat Balul Bobocilor dacă Şcoala Kalman ar fi organizat aşa ceva, era cea mai sexy fată peste care dăduse sau avea să dea vreodată. Desigur, îşi dorise să ţină în viaţă lanţul Katherinelor. Dar Marie Caravolli era genul de fată pentru care renunţai la orice.

Şi atunci avu loc chestia aia amuzantă. În ziua cu pricina, coborî din metrou după ore; totul fusese plănuit în cele mai mici amănunte. Avusese suficient timp să meargă acasă, să adune toate ambalajele de mâncare fast-food şi cutiile de suc din Dric, să facă un duş şi să cumpere un buchet de flori de la The White Hen şi să se ducă să o ia pe Marie. Dar când ajunse pe strada unde locuia, o văzu pe Katherine I stând pe treptele casei lui. Când îşi miji ochii spre ea şi văzu cum îşi ridică genunchii aproape de bărbie, îşi dădu seama că nu o mai văzuse niciodată pe Katherine fără Krazy Keith.

— E totul în regulă? întrebă Colin când se apropie de ea.

— O, da, spuse ea. Îmi cer scuze că am venit neanunţată. Doar că am un test la franceză, adăugă, de parcă ar fi pus o întrebare. Mâine? Şi nu vreau ca tata să ştie cât de bâtă sunt la franceză şi aşa că m-am gândit că poate… Am încercat să te sun, dar n-am numărul tău de mobil. Şi, în fine, m-am gândit că, de vreme ce cunosc o vedetă de televiziune care apare la o emisiune-concurs, poate c-aş putea să iau câteva lecţii, spuse ea zâmbind.

— Aăă, se bâlbâi Colin.

Şi în următoarele câteva secunde încercă să-şi imagineze cum ar fi cu adevărat să se combine cu Marie. Colin fusese întotdeauna invidios pe oamenii în genul lui Hassan, care pur şi simplu ştiau cum să-şi facă prieteni. Dar riscul de a fi în stare să câştige pe oricine, se trezi el

---

este unul dintre marile mistere ale vieţii, cum tipii numiţi Herbie sau Dilworth, sau Vagin trec cu uşurinţă peste povara numelor lor pentru a dobândi un statut legendar, în vreme ce Colin e mereu legat de Colon.

gândind, era că puteai să alegi oamenii nepotriviţi.

Îşi imagină cel mai bun scenariu: Marie sfârşeşte, deşi e improbabil, prin a-l plăcea, moment în care Colin şi Hassan urcă imediat pe scara socială şi ajung să ia prânzul la o masă diferită şi să fie invitaţi la unele petreceri. Acum, Colin văzuse suficiente filme pentru a şti ce se întâmplă când încuiaţii se duc la petrecerile copiilor cool: de obicei, încuiaţii ori sfârşesc aruncaţi în piscină[63], ori devin ei înşişi copii cool beţi şi idioţi. Nicio opţiune nu părea a fi prea bună. De asemenea, mai exista şi problema că lui nu îi *plăcea*, de fapt, de Marie. Nici măcar n-o cunoştea.

— Stai puţin, îi spuse lui Katherine I.

Iar apoi o sună pe Marie. Îi dăduse numărul mai devreme în acea zi, pe durata celei de a doua (şi ultimei) lor conversaţii[64], un fapt remarcabil, luând în considerare că mergeau la aceeaşi şcoală de mai bine de zece ani.

— Îmi pare tare rău, spuse el. Dar am o urgenţă în familie... Da, nu, unchiul meu e la spital şi trebuie să mergem să-l vedem... Ei bine, da, sunt sigur c-o să fie bine... OK. Mişto. Scuze din nou.

Şi aşa se întâmplă că singura dată când Colin i-a dat oarecum papucii cuiva, a fost în cazul lui Marie Caravolli; despre care toată lumea se pusese de acord că era cea mai atrăgătoare individă din istoria Americii. În schimb, îi predă franceză lui Katherine I-a. Şi o singură lecţie se transformă într-o lecţie pe săptămână, apoi în câte două pe săptămână, iar apoi, în următoarea lună, ea veni la el acasă, împreună cu Krazy Keith, pentru a urmări alături de părinţii lui Colin şi ai lui Hassan cum Colin îl făcu praf pe un biet găgăuţă numit Sanjiv Reddy în primul episod din *Kranialkidz*. Mai târziu în acea seară, după ce Hassan se duse acasă, în timp ce Krazy Keith şi părinţii lui Colin beau vin roşu, Colin şi Katherine Carter se strecurară din casă pentru a bea o cafea la *Café Sel Marie*.

(doisprezece)

Joia următoare, Colin se trezi din pricina sunetelor

63 Deşi se zvoneşte că nu există prea multe piscine în Chicago.

64P rima fiind chiar invitaţia în oraş.

scoase de cocoş, amestecate cu rugăciunile lui Hassan. Colin se dădu jos din pat, îşi puse un tricou, îşi făcu nevoile şi intră prin baie în camera lui Hassan. Hassan se băgase înapoi în pat, având ochii închişi.

— Există vreo modalitate să te rogi *mai puţin zgomotos*? Vreau să zic, Dumnezeu n-ar trebui să te audă chiar şi dacă ai şopti? întrebă el.

— Astăzi îmi iau liber din motive de sănătate, spuse Hassan, fără să-şi deschidă ochii. Cred că am sinuzită şi, de asemenea, am nevoie de o zi liberă. Dumnezeule! Treaba asta cu munca e OK, dar am nevoie să stau în boxeri şi să mă uit la *Judge Judy*. Poţi să-ţi dai seama că n-am mai văzut *Judge Judy* de mai bine de douăsprezece zile? Imaginează-ţi cum ar fi dacă *tu* ai fi despărţit de iubirea vieţii *tale* timp de douăsprezece zile.

Cu buzele strânse, Colin îl privi tăcut pe Hassan. Hassan deschise ochii.

— Of. Da. Scuze.

— Nu poţi să-ţi iei liber din motive de sănătate. Şefa ta lucrează aici. În casă. O să ştie că nu eşti bolnav.

— Îşi petrece zilele de joi la fabrică, pămpălăule. Ar trebui să fii mai atent. Este ziua *perfectă* pentru a-mi lua liber. Pur şi simplu trebuie să-mi încarc bateriile emoţionale.

— Ţi-ai tot încărcat bateriile în ultimul an! De douăsprezece luni n-ai făcut nimic!

Hassan zâmbi.

— Nu trebuie să te duci la muncă sau ceva de genul?

— Măcar sun-o pe mama ta şi spune-i să trimită un avans către Loyola. Termenul limită pentru depunerea avansului este în patru săptămâni. Am căutat asta pe internet.

Hassan nu-şi deschise ochii.

— Încerc să găsesc un cuvânt. Doamne, îmi stă pe limbă. Bu… bii… ba. A, da, corect. Bobiţe-în-fund, avurizid mic ce eşti. Bobiţe. În Fund.

Când Colin coborî în camera de zi, văzu că Hollis se trezise deja – sau poate că stătuse trează toată noaptea – şi

că era îmbrăcată într-un costum roz cu pantaloni.

— Frumoasă zi la ţară, spuse ea. Astăzi vor fi doar 28 de grade. Dar, Doamne-Dumnezeule, sunt extrem de fericită că joia e doar o dată pe săptămână.

Când Colin se aşeză lângă ea la masa din sufragerie, întrebă:

— Ce faci în zilele de joi?

— A, îmi place ca dimineaţa să dau o tură pe la fabrică şi să verific dacă toate merg strună. Apoi, pe la amiază, conduc până în Memphis şi fac o vizită la depozitul nostru.

— Păi, de ce se află în Memphis şi nu în Gutshot? întrebă Colin.

— Doamne, pui o mulţime de întrebări, îi răspunse Hollis. Deci, ascultă. I-aţ intervievat pe cei mai mult oameni care lucrează la fabrică. Aşa c-am să-ncep să vă trimit către ceilalţi cetăţeni din Gutshot, pensionarii care au lucrat la fabrică şi alţii de genul ăsta. Am nevoie tot de cele patru întrebări, dar ar fi bine să stat puţin mai mult, doar ca să păreţi politicoşi şi toate alea.

Colin încuviinţă. După câteva momente de tăcere, spuse:

— Hassan e bolnav. Are sinuzită.

— Bietul de el. Bine, ai să te duci cu Lindsey. Aveţi de condus ceva azi. O să mergeţi să-i vedeţi pe bătrânei.

— Pe bătrânei?

— Aşa le spune Lindsey. Oamenii de la azilul de bătrâni din Bradford – mulţi dintre ei îşi duc traiul cu ajutorul pensiilor de la Gutshot Textiles. Lindsey obişnuia să-i viziteze tot timpul înainte să înceapă, oftă Hollis, să iasă cu acel, oftă Hollis din nou, băiat.

Hollis îşi întoarse capul şi strigă din toţi rărunchii:

— LINDSSSEEEY! MIŞCA-ŢI CURU' DIN PAT!

Şi cu toate că sunetul vocii groase a lui Hollis ar fi trebuit să călătorească pe un hol şi prin două uşi închise pentru a ajunge la destinaţie, Lindsey strigă câteva minute mai târziu:

— PUNE O MONEDĂ ÎN AFURISITUL ălA DE

BORCAN CU ÎNJURĂTURI, HOLLIS. AM DE GÂND SĂ FAC UN DUŞ.

Hollis se ridică, puse o monedă în borcanul cu înjurături de pe poliţa şemineului şi se întoarse înapoi la Colin, ciufulindu-i părul afro şi spunând:

— Ascultă, am să-ntârzii. Până-n Memphis şi înapoi e mult de condus. O să am telefonul pornit. Veţ şi bine.

Când Lindsey coborî, purtând o pereche de pantaloni scurţi kaki şi un tricou negru, mulat, pe care scria gutshot! Hassan se mutase din cameră pe canapea, urmărind reluările la *Saturday Night Live*.

— Care sunt victimele noastre de azi? întrebă Lindsey.

— Bătrâneii.

— De fapt, asta-i mişto. Sunt o veterană a acelei închisori. Bine, saltă-ţi fundul de pe canapea, Hass.

— Scuze, Linds. Astăzi mi-am luat liber din motive de sănătate, spuse el.

Eu nu i-am spus niciodată „Linds", gândi Colin. Hassan râse la o glumă de la televizor. Lindsey îşi suflă părul de pe faţă, îl apucă pe Colin de braţ şi îl conduse către Dric.

— Nu pot să cred că şi-a luat liber din motive de sănătate, spuse Colin, dar porni oricum maşina. Sunt al naibii de obosit fiindcă am stat treaz jumătate de noapte ca să citesc o avurizidă de carte despre invenţia televizorului[65], iar *el* poate să anunţe că şi-a luat liber din motive de sănătate?

— Hei, de ce dracu' tu şi Hassan spuneţi avurizid tot timpul?

Colin expiră lent, dezumflându-şi obrajii.

— Ai citit vreodată *Cei goi şi cei morţi* de Norman

65 Televizorul a fost inventat de un copil. în 1920, Philo T. Farnsworth, al cărui nume nu îl poţi uita prea uşor, a conceput tubul catodic folosit în aproape toate televizoarele secolului XX. Pe atunci avea paisprezece ani. Farnsworth l-a construit pe primul când avea numai douăzeci şi unu de ani. (Şi, la scurt timp după aceea, a urmat o carieră distinsă şi îndelungată în lumea alcoolismului cronic.)

Mailer?

— Nici măcar nu ştiu cine e ăsta.

— Un romancier american. S-a născut în 1923. Citeam cartea când l-am întâlnit pentru prima oară pe Hassan. Iar apoi, Hassan a ajuns s-o citească şi el, fiindcă era despre război, iar el se dă în vânt după cărţile care au multă acţiune. În fine, cartea aia are 872 de pagini şi foloseşte *avurizid*[66] cam de treizeci şi şapte de mii de ori. Aproape fiecare al doilea cuvânt e *avurizid*. În orice caz, după ce termin de citit un roman, citesc şi câteva cronici despre el.

— Nu mai spune! făcu ea.

— Corect. Ei bine, când Mailer a scris cartea, n-a folosit „avurizid". Dar apoi a trimis-o către editură, iar cei de-acolo au zis ceva de genul: „Aţi scris un roman cu adevărat bun, domnule Mailer. Dar nu credem că există vreo persoană în anul 1948 care va dori să-l cumpere, întrucât există mai multe bombe cu înjurături decât adevăratele bombe din lume". Aşadar, Norman Mailer, ca un soi de „să te fut" adresat editorului, a luat filă cu filă cartea lui de 872 de pagini şi a schimbat fiecare înjurătură în „avurizid". I-am spus lui Hassan povestea în timp ce citea cartea şi s-a decis să înceapă să spună *avurizid* ca un omagiu adus lui Mailer – şi pentru că poţi să-l spui la şcoală fără să intri în bucluc.

— Asta este o poveste bună. Vezi? Poţi să spui o poveste, zise ea, zâmbetul ei semănând cu nişte artificii albe pe un cer lipsit de stele. Nu are o morală şi nu conţine nici poveşti de dragoste sau aventuri, dar cel puţin e o poveste, şi nu ai împărtăşit nicio meditaţie cu privire la hidratare.

Cu coada ochiului, Colin putu să vadă că Lindsey îi zâmbea.

— Fă stânga. Mergem pe drumul ăsta avurizid preţ de o veşnicie şi după aia – o, stai, stai, lasă mai încet, aia-i maşina lui Chase.

---

66 în engleză în original, cuvintele sunt fug, fugging şi fugger, variante pentru fuck, fucking şi fucker. (N.t.)

Un Chevy Bronco în două nuanţe se apropia din direcţia opusă. Şovăind, Colin opri Dricul. CC era la volan.

Colin coborî geamul, iar CC şi-l coborî pe al său. Lindsey se aplecă peste Colin ca să-şi vadă prietenul.

— Hei, Lass, spuse CC.

— Nu e amuzant, zise Lindsey enervată, pe când Chase, care stătea pe locul din dreapta, se scutura de râs.

— Ascultă, eu şi Chase ne ducem diseară în Tabără să ne întâlnim cu Fulton. Ne vedem acolo?

— Cred că în seara asta am să rămân acasă, spuse ea, după care întoarse capul spre Colin şi adăugă: Porneşte.

— Ooo, Linds. Glumeam doar.

— Porneşte, repetă ea, iar Colin apăsă acceleraţia şi demară.

Colin era pe cale să ceară o explicaţie pentru acea scenă, când Lindsey se întoarse spre el şi îi spuse foarte calmă:

— Nu e nimic – e doar o glumă între noi. În fine, ţi-am citit carneţelul. Nu am înţeles totul, dar măcar m-am *uitat* peste tot ce-ai scris.

Colin uită imediat scena ciudată cu CC şi întrebă:

— Ce crezi?

— Ei bine, pentru început, m-a făcut să mă gândesc întruna la ce am vorbit noi când ai ajuns aici. Când ţi-am spus că eu nu îi văd prea bine pe cei care îşi doresc să fie importanţi. Mă gândesc c-ar trebui să-mi retrag spusele, întrucât privindu-ţi notiţele, îmi doream întruna să găsesc o modalitate prin care să îmbunătăţesc Teorema ta. Mă îndârjisem vrând să o repar şi să-ţi dovedesc că relaţiile *puteau* fi văzute sub forma unui model. Vreau să zic, trebuia să funcţioneze. Oamenii sunt al naibii de previzibili. Dar apoi, Teorema nu ar mai fi fost a ta, ci a noastră, iar eu aş fi putut – bine, o să sune aiurea. Dar, mă rog, bănuiesc că şi eu vreau să contez puţin – să fiu cunoscută în afara orăşelului nostru, altminteri nu m-aş fi gândit atât de mult la ea. Poate că aş vrea să fiu mare şi tare fără să-mi părăsesc locul de baştină.

Colin încetini când se apropie de un stop şi o privi.

— Scuze, spuse el.

— Pentru ce?

— Pentru că n-ai putut s-o repari.

— O, dar am putut, zise Lindsey.

Colin opri brusc maşina la vreo şase metri înainte de indicator şi o întrebă:

— Eşti sigură?

Lindsey continuă să zâmbească.

— Ei bine, *spune-mi*, o imploră el.

— Bine, şi-am REPARAT-O, nu chiar, dar am o idee. Sunt varză la mate – vreau să zic, varză-varză, aşa că te rog să mă tragi de mânecă în caz că greşesc, dar se pare că singurul element care merge în formulă este locul în care fiecare persoană se potriveşte pe scara Părăsitor/Părăsit, corect?

— Corect. Cam despre asta e vorba în acea formulă. Despre faptul de a fi părăsit.

— Da, dar ăsta nu e singurul element dintr-o relaţie. Mai există, de pildă, vârsta. Când ai nouă ani, relaţiile tale tind să fie mai scurte şi mai puţin serioase, şi mai aleatorii decât atunci când ai patruzeci şi unu de ani şi eşti disperat să te căsătoreşti înainte să rămâi fără ovocite, nu?

Colin îşi luă privirile de la Lindsey şi se uită la drumurile intersectate din faţa lui, ambele extrem de pustii. Cugetă la aceste informaţii o vreme. Acum părea atât de evident – aşa cum se întâmplă în cazul multor descoperiri.

— Mai multe variabile, anunţă el entuziasmat.

— Corect. Aşa cum am spus – pentru început, vârsta. Dar mai intră şi alte lucruri. Îmi pare rău, dar aspectul fizic contează. Este un tip care tocmai a intrat în marina militară, însă anul trecut încă era la şcoală, în clasa a douăsprezecea. Avea vreo 95 de kilograme de muşchi cizelaţi, şi îl iubesc pe Colin şi toate alea, dar tipul ăsta era al naibii de sexy şi, de asemenea, drăguţ şi de treabă, şi mai conducea şi un Montero tunat.

— Îl urăsc pe tipul ăla, spuse Colin.

Lindsey râse.

— Da, chiar l-ai fi urât. Dar, în fine, era un Părăsitor desăvârşit. Partizanul auto-proclamat al celor 4 caracteristici importante: găseşte-le, pipăie-le, trage-le-o şi uită-le. Numai că a făcut greşeala de a se combina cu singura persoană mai sexy decât el din Middle Tennessee Katrina. Şi a devenit cel mai lipicios, cel mai dornic de afecţiune şi cel mai plângăcios căţeluş, astfel că ea a trebuit în cele din urmă să-i dea papucii.

— Dar nu e numai atracţia fizică, spuse Colin, scoţându-şi carneţelul şi creionul din buzunar. E vorba despre cât de atrăgătoare găseşti persoana respectivă şi cât de atrăgător te găseşte ea. De exemplu, să spunem că există o fată care este foarte drăguţă, dar întâmplarea face ca eu să am un fetiş ciudat şi să mă dau în vânt numai după fetele cu treisprezece degete la picioare. Ei bine, eu aş putea fi Părăsitorul dacă se întâmplă ca ea să aibă zece degete la picioare şi să fie excitată numai de către băieţii costelivi cu ochelari şi păr afro.

— Şi ochi cu adevărat verzi, adăugă Lindsey cu nonşalanţă.

— Poftim?

— Îţi făceam un compliment, spuse ea.

— Aaa! Ai mei. Verzi. Corect.

Bravo, Singleton. Bravo. Ştii s-o dai în bară. În fine, cred că trebuie să fie mult mai complicată. Trebuie să fie atât de complicată, încât un retardat ca mine să nu-i înţeleagă matematica nici *măcar un pic*.

O maşină opri în spatele lor şi claxonă, astfel încât Colin demară şi, până când ajunseră în imensa parcare a azilului de bătrâni, stabiliseră deja cinci variabile:

Vârsta (a) [67]

Diferenţială Popularităţii (C) [68]

---

67 Pentru a obţine această variabilă, Colin a luat vârstele obişnuite ale unor persoane şi le-a scăzut cu cinci. Apropo, toate notele de subsol de pe această pagină conţin matematică în ele şi, prin urmare, sunt strict opţionale.

68 La care Colin a ajuns prin calcularea diferenţei de popularitate

Diferenţială Atracţiei (H) [69]

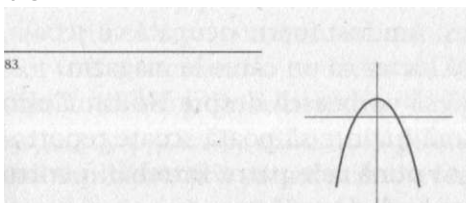
Diferenţială Părăsitor/Părăsit (D) [70]

Diferenţială Introvertit/Extrovertit (P) [71]

Rămaseră împreună în maşină, cu geamurile coborâte, aerul fiind cald şi umed, dar nu înăbuşitor. Colin schiţă noi posibile concepte şi îi explică operaţiile matematice lui Lindsey, care făcea sugestii şi îl privea cum lucrează. În treizeci de minute produse graficul de bază ea – s-a-despărţit-de-el83 pentru câteva Katherine. Dar nu putea să facă să funcţioneze sincronizarea. Katherine a XVIII-a, care îi irosise luni de zile din viaţă, nu părea să fi fost mult mai dăinuitoare, sau să fi contat mai mult decât cele 3, 5 zile pe care şi le petrecuse în braţele lui Katherine a V-a. El crea o formulă mult prea simplă. Şi încerca în continuare să o facă în mod cu totul aleatoriu. *Dacă ridic la pătrat variabila atracţiei*? *Dacă pun o undă sinusoidală aici sau o fracţie acolo*? El nu trebuia să vadă formula sub formă matematică, lucru pe care îl ura, ci ca pe un limbaj, pe care îl adora.

— Dv + z> V *Ex2 Px* + 1 + 13 *p* +

d5 A 7



84 Asta nu poate fi considerată matematică, întrucât

---

dintre Persoana A şi Persoana B pe o scară de la 1 la 1000 (puteţi să aproximaţi), pe care apoi a împărţit-o la 75 — numere pozitive dacă fata e mai populară; numere negative dacă băiatul e mai popular.

69 Care a fost calculată a fi un număr între 0 şi 5, bazat pe diferenţa atracţiei unuia faţă de celălalt. Numere pozitive dacă băiatul este mai atras de fată; negative dacă e invers.

70 între 0 şi 1, distanţa relativă dintre cele două persoane în mulţimea de valori Părăsitor/Părăsit. Un număr negativ dacă băiatul e mai degrabă Părăsitor; număr pozitiv dacă fata e.

71 în Teoremă, aceasta este diferenţa în comunicativitatea dintre doi oameni, calculată pe o scară care merge de la 0 la 5. Numere pozitive dacă fata e mai sociabilă; negative dacă băiatul e mai sociabil.

unii oameni nu trebuie să înţeleagă cum funcţionează şi ce înseamnă pentru a fi de părere că arată întrucâtva frumoasă.

Aşa că începu să se gândească la această formulă ca la o încercare de a transmite ceva. Începu să creeze fracţii în interiorul variabilelor, astfel încât ele să poată fi manevrate mai uşor într-un grafic. Începu să vadă, înainte ca măcar să introducă variabilele, cum formulele diferite aveau să redea Katherinele şi, în timp ce făcea asta, formula devenea din ce în ce mai complicată, până când deveni aproape – cum s-o spunem să nu sune tocilăresc – ei bine, frumoasă. După o oră de stat în maşină, formula arăta aşa:

(1 v
1/r
x
+
1 J
2

1 *H*
1 X
x
+
2

— Cred că suntem pe-aproape, spuse el într-un târziu.

— Iar eu sunt foarte sigură că nu pricep nimic, aşa că în ochii mei ai reuşit! zise ea râzând. Bine, hai să vedem ce fac bătrâneii.

Colin mai fusese într-un azil doar o singură dată. Când avea unsprezece ani, mersese împreună cu tatăl său şi călătoriseră într-un weekend în Peoria, Illinois, pentru a o vizita pe stră-strămătuşa lui, Esther, care era în comă la acea vreme şi care, prin urmare, nu fusese o foarte bună interlocutoare.

Aşa încât rămase absolut uimit de Sunset Acres. La o masă de picnic de pe pajişte, patru femei în vârstă, toate

purtând pălării mari de paie, jucau cărţi.

— Să fie oare Lindsey Lee Wells? întrebă una dintre femei, iar apoi Lindsey zâmbi şi se grăbi spre masă.

Femeile îşi lăsară cărţile jos ca să o îmbrăţişeze pe Lindsey şi să o bată uşor pe obraji. Lindsey le ştia şi numele – Jolene, Gladys, Karen şi Mona – şi îl prezentă pe Colin, moment în care Jolene îşi dădu jos pălăria, îşi făcu vânt cu ea şi spuse:

— Doamne, Lindsey, da’ tu chiar ai un iubit chipeş, nu-i aşa? Nu-i de mirare că nu mai vii să ne vizitezi.

— Ooo, Jolene, el nu-i iubitu meu. Îmi pare rău că n-am mai venit atât de des. Am fost foarte ocupată cu şcoala, iar Hollis mă pune să lucrez ca un câine la magazin.

Şi apoi începură să vorbească despre Hollis. Colin aşteptă un sfert de oră înainte să poată scoate reportofonul şi să înceapă să pună cele patru întrebări pentru care veniseră aici, dar nu îl deranjă prea tare acest lucru, deoarece, în primul rând, Jolene îl considera „chipeş”, şi, în al doilea rând, acele doamne erau nişte bătrânele simpatice. De pildă, Mona, o femeie cu pete pe mâini şi cu un pansament peste ochiul stâng, auzind întrebarea „Ce anume credeţi că face oraşul Gutshot să fie special?”, răspunse:

— Ei bine, pentru început, uzina aia are un plan de pensionare al naibii de bun. Sunt pensionată de mai bine de treij’ de ani şi Hollis Wells *încă*-mi cumpără scutecele. Da, ai auzit bine, încă folosesc aşa ceva! Fac pipi pe mine când râd, spuse ea veselă, iar apoi izbucni în hohote de râs.

Lindsey, i se păru lui Colin, era un soi de vedetă printre bătrânei. Când prin clădire apăru zvonul că ea sosise la azil, din ce în ce mai mulţi oameni începură să-şi facă drum spre mesele de picnic de afară şi să o înconjoare pe Lindsey. Colin mergea la fiecare în parte, înregistrându-le răspunsurile la întrebări. În cele din urmă, se aşeză şi o lăsă pe Lindsey să-i trimită oameni.

Interviul lui preferat fu cel cu un bărbat pe nume Roy Walker.

— Păi, nu prea pot să-mi imaginez, spuse Roy, de ce Dumnezeu şi-ar dori cineva să audă ce am eu de spus. Dar mă bucur că pot să stau la o şuetă.

Roy începu să-i povestească lui Colin despre fostul său serviciu ca manager al uzinei în tura de noapte, când tăcu brusc şi spuse:

— Uită-te cum o iubesc oamenii pe micuţa Lindsey. Noi toţi am crescut-o pe fetiţa aia. O vedeam o dată pe săptămână sau chiar mai des – o ştim de când era în scutece şi o ştim de când nu-ţi puteai da seama dacă era fată sau băiat, şi o ştim de când avea părul albastru. Îmi strecura câte o bere Budweiser în fiecare sâmbătă, să-i dea Dumnezeu sănătate. Fiule, dacă există un lucru pe care să-l ştiu… iar Colin se gândi cum bătrânii tot timpul adoră să-ţi spună lucrurile pe care ei le ştiu… acela e că în lumea asta există oameni pe care poţi să-i iubeşti la nesfârşit, orice s-ar întâmpla.

Împreună cu Roy, Colin se îndreptă către Lindsey. Lindsey îşi răsucea alene o şuviţă de păr pe deget, dar o privea atentă pe Jolene.

— Jolene, ce-ai spus?

— Îi spuneam lui Helen că mămica ta îi vinde băiatului meu Marcus optzeci de hectare de teren pe Bishops Hill.

— Hollis vinde pământ pe Bishops Hill?

— Aşa cum auzi. Lui Marcus. Cred că Marcus vrea să construiască nişte case pe-acolo, să facă o mică… nu-mi amintesc cum îi spune.

Lindsey îşi închise ochii şi oftă.

— O subdiviziune? întrebă ea.

— Da, exact. O subdiviziune. Chiar acolo, pe deal, bănuiesc. Oricum, priveliştea e minunată.

Lindsey rămase tăcută după aceea, ochii ei mari privind departe, către câmpurile de dincolo de azil. Colin rămase acolo şi îi ascultă pe bătrâni vorbind, iar apoi, într-un târziu, Lindsey îl apucă de braţ şi spuse:

— Trebuie să plecăm.

De îndată ce uşile Dricului se închiseră, Lindsey

murmură ca pentru sine:

— Mama n-ar vinde niciodată pământ. Niciodată. De ce face asta?

Colin îşi dădu seama că n-o mai auzise niciodată pe Lindsey spunându-i mamă lui Hollis.

— De ce ar vinde teren acelui tip?

— Poate că are nevoie de bani, sugeră Colin.

— Ea are nevoie de bani aşa cum eu am nevoie de o afurisită de gaură în cap. Străbunicul meu a *construit* fabrica. Dr. Fred. N. Dinzanfar. Nu ducem lipsă de bani, crede-mă.

— Era arab?

— Poftim?

— Dinzanfar.

— Nu, nu era arab. Era din Germania sau ceva de genul. Oricum, vorbea germană – la fel ca Hollis, de aia ştiu şi eu. De ce pui tot timpul astfel de întrebări ridicole?

— Dumnezeule, scuze!

— Of, mă rog, sunt confuză. Cui îi pasă? Să schimbăm subiectul. E amuzant să-ţi petreci vremea cu bătrâneii, nu-i aşa? N-ai crede asta nici în ruptul capului, dar oamenii ăştia sunt extrem de cool. Obişnuiam să-i vizitez acasă la ei – mulţi dintre ei nu erau pe-atunci la azil – aproape zi de zi. Mă duceam din casă în casă şi toţi mă hrăneau şi mă îmbrăţişau. Acelea erau zilele de dinainte să ne împrietenim.

— În mod evident te adoră, spuse Colin.

— Pe mine? Doamnele alea nu vorbeau decât despre cât de sexy eşti tu. Ratezi o întreagă explozie demografică de Katherine alegând să nu urmăreşti piaţa cu persoane trecute de optzeci de ani.

— E amuzant că au crezut că noi doi suntem împreună, spuse Colin, aruncându-i o privire.

— Cum poate fi amuzant aşa ceva? întrebă ea, susţinându-i privirea.

— Păi, făcu el.

Neatent la drum, Colin o privi în timp ce ea îi oferea cea mai mică versiune a zâmbetului ei de neimitat.

(treisprezece)

În acea duminică, Hassan se duse „în expediţie” cu Lindsey şi Katrina şi CC ŞI JSPS ŞI PCMT. Următoarea seară, se duse din nou în expediţie şi se întoarse după miezul nopţii ca să-l găsească pe Colin lucrând la Teorema lui, care acum funcţiona în şaptesprezece dintre cele nouăsprezece cazuri. Încă nu o putea face să funcţioneze pentru Katherine a III-a sau, mult mai important, pentru Katherine a XIX-a.

— Sal? întrebă Hassan.

— Sal nu e un cuvânt, îi răspunse Colin fără să-şi ridice privirea.

— Singleton, tu eşti ca soarele într-o zi cu nori. Când afară e frig, tu eşti luna mai.

— Lucrez, îi spuse Colin.

Nu putea stabili cu precizie când anume începuse Hassan să devină ca toţi ceilalţi oameni de pe planetă, dar era clar că tranziţia se întâmpla şi era clar că devenea enervant.

— M-am sărutat cu Katrina, spuse Hassan.

Auzind acestea, Colin îşi puse creionul jos, se întoarse în scaun şi întrebă:

— Ai făcutat ce?

— Făcutat nu e un cuvânt, îl imită Hassan.

— Pe buze?

— Nu, pămpălăule, pe sfincterul pupilei. Da, pe buze.

— De ce?

— Stăteam în spatele camionetei lui Colin şi învârteam sticla de bere, dar erau o groază de hârtoape, fiindcă ne îndreptam spre un loc din pădure. Şi cineva a învârtit sticla de bere, care a zburat şi a aterizat de cealaltă parte a remorcii camionului, aşa că nimeni n-a sărutat pe nimeni. Deci m-am gândit că era în regulă să joc şi eu, nu-i aşa? Şi am învârtit sticla şi jur pe Dumnezeu că a executat un cerc perfect, cu toate că încă mergeam prin hârtoape – vreau să zic, numai Dumnezeu putea să împiedice sticla aia să nu sară în aer – şi apoi s-a oprit fix în faţa Katrinei, iar ea a zis „Norocul meu” şi, *kafir*, nu era

sarcastică! Vorbea serios. Şi s-a aplecat de-a lungul camionetei, şi am lovit un dâmb, şi ea a aterizat oarecum în braţele mele, iar apoi s-a întins spre buzele mele şi, jur pe Dumnezeu, limba ei *mi-a lins dinţii*.

Colin îl privea uimit, nevenindu-i să creadă. Se întreba dacă nu cumva Hassan inventase totul.

— A fost, ăăă, ciudat şi umed, şi confuz – dar amuzant, cred. Partea cea mai bună a fost să-mi pun mâna pe chipul ei şi s-o privesc şi să-i văd ochii închişi. Bănuiesc că se dă în vânt după tipii mai rotofei. În fine, mâine-seară o scot la Taco Hell. O să vină ea să mă ia. Aşa joc eu, omule.

Hassan zâmbi.

— Doamnele vin la Barosan, fiin'că Barosanul nu are maşină.

— Vorbeşti serios, spuse Colin.

— Vorbesc serios.

— Stai, deci tu crezi că sticla a rămas nemişcată în camionetă datorită unui miracol?

Hassan încuviinţă. Colin lovi cu radiera creionului de birou, iar apoi se ridică.

— Şi Dumnezeu nu te-ar fi condus spre acel sărut dacă nu erai menit să o iei de soţie, aşa că Dumnezeu vrea ca tu să te căsătoreşti cu fata aia care credea că eu sunt un francez care suferă de Tourette hemoroidal?

— Nu fi măgar, spuse Hassan, aproape ameninţător.

— Pur şi simplu sunt surprins că domnul Fanaticul Religiei se zbenguieşte cu fetele în partea din spate a unei camionete, asta-i tot. Probabil că beai o bere ieftină şi purtai un echipament de fotbal.

— Ce naiba, omule? M-am sărutat cu o fată. În sfârşit. O fată *foarte sexy*, *foarte de treabă*. Bobiţe-în-fund. Nu întinde coarda.

Colin nu ştia de ce, dar se simţea constrâns să o întindă.

— Mă rog. Nu pot să cred că te-ai sărutat cu *Katrina*. Nu e la fel de prostuţă şi inocentă cum părea în acea zi?

Auzind acestea, Hassan întinse mâna şi îl apucă pe

Colin de părul afro, plimbându-l aşa prin toată camera şi apoi lipindu-l de perete. Hassan avea maxilarul încleştat în timp ce se împingea în plexul solar al lui Colin, fix în locul în care Colin avea un gol.

— Am spus bobiţe-în-fund, *kafir*. Ai să respecţi avurizidele alea de bobiţe-în-fund. Acum mă duc să mă culc, înainte să ne luăm la bătaie. Şi ştii de ce nu vreau să mă bat cu tine? Fiindcă aş pierde.

Încă glumeşte, gândi Colin. *Tot timpul glumeşte, chiar şi când e furios*. În timp ce Hassan se îndrepta spre baie pentru a ajunge în camera lui, Colin se aşeză la loc ca să lucreze la Teoremă, roşu la faţă şi cu lacrimi de frustrare în ochi. Colin ura să nu-şi poată îndeplini „indicatorii”. Urâse asta de când avea patru ani şi tatăl său stabilise că trebuia să înveţe, ca „indicator zilnic”, conjugările în latină pentru douăzeci şi cinci de verbe neregulate, dar, spre sfârşitul zilei, Colin ştiuse numai douăzeci şi trei. Tatăl său nu-l pedepsise, dar Colin înţelesese că dăduse greş. Iar acum, indicatorii erau mult mai complicaţi, poate, dar tot destul de simpli: îşi dorea un prieten bun, o Katherine şi o Teoremă. Şi după aproape trei săptămâni petrecute în Gutshot, senzaţia lui era că situaţia devenise mai rea decât atunci la început.

Hassan şi Colin reuşiră să nu-şi vorbească a doua zi dimineaţă – nici măcar o dată, iar Colin îşi dădu seama că Hassan era la fel de furios ca el. Colin privi într-o tăcere deplină cum Hassan îşi înjunghie furios micul dejun şi cum, mai târziu, trânti reportofonul pe măsuţa de cafea a unui pensionar de la uzină, care era bătrân-dar-nu-suficient-de-bătrân-pentru-azil. Colin putu auzi enervarea din vocea lui Hassan când întrebă, pe tonul monoton al celor agresiv de plictisiţi, cum fusese viaţa în Gutshot când bătrânul era mic. Se părea că epuizaseră cei mai buni povestitori şi rămăseseră cu oameni care stăteau cinci minute să se gândească dacă vizitaseră Asheville, North Carolina în iunie sau în iulie 1961. Colin încă era atent – la urma urmei, era ceea ce făcea mai tot timpul –, dar cea mai mare parte a capacităţii sale intelectuale se afla

altundeva. Acum nu făcea decât să treacă în revistă momentele în care Hassan se purtase urât cu el, momentele în care fusese ţinta glumelor lui Hassan, toate remarcile usturătoare pe care Hassan le făcuse în legătură cu Katheriniatul lui. Iar acum că Hassan katrinia, prietenul lui devenise genul de băiat care migra dintr-o parte într-alta, lăsându-l pe Colin în urmă.

Lindsey trase chiulul în acea zi pentru a-şi petrece timpul cu CC. Aşa că rămaseră doar Colin şi Hassan şi un bătrânel care le acapara întreaga zi. Cu toate că bătrânul vorbi aproape şapte ore fără încetare, lumea lui Colin părea înfiorător de tăcută până când, în cele din urmă, cedă în timp ce ieşeau din casa bătrânului pentru a se duce să o ia pe Lindsey.

— O să sune a clişeu, dar cred că te-ai schimbat, spuse Colin în timp ce mergeau pe aleea bătrânelului. Şi m-am săturat să te văd stând pe lângă mine doar ca să faci glume pe seama mea.

Drept răspuns, Hassan tăcu, urcându-se pe locul din dreapta şi trântind portiera. Colin se sui la volan şi porni maşina, şi abia *atunci* Hassan se pierdu cu firea.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte, măgar nerecunoscător ce eşti, că atunci când eram alături de tine după toate despărţirile, când îţi ridicam fundul plângăcios de pe podeaua dormitorului, când îţi ascultam toate laudele şi delirările nesfârşite despre fiecare avurizidă de fată care te băga în seamă, că poate o făceam, de fapt, pentru tine şi nu din cauză că aş fi fost disperat să aflu despre noul abandon al vieţii tale? Tu ce probleme ai stat să-mi asculţi, dobitocule? Ai stat vreodată cu mine câteva ore să mă asculţi cum mă smiorcăiam că sunt un obez avurizid căruia prietenul lui cel mai bun îi dădea un şut în fund de fiecare dată când îşi făcea apariţia o nouă Katherine? Ţi-a trecut vreodată prin minte, chiar şi pentru o blestemată de secundă, că poate viaţa *mea* era la fel de nasoală ca a ta? Imaginează-ţi cum ar fi dacă n-ai fi fost un avurizid de geniu *şi* ai fi fost singur *şi* nimeni nu te-ar fi ascultat vreodată. Da. Omoară-mă. Am sărutat o fată. Şi

am venit acasă într-un suflet să-ţi povestesc, fiindcă după patru ani în care te-am ascultat pe tine, aveam şi eu în sfârşit o poveste de spus. Şi tu eşti un măgar atât de egocentric, încât nu poţi să-ţi dai seama nici măcar pentru o avurizidă de secundă că viaţa mea nu se învârte în jurul stelei lui Colin Singleton.

Hassan făcu o pauză pentru a-şi recăpăta suflul, iar Colin menţionă singurul lucru care nu-i dăduse pace întreaga zi.

— I-ai spus Colin, zise el.

— Ştii care e problema ta? continuă Hassan, nebăgându-l în seamă. Nu poţi trăi cu gândul că cineva ar putea pleca. Aşa că în loc să fii *fericit* pentru mine, aşa cum ar fi fost orice persoană normală, eşti cu capsa pusă fiindcă ooo, o, nu, Hassan nu mă mai place. Eşti aşa un *sitzpinkler*. Eşti atât de speriat de gândul că cineva ar putea să-ţi dea papucii, încât toată viaţa ta avurizidă e construită în aşa fel încât să nu fii părăsit. Ei bine, nu funcţionează, *kafir*. E doar... nu e o idee proastă, ci una fără rost. Fiindcă apoi nu eşti un prieten bun sau un iubit bun, sau, mă rog, deoarece tu gândeşti doar s-ar putea să-nu-mă-placă-s-ar-putea-să-nu-mă-placă, şi ghici ce? Când te comporţi aşa, nimeni nu te place. Asta-i nenorocita ta de Teoremă.

— I-ai spus Colin, repetă el, ridicând vocea.

— Cui i-am spus Colin?

— Lui CC.

— Nu.

Colin dădu din cap.

— Chiar aşa am zis?

Colin dădu din cap.

— Eşti sigur? Da, normal că eşti sigur. Cum?... Ei bine, îmi cer scuze. A fost o mişcare nasoală din partea mea.

Colin intră în parcarea magazinului şi opri maşina, dar nu dădu niciun semn că ar fi vrut să coboare.

— Ştiu că ai dreptate. Vreau să zic, că sunt un măgar egocentric.

— Ei bine, nu eşti tot timpul aşa. Şi totuşi… încetează cu atitudinea asta.

— Chiar nu ştiu cum să fac, spuse el. Cum poţi să nu mai fi îngrozit că vei fi părăsit şi că vei sfârşi singur şi că nu vei însemna nimic pentru nimeni?

— Eşti al naibii de inteligent, îi răspunse Hassan. Sunt convins că poţi găsi o soluţie.

— E mişto, spuse Colin după o vreme. La treaba cu Katrina mă refer. La naiba, ai sărutat o fată. O *fată*. Vreau să zic, în tot acest timp am crezut că eşti gay, recunoscu el.

— Aş putea fi gay dacă aş avea un prieten mai chipeş, spuse Hassan.

— Şi eu aş putea fi gay dacă aş reuşi să-ţi găsesc penisul sub colăceii de grăsime.

— Târfuliţo, aş putea să pun pe mine două sute de kilograme şi tot ai putea să-mi vezi Fulgeraşul atârnând până la genunchi.

Colin zâmbi.

— E o fată norocoasă.

— Păcat că n-o să afle *cât* de norocoasă până ce n-o să ne căsătorim.

Apoi Colin se întoarse de unde plecaseră.

— Uneori tu *chiar eşti* măgar cu mine. Ar fi mult mai uşor dacă te-ai comporta ca şi când nu m-ai urî.

— Omule! Vrei să stau aici şi să-ţi spun că eşti prietenul meu cel mai bun şi că te iubesc, şi că eşti atât de genial, încât aş vrea să dorm cu tine noaptea în pat şi să ne îmbrăţişăm? Fiindcă n-am de gând să fac asta. Ar fi *sitzpinklerie*. Dar cred că eşti un geniu. Pe bune. Chiar cred asta. Cred că poţi face cu viaţa ta orice-ţi doreşte inima, iar ăsta nu e un lucru pe care-l întâlneşti la tot pasul.

— Mersi, spuse Colin.

Coborâră şi dădură ocol maşinii. Colin îşi întinse braţele, iar Hassan îl împinse în joacă, după care dădură buzna în magazin.

CC umplea un raft cu cârnaţi uscaţi în timp ce Lindsey stătea pe taburetul din spatele tejghelei, citind o

revistă glossy, cu picioarele desculţe cocoţate pe tejgheaua de lângă casa de marcat.

— Hei, spuse CC. Şmechere, am auzit că în seara asta ai o întâlnire!

— Da, şi totul mulţumită felului tău excelent de a conduce. Dacă ai fi ratat groapa aia, ea n-ar mai fi aterizat niciodată în braţele mele.

— Păi, cu plăcere. Tipa e sexy, nu-i aşa?

— Hei! spuse Lindsey, fără să-şi ridice ochii din revistă. Eu sunt cea sexy!

— O, scumpo, sst, spuse CC. Deci, Colin, Hass zice că nu prea îţ plac expediţiile, dar ar trebui să ieşi cu noi la vânătoare weekendu viitor.

— Îţi mulţumesc mult pentru invitaţie, eşti foarte amabil, spuse Colin.

Şi, într-un fel, chiar aşa era. Niciun fundaş sau mijlocaş, sau oricare altă persoană asociată cu fotbalul nu-l invitase vreodată undeva. Dar Colin se gândi imediat la motivul pentru care o alesese pe Katherine a XIX-a în locul lui Marie Caravolli. În această lume, îşi dădu Colin seama, e mai bine să stai cu cei de teapa ta.

— Nu ştiu să trag cu puşca.

— O, sunt sigur c-ai să împuşti şi tu o porezillă, spuse CC.

Colin îi aruncă o privire lui Hassan, care făcu ochii mari şi încuviinţă subtil. Preţ de o secundă, Colin se gândi să refuze vânătoarea de mistreţi, dar se gândi că i-o datora lui Hassan. O parte din renunţatul la a fi un măgar egocentric, medită Colin, înseamnă să faci anumite lucruri cu prietenii tăi, chiar dacă nu vrei. Chiar dacă ar putea duce la moartea unui mistreţ.

— Bine, spuse Colin, uitându-se nu la CC, ci la Hass.

Iar CC spuse:

— Sună bine. Ascultă, de vreme ce sunteţi tot aici ca să aveţ grijă de magazin până la închidere, eu o să plec. Tre’ să mă-ntâlnesc cu băieţii la fabrică. Ne ducem la bowling.

Auzind acestea, Lindsey îşi puse jos revista.

— Îmi place bowlingul, spuse ea.

— E o ieşire cu băieţii, scumpo.

Lindsey se prefăcu supărată, apoi zâmbi şi se ridică să-l sărute pe CC de rămas-bun. El se aplecă peste tejghea, o sărută iute pe buze şi plecă.

Închiseră magazinul mai devreme şi se duseră acasă, cu toate că lui Hollis nu-i plăcea să fie întreruptă înainte de cinci şi jumătate. Stătea întinsă pe canapeaua din camera de zi, spunând:

— Avem nevoie de ajutorul vostru aici. Dacă vă uitaţi la cotele preţurilor…

În momentul acela, îi văzu pe cei trei intrând şi spuse:

— Vă sun eu înapoi.

Închise telefonul.

— V-am mai spus – eu lucrez până la cinci şi jumătate şi nu pot fi întreruptă.

— Hollis, de ce îi vinzi teren acelui tip pe nume Marcus?

— Asta nu-i treaba ta şi am să-ţi fiu recunoscătoare dacă vei încerca să schimbi subiectu. Stat afară până la cinci şi jumătate. În caz că nu vă aduceţi aminte, vă plătesc ca să *munciţi*. Şi Lindsey Lee Wells, ştiu că azi n-ai fost acasă la domnul Jaffrey. Să nu crezi că eu nu aflu lucruri din astea.

— Diseară am o întâlnire, aşa că nu voi rămâne la cină, o întrerupse Hassan.

— Iar eu îl scot pe Colin la cină, spuse Lindsey. Pe acest Colin, îi lămuri ea, împungându-l în piept cu degetul arătător.

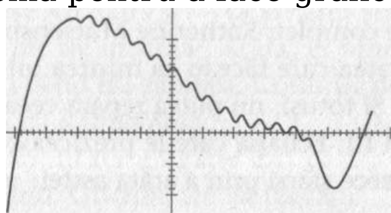
Hollis radia de fericire; Colin o privi pe Lindsey surprins şi confuz.

— Ei bine, bănuiesc c-o să pot lucra în seara asta, având în vedere c-o să fiţ plecat, spuse Hollis.

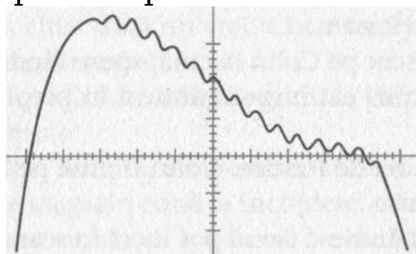
Pe scurt, sperase să se împace cu ea. Presupusese că Teorema putea prezice viitorul, când K-19 avea să se

Colin îşi petrecu orele rămase până la pre „întâlnirea” lui lucrând la Teoremă. În decurs de treizeci

de minute, o rezolvă şi pe K-19. Aşa cum se dovedi, problema nu fuseseră cunoştinţele lui limitate de matematică, ci speranţa falsă: Colin încercase să ajusteze Teorema pentru a face graficul lui K-19 să arate astfel:



Întoarcă la el. Dar Teorema, hotărî el, nu se putea baza pe propria ei influenţă. Aşadar, cu aceeaşi formulă pe care o folosise şi înainte, în maşină cu Lindsey[72], Colin reuşi să facă Teorema să reflecte relaţia lui cu Katherine a XIX-a până în prezent:

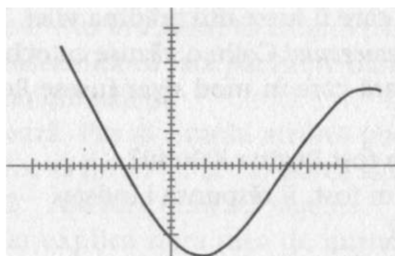


La ora cinci, era periculos de aproape. Capturase montagne russe-ul katherinian de optsprezece ori. Dar ceea ce reuşise era foarte important – nu o pusese pe Katherine a III-a pe hârtie şi pur şi simplu nu se poate să te duci la Comisia Premiului Nobel cu o ecuaţie care prezice optsprezece din nouăsprezece Katherine.[73] În următoarele două ore, se gândi la fiecare aspect al Katherinei a III-a (numele complet: Katherine Mutsensberger) cu precizia şi claritatea care făceau ca mintea lui să fie atât de neobişnuită. Şi totuşi, nu putea repara ceea ce el numise Anomalia lui III. Ecuaţia care le prezicea corect pe celelalte optsprezece sfârşi prin a arăta astfel:

---

72 Cea drăguţă, cu toate literele.

73 Deşi nu există niciun Premiu Nobel pentru Matematică, ar fi putut avea o şansă la Premiul pentru Pace.



Faţa zâmbitoare a graficului era un indicator al faptului că el nu fusese părăsit de către a III-a, ci că el o părăsise, lucru care era ridicol. Îşi putea aminti *totul* despre Katherine a III-a, şi despre celelalte, desigur – îşi aducea aminte totul despre tot –, şi totuşi, ceva în legătură cu Katherine a III-a nu-i dădea pace.

În timp ce lucra la Teoremă, Colin era atât de concentrat, încât lumea din exteriorul carneţelului părea să nu existe, aşa că sări în picioare surprins când o auzi pe Lindsey în spatele lui spunând:

— Omule, e timpul să luăm cina.

Se întoarse şi văzu că-şi vârâse capul prin uşa deschisă. Purta un maiou albastru din bumbac, jeanşi mulaţi, tenişi Converse AII Stars şi – ca şi când ştia ce-i plăcea lui – niciun pic de machiaj. Arăta, ei bine, drăguţă – chiar şi atunci când nu zâmbea. Colin îşi privi jeanşii şi tricoul galben cu *Kranialkidz*.

— Să nu te îmbraci elegant din cauza mea, spuse Lindsey zâmbind. Oricum, tre' să plecăm.

Coborâră în camera de zi la timp ca să se uite prin plasa pentru ţânţari şi să-l vadă pe Hassan urcându-se în SUV-ul Katrinei. Hassan îi oferi un trandafir roz semiofilit pe care îl luase din grădina vilei. Ea îi zâmbi şi îl sărută. *Dumnezeule*! Colin o văzuse cu ochii lui: Hassan sărutând o fată care în mod *sigur* fusese Regina Balului Bobocilor.

— Katrina a fost Regina Balului?

— Nu, eu am fost, îi răspunse Lindsey.

— Pe bune?

Lindsey strânse din buze.

— Păi, nu, dar nu trebuie să pari atât de surprins! Totuşi, Katrina făcea parte din elita balului.

Tăcu şi se întoarse cu faţa spre bucătărie.

— Hei, Hollis! Plecăm. S-ar putea să ne întoarcem târziu. Sex nebun şi toate alea!

— Distracţie plăcută! îi răspunse Hollis. Să mă suni dacă staţi peste miezul nopţii!

Merseră cu maşina în centru, la benzinărie/Taco Hell, unde comandară la drive-in. Se uitară amândoi pe fereastra armonică, Lindsey aplecându-se peste Colin ca să-i poată zări pe Hassan şi Katrina mâncând.

— Se pare că îl place cu adevărat, spuse Lindsey. Vreau să zic, şi eu îl plac. Nu vreau să par răutăcioasă. Pur şi simplu sunt surprinsă. Ea de obicei îi vânează pe mă rog, cei proşti şi sexy.

— Deci, e ca tine.

— Ai grijă! La urma urmei, eu îţi plătesc cina.

Îşi luară mâncarea de pui şi plecară, iar Colin se hotărî în cele din urmă să o întrebe ce anume se întâmpla.

— Ăăă, de ce am ieşit să luăm cina împreună?

— Păi, din trei motive. Unu, fiindcă m-am tot gândit la Teorema noastră şi am o întrebare. Cum funcţionează dacă eşti gay?

— Poftim?

— Păi, grafic-în-sus înseamnă că băiatul părăseşte fata şi grafic-în-jos înseamnă că fata părăseşte băiatul, nu? Dar dacă sunt amândoi băieţi?

— Nu contează. Pur şi simplu atribui poziţia fiecărei persoane. În loc să fie „b” şi „f”, ar putea la fel de bine să fie „al „şi „b2”. Aşa funcţionează algebra.

— Ceea ce ar explica nota mea de minus şase. Bine. Slavă Domnului. Eram îngrijorată că avea să funcţioneze numai pe heterosexuali, ceea ce ar fi însemnat că nu e o Teoremă chiar aşa de bună. Motivul numărul doi e că încerc s-o fac pe Hollis să mă placă, iar pe tine te place, aşa că dacă eu te plac, ea o să mă placă şi pe mine.

Colin se uita la ea confuz.

— Minus şase la algebră; zece plus la şmecherologie. Vezi, *yo*, popularitatea e complicată. Trebuie să-ţi petreci mult timp gândindu-te la persoanele care te plac; trebuie

să îţi placă mult ca oamenii să te placă şi, de asemenea, să nu te placă.

Colin o ascultă cu atenţie, muşcându-şi degetul mare. Ascultând-o pe Lindsey vorbind despre popularitate îl făcu să simtă o fărâmă din *mysterium tremendum*.

— Oricum, continuă ea, trebuie să aflu ce se întâmplă cu ea de vinde terenul. Tipul ăla, Marcus, a construit o subdiviziune de case trase la xerox la sud de Bradford. Vreau să zic, îţi vine să vomiţi. Hollis n-ar suporta niciodată asemenea rahaturi de doi bani.

— A, bine, spuse Colin, simţindu-se puţin ca o unealtă.

— Şi motivul numărul trei, spuse Lindsey, e că trebuie să te-nvăţ cum să împuşti, ca să nu te faci de râs.

— Să trag cu puşca?

— O *puşcă de vânătoare*. Am pus una în portbagajul tău după-amiază.

Colin privi agitat în spatele maşinii.

— N-o să te *muşte*, făcu Lindsey.

— De unde ai luat arma?

— De unde am *luat-o*? Tocilărelule, e mult mai uşor să capeţi o armă în Gutshot decât să capeţi sifilis de la o prostituată.

Douăzeci de minute mai târziu se aflau pe un câmp de la marginea unei zone forestiere care, spuse Lindsey, îi aparţinea lui Hollis, dar care curând avea să-i aparţină lui Marcus. Câmpul, năpădit de flori sălbatice şi de rarii pomi tineri, era îngrădit de un şir de buturugi legate.

— De ce există un gard aici?

— Am avut cândva un cal pe nume Hobbitul, care păştea în zona asta, dar a murit.

— Era calul tău?

— Da. Bine, şi al lui Hollis. Hollis l-a primit de la tatăl meu drept cadou de nuntă, iar apoi, când m-am născut eu – şase luni mai târziu –, Hollis mi l-a dat mie. Hobbitul era unul dintre cei mai blânzi cai. Îl puteam călări de la trei ani.

— Deci părinţii tăi sunt divorţaţi?

— Nu, nu oficial. Dar ştii ce se spune despre Gutshot: populaţia nu creşte şi nici nu scade, fiindcă de fiecare dată când o femeie rămâne însărcinată, un bărbat pleacă din oraş.

Colin râse.

— A plecat când aveam un an. Sună de câteva ori pe an, dar Hollis nu mă obligă niciodată să vorbesc cu el. Nu-l cunosc pe tip şi nici nu prea-mi pasă. Care-i povestea ta?

— Părinţii mei încă sunt căsătoriţi. Trebuie să-i sun seară de seară, la aceeaşi oră – de fapt, în treizeci de minute. Sunt foarte protectori, bănuiesc, dar normali. Suntem plictisitori.

— Nu eşti plictisitor. Trebuie să încetezi să mai spui asta, altminteri oamenii or să-nceapă să te creadă. Acum, în legătură cu puşca.

Lindsey se ridică brusc în picioare şi o zbughi pe câmp, sărind gardul. Colin o urmă într-un ritm mult mai lent. Ca o regulă, el nu credea în alergat.

— Deschide portbagajul! strigă Lindsey.

Colin descuie portbagajul şi găsi o puşcă lungă de vânătoare, cu două ţevi şi un pat de lemn pătat. Lindsey luă arma şi i-o întinse lui Colin.

— Îndreapt-o spre cer, spuse ea, înşfăcând o cutie pătrată de hârtie.

Săriră gardul şi ajunseră din nou pe câmp.

Arătând ca un expert, Lindsey desfăcu arma, scoase două gloanţe cilindrice din cutia de hârtie şi le puse înăuntru.

— Când chestia asta e încărcată, să n-o îndrepţi spre mine, m-ai auzit?

Închise arma, o ridică la nivelul umărului şi apoi i-o întinse cu grijă lui Colin.

Se duse în spatele lui şi îl ajută să-şi proptească arma pe umăr. Colin îi putea simţi sânii lipiţi de omoplaţii lui, picioarele ei pe picioarele lui, abdomenul ei pe spatele lui.

— Ţine-o bine pe umăr, îi spuse Lindsey, iar el procedă întocmai. Siguranţa e aici, adăugă ea, ghidându-i mâna spre o piedică de oţel din laterala armei.

Colin nu mai ţinuse niciodată până atunci o armă în mână. Simţea un amestec de încântare şi spaimă că făcea un lucru greşit.

— Acum, când tragi, spuse ea respirând în ceafa lui, nu *apeşi* pe trăgaci. Pur şi simplu duci mâna acolo şi *strângi*.

Strângi uşor. Am să fac un pas înapoi şi pe urmă poţi să strângi, bine?

— Ce trebuie să ţintesc?

— N-ai să poţi să nimereşti un uliu, aşa că ţinteşte drept în faţă.

Colin simţi lipsa lui Lindsey pe spatele lui, iar apoi – foarte blând – strânse trăgaciul.

Explozia îi lovi urechile în acelaşi moment în care îi lovi şi umărul stâng, iar forţa armei făcu să-şi ridice mâna în sus şi picioarele să-i cadă de sub el, astfel că se trezi stând în fund pe un câmp cu flori sălbatice şi cu arma îndreptată spre cer.

— Ei bine, spuse el, a fost amuzant.

Lindsey râdea.

— Vezi? De asta te-am adus aici, ca să nu cazi în fund de faţă cu Chase şi Colin şi toţi ceilalţi. Trebuie să înveţi să te pregăteşti pentru lovitura aia.

Şi aşa, pe durata orei următoare, Colin împuşcă fără încetare stejarii din faţa lui, oprindu-se doar pentru a-şi reîncărca arma şi pentru a-şi suna părinţii. Trase patruzeci şi patru de gloanţe în pădure, iar apoi, când mâna dreaptă îi amorţi şi se simţea de parcă fusese lovit întruna în umăr de către un campion la box, spuse:

— Tu de ce nu încerci?

Lindsey clătină din cap şi se aşeză pe iarbă. Colin îi urmă exemplul.

— O, eu nu trag cu arma. Mi-e frică de arme, răspunse ea.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu. În plus, asta e de calibrul zece. N-aş trage cu aşa ceva nici pentru o mie de dolari. Te lovesc ca un afurisit de catâr.

— Atunci, de ce…

— Aşa cum am spus, nu vreau să arăţi ca o domnişoară.

Colin voia să continue conversaţia, dar nu prea ştia cum, aşa că se întinse şi îşi frecă umărul inflamat. În general, la nivel fizic, Gutshot fusese dur cu el: o cicatrice umflată deasupra ochiului, patruzeci şi patru de vânătăi pe umăr şi, desigur, un gol încă dureros în stomac. Şi totuşi, cumva, iubea acest loc.

Observă că Lindsey se întinsese lângă el, cu braţele încrucişate sub cap. Îl lovi în glumă în fluierul piciorului pentru a-i atrage atenţia.

— Ce e? întrebă el.

— Mă gândeam la fata asta pe care o iubeşti atât de mult, spuse ea. Şi la locul ăsta pe care eu îl iubesc atât de mult. Şi la cum se întâmplă asta. Cum reuşim pur şi simplu să ne îndrăgostim. Terenul ăla pe care Hollis îl vinde, problema cu el e că… ei bine, pe de-o parte sunt supărată fiindcă nu vreau să existe o nenorocită de subdiviziune Mcconac, iar pe de altă parte fiindcă acolo e ascunzătoarea mea secretă.

— Ce anume?

— Ascunzătoarea mea secretă. Locaţia mea extra, mega secretă pe care nimeni de pe planeta asta n-o cunoaşte.

Lindsey tăcu şi îşi luă privirea de la cerul plin de stele ca să se uite la Colin.

— Vrei s-o vezi?

Încheierea (Cuprinsului)

— Nu vreau să mă flatez singură, spuse Katherine I între înghiţiturile de cafea de la *Café Sel Marie*, dar mă simt puţin specială pentru că toată treaba a început cu mine.

— Ei bine, răspunse Colin, care bea lapte cu un strop de cafea în el, există trei feluri în care poţi aborda problema. Ori (1) e o coincidenţă uriaşă că toate fetele pe care le-am plăcut vreodată se întâmplă să împartă aceleaşi nouă litere, ori (2) eu pur şi simplu îl consider un nume

deosebit de frumos, ori (3) n-am reuşit să trec vreodată peste relaţia noastră de două-minute-şi-jumătate.

— Erai foarte drăguţ atunci, să ştii, spuse ea.

Suflă în cafea cu buzele strânse.

— Îmi aduc aminte că aşa gândeam eu atunci. Erai un tocilar şic înainte ca tocilarii şic să fi fost şic.

— Deocamdată înclin spre explicaţia cu numărul 3, răspunse el zâmbind.

În jurul lor zdrăngăneau vase. Localul era aglomerat. Putea să vadă direct în bucătărie, unde chelnerul fuma o ţigară lungă şi subţire.

— Mă gândesc că poate încerci intenţionat să fii ciudat. Cred că-ţi place asta. Te face să fii *tu* şi nu altcineva.

— Parcă ai fi tatăl tău, spuse el, referindu-se la Krazy Keith.

— Te-am considerat al naibii de atrăgător de când ne-am văzut atunci cu testul la franceză, de care eram îngrozită, îi răspunse ea.

Nu clipi, nu îşi mută privirea. Acei ochi albaştri ca azurul trebuiau să fie de vină. Apoi ea îi zâmbi.

— Acum mai semăn cu tata?

— În mod destul de ciudat, da. Şi el e varză la franceză.

Ea râse. Colin văzu chelnerul stingându-şi ţigara şi venind la masa lor ca să-i întrebe dacă mai doreau ceva. Katherine I spuse nu, după care se întoarse spre Colin şi îl întrebă:

— Ştii ceva despre Pitagora?

— Îi ştiu Teorema, răspunse Colin.

Iar ea spuse:

— Nu, mă refer la el. Era ciudat. Credea că toate lucrurile pot fi exprimate numeric, ceva în genul că matematica poate descifra întreaga lume. Vreau să zic, *totul*.

— Chiar şi iubirea? întrebă Colin, doar vag enervat că ea ştia ceva ce el nu ştia.

— În special iubirea, răspunse Katherine I. Şi m-ai

învăţat suficientă franceză cât să spun: 10 – 5 spaţiu 16 – 5 – 14 – 19 – 5 spaţiu 17 – 21 – 5 spaţiu 10 – 5 spaţiu 20 – 1 – 9 – 13 – 15.

Câteva momente, Colin o privi înmărmurit. Descifrase codul destul de repejor, dar rămase tăcut, încercând să-şi dea seama când îl inventase, când îl memorase. Nici măcar el nu putea să traducă literele franţuzeşti în cifre arabe atât de repede, *le pense que je t'aime*, spusese ea numeric „Cred că te plac”. Sau: „Cred că te iubesc”. Verbul francez *aimer* avea două sensuri. Şi de aceea el o plăcea şi o iubea. Îi vorbea într-o limbă care, indiferent cât de mult o studiai, nu putea fi înţeleasă pe deplin.

Rămase tăcut până ce născoci un răspuns complet, unul care avea să-i menţină interesul viu. Colin Singleton, ca s-o spunem pe şleau, nu putea juca a doua repriză a unei relaţii pentru a-şi salva viaţa, dar putea al naibii de bine să înscrie el însuşi ultimul gol.

— Spui asta doar pentru că sunt la o emisiune TV pe care n-o urmăreşte nimeni, zise el.

— Poate.

— Sau poate, continuă el, o spui fiindcă eşti flatată că mi-am petrecut opt ani de zile alergând după cele nouă litere ale numelui tău.

— Poate, recunoscu ea.

Iar atunci sună telefonul lui Colin. Era mama lui. Escapada lor fusese descoperită. Dar oricum era prea târziu. În viziunea lui, Katherine I se transforma oricum în Katherine a XIX-a. Curând, ea avea să-şi redobândească tronul care îi aparţinuse în tot acest timp.

(paisprezece)

— Problema în legătură cu poveştile tale, spunea Lindsey în întunericul serii în timp ce se apropiau de pădurea din faţa lor, e că tot n-au vreo morală, şi nu poţi imita bine o voce de fată, şi nu vorbeşti suficient despre *altcineva* povestea tot pe tine te are în centru. Dar, oricum, mi-o pot imagina puţin pe această Katherine. E isteaţă. Şi e uşor răutăcioasă cu tine. Cred că asta te-a atras. Li se

întâmplă aproape tuturor băieţilor. Aşa l-am cucerit pe Colin, zău. Katrina era mai sexy şi îl voia mai mult decât mine. Erau împreună de ceva timp când el s-a îndrăgostit de mine. Dar ea era prea uşuratică. Ştiu că e prietena mea şi probabil iubita lui Hassan şi tot restul, dar Katrina e mai uşoară decât un puzzle din patru piese.

Colin izbucni în râs, dar Lindsey continuă să vorbească.

— Să-i faci pe oameni să te placă e foarte uşor, pe bune. E de mirare că n-o fac mai mulţi oameni.

— Pentru mine nu e chiar atât de uşor.

— Mă rog, eu te plac şi, ca să ştii, eu nu *prea* plac pe nimeni. Hassan te place şi mi-am dat seama că nici el nu prea se dă în vânt după oameni. Pur şi simplu ai nevoie de mai mulţi oameni cărora nu le plac oamenii.

— Nu ţi-a plăcut niciodată de nimeni?

Intrară în pădure, urmând o cărare îngustă şi uneori invizibilă. Lindsey arătă spre copaci şi spuse:

— Tocilărelule, ai alungat toate animalele din pădurea asta cu împuşcăturile tale. Ar fi fost ceva dac-ai fi împuşcat un mistreţ.

— Nu prea-mi doresc să *omor* un porc, recunoscu el.

Vedeţi voi, citise în copilărie *Pânza lui Charlotte*.[74]

— Nu ţi-a plăcut niciodată de nimeni? repetă el.

— Ei, asta-i o exagerare, bănuiesc, răspunse Lindsey. Chestia e că mi-am dat seama cu ceva timp în urmă că cea mai bună metodă de a-i face pe oameni să te placă e ca tu să nu-i placi prea mult.

— Dar ţie îţi pasă de mulţi oameni. Bătrâneii? sugeră Colin.

— Bine, cu bătrâneii e diferit, spuse ea, iar apoi se opri din mers şi se întoarse spre Colin, care rămăsese deja fără suflu în timp ce se străduia să ţină pasul cu ea la urcatul dealului. Bănuiesc că îi plac pentru că nu şi-au bătut niciodată joc de mine, aşa că nu-mi fac griji în privinţa lor. Aşadar, da, bătrâneii şi bebeluşii sunt

74 Roman despre un păianjen pe nume Charlotte, scris de autorul american E.B. White. (N.t.)

excepţiile.

O vreme, înaintară tăcuţi prin desişul cu arbori subţiri, drepţi şi înalţi, care îi înconjurau din toate părţile. Cărarea deveni treptat abruptă, mergând în zigzag, până ce dădură peste un afloriment înalt de vreo cinci metri, iar Lindsey Lee Wells spuse:

— Acum vine partea în care ne căţărăm.

Colin privi faţa abruptă a rocii. *Probabil că există oameni care se pot căţăra cu uşurinţă pe acea rocă*, îşi zise, *dar eu nu fac parte dintre ei*.

— Nici gând, spuse.

Lindsey se întoarse spre el, cu obrajii roşii şi lucioşi din pricina sudorii.

— Glumeam, zise şi se urcă pe un bolovan umed şi acoperit de muşchi.

Colin văzu imediat o crăpătură îngustă, înaltă până la piept, acoperită cu pânze de păianjen.

— Vezi, te duc acolo deoarece tu eşti singurul tip suficient de subţire pe care-l cunosc. Strânge tare, spuse ea.

Colin dădu la o parte pânza – scuze, Charlotte. Se întoarse pe o parte, se ghemui şi se îndepărtă de lumina amurgului. Curând nu mai vedea nimic, având genunchii, spatele şi capul lipite de rocă şi, pentru un scurt moment, se panică, gândindu-se că Lindsey îl păcălise şi că avea să-l lase acolo înţepenit. Dar continuă să înainteze pe o parte. Ceva alunecă pe spatele lui. Ţipă.

— Relaxează-te. Eu sunt, spuse Lindsey, atingându-i umerii. Mai fă un pas.

Colin îi urmă sfatul şi nu mai simţi roca sufocându-l. Ea îl întoarse astfel încât să fie cu faţa înainte.

— Continuă să mergi, spuse ea. Poţi să stai drept acum.

Iar apoi mâinile ei dispărură şi el auzi căutând ceva pe jos.

— Am pe-aici o lanternă, dar n-o pot gă… am găsit-o.

Puse lanterna în mâinile lui şi o pipăi până ce găsi butonul. Dintr-odată, lumea se lumină.

— Uau, spuse Colin.

Având o formă aproximativ pătrată, singura încăpere a peşterii era suficient de încăpătoare cât să se întindă confortabil în orice direcţie, cu toate că tavanul gri-maroniu cobora treptat în spate, împiedicându-te să stai în picioare. În peşteră se găseau o pătură, un sac de dormit, câteva perne vechi şi un borcan plin cu un soi de lichid, îl împinse uşor cu piciorul.

— Alcool, explică Lindsey.

— De unde l-ai luat?

— De la un tip din Danville, care face burbon de contrabandă. Pe bune. Şi ţi-l vinde dacă ai zece dolari în buzunar şi eşti suficient de mare cât să mergi singur pe două picioare. Colin mi l-a dat. I-am spus că l-am băut, dar, în realitate, l-am adus aici, fiin'că se potriveşte cu atmosfera.

Colin mişcă lanterna încet pe pereţii peşterii.

— Aşază-te, îi spuse Lindsey. Şi stinge lanterna.

Rămaseră apoi în acel soi de beznă cu care ochii nu se pot obişnui niciodată.

— Deci, cum ai găsit locul ăsta?

— Mă plimbam prin împrejurimi. Când eram mică îmi plăcea să pierd vremea împreună cu bătrâneii pe terenul ăsta al mamei. Prin gimnaziu am început să vin singură şi, într-o zi, când eram în clasa a opta, am dat peste locul ăsta. Probabil că trecusem pe-aici de sute de ori fără să observ ceva. E ciudat să vorbesc cu tine; nu pot să te văd deloc.

— Nici eu.

— Eşti invizibil. N-am mai fost pe-aici cu altcineva. E diferit să fii invizibil *cu* cineva.

— Aşadar, ce *faci* aici?

— La ce te referi?

— Păi, e prea întuneric ca să citeşti. Bănuiesc c-ai putea s-aduci un felinar sau ceva de genul, dar altceva…

— Nu, pur şi simplu stau. Când eram tocilară, veneam aici ca să fiu într-un loc în care nimeni să nu mă poată găsi. Şi acum – nu ştiu, bănuiesc că e acelaşi motiv.

— Vrei să bei? Burbon?

— N-am mai băut niciodată până acum.

— Nu zău!

— De asemenea, burbonul te poate orbi, şi din câţi oameni orbi am văzut, niciunul nu m-a impresionat.

— Da, ar fi naşpa pentru tine dacă n-ai mai putea să citeşti. Dar cât de des crezi c-ai să te găseşti într-o peşteră cu burbon? Trăieşte şi tu puţin.

— Spuse fata care nu vrea sub nicio formă să-şi părăsească locul în care s-a născut.

— Lovitură sub centură. Bine, iau eu sticla. Vorbeşte-mi şi am să vin spre vocea ta.

— Ăăă, salut, mă numesc Colin Singleton şi e foarte întuneric şi tu ar trebui să vii aici, către vocea mea, doar că acustica acestui loc e foarte… au, ăla-s eu. Ăla-i genunchiul meu.

— Salut.

— Salut.

— Mai întâi doamnele.

— Bine… Sfinte Sisoe, zici că are gust de gaz pe care l-ai înghiţit ca să alunece mai bine pe gât boabele de porumb.

— Te-a orbit?

— Habar n-am. Bine. Rândul tău.

— …Ahhhhhehhhhhahhhh. Câhhh. Ehhhhh. Uau. Uau. Frate! E ca şi cum te-ai săruta cu un dragon.

— Colin Singleton, ăsta-i cel mai amuzant lucru pe care l-ai spus.

— Cândva eram mai amuzant. Mi-am cam pierdut încrederea în mine.

— Hai să-ţi spun o poveste.

— Ooo, o poveste Lindsey Lee Wells. Protagonistul e un arhiduce?

— Nu, protagonista e o Lindsey, dar conţine toate elementele unei poveşti bune. Unde eşti? A, acolo. Salut. Salut, genunchiule. Salut, gambo. Bine. Deci, ne-am dus cu toţii în Danville la şcoala primară şi cam toţi copiii din Gutshot stăteau împreună fiindcă toată lumea credea că

eram murdari şi săraci şi că aveam păduchi. Dar apoi, prin clasa a treia – aşa cum am mai spus, eram urâtă –, Colin şi toţi prietenii lui au început să-mi spună că eram un câine.

— Urăsc asta. Urăsc al naibii de mult genul ăsta de copii.

— Regula Numărul Unu. Fără întreruperi. Dar, în fine, au început să mă strige Lass, prescurtarea de la Lassie[75].

— Hei, ţi-a spus aşa ieri, când ne întorceam de la bătrânei!

— Da, îmi amintesc. De asemenea, trebuie să mă repet: Regula. Numărul. Unu. Deci, suntem în clasa a patra, da? Şi e Ziua îndrăgostiţilor. Chiar îmi doream să primesc şi eu nişte scrisorele. Aşa că am întrebat-o pe Hollis ce trebuie să fac, iar ea mi-a spus că cel mai bine era să compun câte o scrisoare pentru toţi cei din clasă şi astfel oamenii aveau să-mi răspundă. Aşa că Hollis a cumpărat o mulţime de felicitări Charlie Brown şi am scris câte una pentru fiecare copil din clasă, cu toate că scrisul meu de mână nu era prea frumos şi mi-a luat o mulţime de timp să le termin. Şi apoi, cum era de aşteptat, n-am primit nicio felicitare. Aşa că m-am dus acasă şi eram foarte tristă, dar nu voiam să-i spun lui Hollis, şi m-am aşezat pe scaunul de lângă fereastra camerei mele şi m-am simţit atât de… pur şi simplu îngrozitor… nici măcar nu vreau să mă mai gândesc la asta. Şi apoi îl văd pe Colin alergând spre casa mea cu o cutie de carton. Şi e cel mai drăguţ băiat de la şcoală şi singurul din Gutshot care e popular. Pune cutia în faţa uşii de la intrare şi sună şi o taie din loc, iar eu cobor şi inima îmi bate mai-mai să-mi sară din piept şi sper că a făcut o pasiune secretă pentru mine şi cobor acolo şi găsesc o cutie de carton foarte atent decorată cu inimioare roşii din hârtie cartonată lipite peste tot… Doamne, nu m-am mai gândit la asta multă vreme până ce nu mi-a spus Lass.

— Stai puţin, ce era în cutie?

— O conservă Alpo cu mâncare pentru câini. Dar, la

75 Căţea, personajul unui serial de televiziune (N.t.).

sfârşit, tot am ajuns cu el, fiindcă acum s-a combinat cu acel câine.

— Uau. Dumnezeule!

— Ce e?

— Nimic. Doar că, ştii tu, credeam că relaţiile *mele* sunt deplorabile.

— Oricum, a devenit ţelul vieţii mele să pun mâna pe el. Să-l sărut. Să mă căsătoresc cu el. Nu pot să-ţi explic, dar aşa s-a întâmplat.

— Şi ţi s-a îndeplinit dorinţa.

— Aşa e. Şi acum el e diferit. Vreau să zic, aveam opt ani atunci. Eram nişte puştani. Acum e drăguţ. Foarte protector şi tot restul.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi dacă oamenii te-ar iubi mai mult sau mai puţin în cazul în care ar putea să vadă ce se află înăuntrul tău? Vreau să spun, eu mereu am simţit că toate fetele mă părăseau odată ce începeau să vadă cum sunt eu cu adevărat – ei bine, cu excepţia lui K-19. Dar mereu mă întreb asta. Dacă oamenii m-ar putea vedea aşa cum mă văd eu – dacă ei ar putea trăi în amintirile mele –, oare ar putea cineva, *oricine*, să mă iubească?

— Ei bine, el nu mă iubeşte acum. Suntem împreună de doi ani şi nu mi-a spus-o nici măcar o dată. Dar în mod *sigur* nu m-ar iubi dacă m-ar vedea cum sunt cu adevărat pe dinăuntru. Pentru că el e real în absolut orice aspect. Vreau să zic, poţi să spui o mulţime de chestii despre el, dar Colin e pur şi simplu el însuşi. O să muncească în fabrica aia toată viaţa, şi o să aibă acelaşi cerc de prieteni, şi chiar e fericit în legătură cu toate astea, şi el crede că acest lucru contează. Însă dacă ar şti…

— Ce anume? Termină ce ai de spus.

— Sunt varză. Nu sunt niciodată cu însămi. Când sunt în preajma bătrâneilor, am accent sudist; când sunt lângă tine, devin tocilară şi meditez la cele mai profunde lucruri; în jurul lui Colin sunt Prinţesica Drăguţă şi Veselă. Nu sunt nimic. Când alegi să devii cameleon ca să te descurci în viaţă, lucrul ăsta nu te duce nicăieri. Problema

ta e – cum ai spus tu – că nu eşti important?

— Nu contează. Eu nu contez.

— Corect, spuneai că vrei să contezi. Ei bine, dar cel puţin poţi să ajungi la acea parte unde *tu* nu contezi. Lucrurile despre tine, şi lucrurile despre Colin, şi lucrurile despre Hassan şi Katrina ori sunt adevărate, ori nu sunt adevărate. Katrina *e* plină de viaţă. Hassan *e* amuzant. Dar eu nu sunt aşa. Sunt ceea ce trebuie să fiu în orice moment pentru a rămâne cu picioarele pe pământ şi neobservată în acelaşi timp. Singura propoziţie adevărată care începe cu „Eu" e *Eu sunt zero, cea mai mare ratată*.

— Ei bine, eu te plac. Iar în faţa mea nu te transformi precum un cameleon. Tocmai mi-am dat seama de asta. Adică, îţi muşti degetul mare în faţa mea, care e un gest intim, dar îl faci în faţa mea, fiindcă eu nu fac parte din public. Mă aflu în ascunzătoarea ta secretă. N-ai nimic împotrivă să văd o mică parte din interiorul tău.

— O mică parte, poate.

— Pentru că eu nu reprezint nicio ameninţare. Sunt un singuratic.

— Nu, nu eşti. Asta-i…

— Ba da, sunt. Şi poate că ăsta-i motivul.

— Poate. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nu vreau să te critic sau ceva de genul, însă e interesant. Nici eu nu mă simt ameninţat de tine, întrucât nu mi-au plăcut niciodată oamenii populari. Dar tu nu eşti asemenea lor. Tu mai degrabă ai găsit o metodă de a le fura atitudinea cool. Asta-i un lucru min…

— Salut.

— Salut.

— N-ar trebui s-o facem.

— Ei bine, tu ai început-o.

— Da, dar am început-o astfel încât să pot spune „n-ar trebui s-o facem" într-un mod dramatic.

— Ha!

— Ar trebui să rămânem la atingerea frunţilor şi la atingerea nasurilor, şi la mâna ta pe piciorul meu, şi n-ar trebui, ştii tu…

— Respiraţia ta miroase a alcool.

— Respiraţia ta miroase de parcă tocmai te-ai sărutat cu un dragon.

— Hei, aia-i gluma mea.

— Scuze. Trebuia să destind atmosfera.

— Ce faci?

— Îmi muşc degetul mare. Gestul meu intim.

Plecară într-un târziu din peşteră după ce se lăsă întunericul, însă luna lumina atât de puternic, încât Colin se trezi că trebuia să clipească des pentru a se obişnui cu ea. Drumul până la maşină fu parcurs într-o tăcere stânjenitoare. Când ajunseră la Conacul Roz şi traseră pe alee, Lindsey spuse:

— Desigur, am vrut să spun că te plac şi că eşti un om minunat, dar hai s-o… nu e menit să fie.

Colin încuviinţă, întrucât nu putea avea o prietenă fără o Teoremă finalizată. Şi, oricum, ea era o Lindsey.

Deschiseră uşa încet, sperând să nu deranjeze munca lui Hollis / urmăritul canalului de teleshopping. În momentul în care Colin închise uşa, sună telefonul.

— Alo, o auzi pe Hollis spunând din bucătărie.

Lindsey îl apucă pe Colin şi îl lipi de un perete, unde puteau să asculte fără să fie văzuţi.

— Păi, atunci lasă-l pentru cei de la salubritate, spunea Hollis. Ce tâmpenie… Nu îi poţi plăti ca să ridice gunoiul; *de* asta plătim impozite… Ei bine, îmi pare rău, Roy, dar astea-s prostii… Nu, nu ne putem permite, crede-mă… Nu. Categoric nu… Ei bine, nu ştiu, Roy… Nu, înţeleg problema… Stai puţin, *mă* gândesc. Dumnezeule, fiică-mea o să se întoarcă dintr-o clipă într-alta… Ce zici de câmpul ăla de-acolo din spate? E al nostru, nu-i aşa?… Da, exact… Nu ai nevoie decât de un afurisit de buldozer şi de stivuitor… Păi, nici mie nu-mi place, însă dacă ai o idee mai bună… Bine. Ne vedem joi.

— Hollis, şopti Lindsey, datorează *munţi* de bani borcanului cu înjurături.

Apoi îl conduse pe Colin pe coridor şi intrară în sala de jocuri.

— Pe fereastră, şopti ea.

Încercând să nu facă prea mult zgomot, Colin ridică geamul care dădea spre curtea principală, iar apoi făcu semn spre plasa pentru ţânţari. Ar fi vrut să spună ceva despre ea, dar ştia că nu putea să vorbească în şoaptă.

— Doamne, zici că nu te-ai mai furişat niciodată din casă, spuse Lindsey.

Ridică plasa. Ieşi cu capul înainte, picioarele ei slăbănoage lovind uşor aerul în timp ce făcu un salt spre curtea din faţă. Colin o urmă, ieşind cu picioarele, testând un soi de strategie a membrelor care părea ridicolă.

Ieşiţi cu succes din casă, Lindsey şi Colin se scuturară, se îndreptară spre uşa din faţă şi o deschiseră.

— Hollis, strigă Lindsey, am ajuns!

Hollis stătea pe canapea, cu un teanc de hârtii în braţe. Se întoarse spre ei şi le zâmbi.

— Sal tare, spuse ea fără nicio urmă de mânie în glas. Cum a fost, v-aţi distrat?

Lindsey se uită la Colin, nu la Hollis.

— Foarte rar am mai avut parte de o asemenea distracţie, recunoscu ea.

— Sunt sigură, spuse Hollis, care nu părea să asculte.

* * *

— Era cineva de la depozit.

Colin vorbea încet, conspirativ, în timp ce urcau scările.

— Merge la depozit în fiecare joi.

Lindsey zâmbi.

— Da, ştiu. Tu eşti aici de trei săptămâni; eu sunt de şaptesprezece ani. Nu ştiu ce se petrece, dar ţinând cont de asta şi de vânzarea terenului şi de conversaţiile telefonice furioase pe care le are de fiecare dată când sosim acasă, încep să cred că se impune o călătorie, spuse Lindsey.

— Călătoriile pot soluţiona un număr surprinzător de probleme, recunoscu el.

— Călătorie? A spus cineva călătorie?

Hassan stătea în capul scărilor.

— Fiindcă mă bag şi eu. Şi Katrina. Ea e studentă la colegiu, ştiaţi? M-am combinat cu o *fată de colegiu*.

— Îşi ia diploma de asistentă medicală la colegiul comunitar din Danville, spuse Lindsey pe un ton indiferent.

— Ăsta e colegiu; şi cu asta am zis tot! Şi când te gândeşti, Singleton, că ziceai că n-o să pun mâna pe nicio fată de colegiu până ce nu mă *înscriu* la colegiu.

— Cum a decurs întâlnirea? întrebă Colin.

— Scuze, omule. Nu pot vorbi despre asta. Buzele mele sunt prea amorţite de la atâta pupat. Fata aia sărută de parcă ar vrea să sugă sufletul din tine.

Colin se furişă în camera lui Hassan imediat ce Lindsey coborî să se culce, şi discutară problema lui Hassan (al doilea nivel după tricou), iar apoi Colin îi povesti despre Lindsey, omiţând ascunzătoarea secretă, întrucât părea un lucru intim.

— Vreau să zic, spuse Colin, era întuneric şi feţele noastre se atingeau, mai puţin buzele. Şi-a lipit brusc capul de mine.

— Ei bine, o placi?

— Aăă, nu ştiu. Când eram acolo, aşa părea.

— Omule, gândeşte-te la asta. Dacă poţi să faci Teorema să funcţioneze, ai putea să prezici cum ar decurge relaţia voastră.

Colin zâmbi la acest gând.

— Acum mai mult ca oricând trebuie să o finalizezi, concluzionă Hassan.

(cincisprezece)

Următoarele câteva zile Lindsey şi Colin fură uşor stânjeniţi unul în prezenţa celuilalt. Purtarea lor era în continuare prietenoasă, dar totul era extrem de superficial, iar Colin simţea că ar fi trebuit să vorbească despre marile probleme ale iubirii şi ale importanţei, şi ale Adevărului cu A mare, şi ale conservei Alpo, dar nu făceau decât să vorbească despre aspectele prozaice ale istoriilor orale. Glumele dispăruseră; Hassan se plângea în mod repetat că „brusc, eu trebuie să fiu sufletul vesel al acestei familii”. Dar, încet-încet, lucrurile reveniră la normal: Lindsey avea

un iubit, iar Colin avea o inimă frântă şi o Teoremă de finalizat. De asemenea, Hassan avea o iubită şi se pregăteau cu toţii pentru vânătoarea de porci – aşa că, totuşi, lucrurile nu erau *chiar* normale.

Cu o zi înainte de prima lui Vânătoare de Mistreţi, Colin Singleton se pregăti în singurul fel în care ar fi putut s-o facă: citind. Răş/oi zece volume de cărţi *Foxfire*, căutând informaţii despre obiceiurile şi habitatul mistreţilor. Apoi căută pe Google „porci-mistreţi" şi află că aceştia le produceau atâta repulsie autorităţilor din statul Tennessee, încât îţi acordau permisiunea de a-i omorî ori de câte ori dădeai peste vreunul. Mistreţii erau consideraţi „paraziţi", drept urmare nu li se ofereau protecţiile de care beneficiau, de pildă, căprioarele sau oamenii.

Dar cel mai descriptiv paragraf cu privire la mistreţi îl găsi într-un exemplar de-al lui Hollis al unei cărţi numite *Our Southern Highlands*: „Toată lumea poate să vadă că, atunci când el[76] nu mănâncă sau doarme, studiază arta diavolească. El dă dovadă de o înţelegere remarcabilă a limbajului uman, în special a discursurilor profane, şi are până şi un har supranatural de a citi gândurile oamenilor, ori de câte ori acele gânduri sunt direcţionate către bunăstarea şi demnitatea porcească". Evident, era vorba de un duşman redutabil.

Nu că el şi-ar fi dorit să ia vreo măsură împotriva bunăstării şi a demnităţii porceşti. Se gândi că, în cazul în care ar fi avut ghinionul să dea peste un porc, avea să-l lase să studieze liniştit arta diavolească. Aşa că nu menţionă nimic despre asta pe durata conversaţiei telefonice pe care o purtase cu părinţii lui. Oricum, el nu avea să se ducă să *vâneze*, ci pur şi simplu să se plimbe prin pădure. Cu o puşcă.

În dimineaţa zilei cu pricina, se trezi, graţie ceasului deşteptător, la patru şi jumătate. Era pentru prima dată de când ajunsese în Gutshot când îl bătea pe cocoş în privinţa trezitului. Se dădu imediat jos din pat, deschise fereastra dormitorului, îşi apăsă faţa de plasa împotriva ţânţarilor şi

---

76 Adică porcul.

strigă:

— CUCURIGUUU! CUM ÎŢI PLACE ASTA DIN COLŢUL OPUS, DRAC ÎMPIELIŢAT CE EŞTI?

Se spălă pe dinţi şi apoi intră la duş. Menţinu apa cât mai rece ca să se trezească. Hassan intră să se spele pe dinţi şi strigă acoperind zgomotul apei:

— *Kafir*, ţi-o spun cu încredere: astăzi este o zi în care nu va muri niciun porc. Nici măcar nu am voie să-i *mănânc* pe nenorociţii ăia[77]; deci e clar că n-am să omor vreunul.

— Amin, îi răspunse Colin.

La ora cinci se aflau în Dric, cu Lindsey şi Prinţesa pe bancheta din spate.

— De ce ai luat şi câinele? întrebă Hassan.

— Lui Chase şi lui Fulton le place să o folosească atunci când ies la vânătoare. Nu e bună de nimic – bietei Prinţese îi pasă mai mult de buclele ei decât de urmăritul porcilor –, dar ei sunt încântaţi când e şi ea.

Merseră câţiva kilometri după ce trecură de magazin şi apoi intrară pe un drum cu pietriş, care şerpuia pe un deluşor acoperit de tufe.

— Hollis nu a vândut pământul *ăsta*, se plânse ea, întrucât *toată lumea* îl place.

Drumul sfârşea în faţa unei case de lemn cu un etaj. Două camionete şi Blazerul lui JSPS erau deja parcate lângă cabană. CC ŞI JSPS, ai cărui jeanşi erau din nou prea strâmţi, stăteau pe capacul de descărcare al camionetei, cu picioarele bălăngănindu-li-se în aer. În faţa lor, un om de vârstă mijlocie şedea pe ceea ce părea a fi un scaun de plastic pentru copii, examinându-şi ţeava puştii. Purtau cu toţii pantaloni de camuflaj, bluze de camuflaj şi veste de un portocaliu-aprins.

Când bărbatul se întoarse să le vorbească, Colin îl recunoscu – era Townsend Lyford, unul dintre oamenii pe care îi intervievaseră la fabrică.

---

77 în islam, să mănânci porc e Haram. De asemenea, e interzis şi în iudaism, dar (a) Colin era doar pe jumătate evreu, şi (b) nu era un om religios.

— Ce mai faceţ? întrebă el când coborâră din maşină.

Dădu mâna cu Hassan şi Colin, după care o îmbrăţişă pe Lindsey.

— O zi numa bună pen vânat porci, spuse domnul Lyford.

— E puţin cam devreme, zise Colin, dar lumina tocmai începea să atingă culmea dealului.

Cerul era limpede şi chiar părea să fie o zi bună – chiar dacă dogoritoare.

Katrina scoase capul pe uşa cabanei şi spuse:

— Micul dejun e gata! O, salut, frumosule!

Hassan îi făcu încântat cu ochiul.

— Eşti un motan şiret, zâmbi Colin.

Odată ce Colin şi Hassan intrară în cabană, PCMT le oferi ţinute de camuflaj şi acele veste portocalii ridicole.

— Duceţi-vă să vă schimbat la baie, spuse el.

Prin „baie”, PCMT se referea la „veceul din curte”. Partea bună era că duhoarea veceului de la cabană masca mirosul hainelor de camuflaj, care îi aduseră aminte lui Colin de toate părţile proaste de la Şcoala Kalman. Totuşi, îşi scoase şortul şi îşi puse pantalonii, bluza şi vesta portocalie. Înainte să iasă din veceu, îşi goli buzunarele. Din fericire, pantalonii de camuflaj aveau buzunare uriaşe – suficient spaţiu pentru portofel, cheile de la maşină şi reportofon, pe care se obişnuise să-l poarte peste tot.

După ce Hassan se schimbă şi el, toată lumea se aşeză pe una dintre băncile realizate manual, iar domnul Lyford se ridică. Avea un accent pronunţat şi un ton autoritar. Se părea că domnului Lyford îi făcea *plăcere* să pună *accent* pe *cuvintele* lui.

— Porcu’ mistreţ e o creatură extrem de *periculoasă*. A fost supranumit *ursul grizzly* al săracului, şi *nu* degeaba. Acum vânez *fără* câini, alegând, în schimb, să-mi *urmăresc* prada aşa cum o făceau pe vremuri *indienii*. Dar Chase şi Fulton – ei vânează cu ajutoru câinilor, ceea ce nu e un lucru rău. În orice caz, totuşi, trebuie să ne aducem aminte că e un sport periculos.

Da, gândi Colin. *Noi avem arme şi porcii au râturi,*

într-adevăr, foarte periculos.

— Aceşti porci sunt nişte *paraziţi* – până şi guvernu' e de aceeaşi părere – şi, prin urmare, trebuie să fie *eradicat*. În mod normal, acum v-aş spune c-o s-aveţ probleme dacă vânaţ *în timpul zilei*, da noi vânăm de ceva vreme pe-aici, aşa încât consider că avem o oportunitate *excelentă*. Eu am să fac echipă cu *Colin* şi cu *Hassan* (pe care îl pronunţă HAS-in) şi-o să ne ducem pe terenul plat să vedem dacă nu putem găsi o urmă. Voi puteţ să vă împărţiţi cum doriţi. Dar *aveţ grijă* acolo şi să nu trataţ cu superficialitate *pericolele* reprezentate de porcul *mistreţ*.

— Putem să-i împuşcăm în boaşe? întrebă JSPS.

— *Nu*, nu *puteţ*. Un mistreţ o să atace dacă e împuşcat în *testicule*, îi răspunse domnul Lyford.

— Doamne, tată, glumeşte. Noi ştim să vânăm, spuse CC.

Înainte să audă asta, Colin nu îşi dăduse seama că CC şi domnul Lyford erau înrudiţi.

— Ei bine, băiete, recunosc că nu mă simt deloc bine când ştiu că te trimit *singur* cu o adunătură de *zănateci*.

Apoi continuă cu nişte lucruri plictisitoare despre arme, de pildă ce gloanţe să foloseşti în puşcă şi cum trebuie să ai grijă să ţii mereu încărcate ambele ţevi. Colin află că Lindsey şi CC se îndreptau către un loc de veghe aflat în apropierea unei zone cu momeală, ce naiba o fi însemnat şi aia, iar JSPS ŞI PCMT se îndreptau în altă direcţie, cu adorabilul şi paşnicul labrapudel[78]. Katrina avea să rămână la cabană, fiindcă refuza să vâneze din motive ce ţineau de morală. Când luară masa, îi spuse lui Colin că era vegetariană.

— Cred că e o crimă, spuse Katrina referitor la vânătoare. Cu toate că porcii ăia *chiar sunt* oribili. De fapt nici nu mai *sunt* porci-mistreţi, dacă ţinem cont de faptul că îi închidem în ţarcuri pentru a-i mânca.

— Mă gândeam să devin vegetarian, îi spuse Hassan, cu mâna în jurul taliei ei.

---

78 în engleză în original: labradoodle (corcitură de labrador şi pudel). (N.t.)

— Ei bine, să nu *slăbeşti* prea mult, îi răspunse Katrina, iar apoi se sărutară chiar în faţa lui Colin, căruia încă nu îi venea să creadă ceea ce se întâmpla cu prietenul lui.

— În regulă, băieţ, spuse domnul Lyford, dându-i lui Colin o palmă destul de puternică pe spate. Pregătiţ pen prima voastră *vânătoare*?

Colin încuviinţă cu oarecare ezitare, le făcu din mână lui Lindsey şi celorlalţi, şi porni alături de Hassan, a cărui vestă portocalie nu era suficient de mare cât să îi cuprindă pieptul. Începură să coboare dealul, fără să urmeze o cărare anume, ci pur şi simplu luând-o printre tufişuri.

— *Începem* prin a căuta *locuri dezrădăcinate*, le explică domnul Lyford. Locuri unde un *porc* a scurmat pământul cu *râtul* său lung.

Vorbea cu ei de parcă aveau nouă ani, iar Colin tocmai se întreba dacă nu cumva domnul Lyford credea că erau mai mici decât în realitate, când acesta se întoarse către ei cu o conservă de tutun pentru mestecat, din care îi invită să ia. Colin şi Hassan îl refuzară politicos.

Pe durata următoarei ore de-abia îşi vorbiră, având în vedere că *„mistreţul* ar putea să se ascundă de vocile *umane”*, ca şi când mistreţul nu se ascundea şi de alte voci, cum ar fi cele ale marţienilor. În schimb, se plimbară alene prin pădure, scrutând pământul în căutare de locuri dezrădăcinate, cu puştile îndreptate spre pământ, cu o mână pe patul armei şi cu cealaltă asudând pe ţeavă. Apoi, într-un târziu, Hassan văzu ceva.

— Ăăă, domnule Lyford, şopti el.

Făcu semn spre un petic de pământ care fusese recent scurmat. Domnul Lyford îngenunche şi îl inspectă îndeaproape. Adulmecă aerul. Vârî degetele în pământ.

— *Asta*, şopti domnul Lyford, e o dezrădăcinare. Iar tu, HAS-in, ai găsit una *proaspătă*. Da, un porc a fost aici de curând. Acum trebuie să-l *prindem*.

Domnul Lyford începu să meargă din ce în ce mai repede, iar Hassan se străduia să ţină pasul. Domnul Lyford găsi un alt loc dezrădăcinat, iar apoi un altul, şi era

foarte sigur că se aflau pe calea ce bună, aşa că o zbughi într-un soi de mers-alergat, cu braţele umflându-i-se, astfel încât arma se legăna în aer de parcă ar fi fost în Garda Drapelului. După vreo cinci minute, Hassan îl ajunse din urmă pe Colin şi spuse:

— Doamne, te rog, hai să nu mai mergem-alergăm.

— Ai dreptate, spuse Colin.

— Domnule Lyford? strigară ei la unison.

Domnul Lyford se întoarse şi făcu câţiva paşi înapoi spre ei.

— Ce s-a-ntâmplat, băieţ? Suntem pe *calea* cea bună aici. Aproape c-am ajuns porcul *din urmă*, simt asta.

— Putem să încetinim? întrebă Hassan. Sau să luăm o pauză? Sau să luăm o pauză şi apoi să încetinim?

Domnul Lyford oftă.

— Băieţ, dacă nu luat în *serios* vânarea *mistreţului*, atunci pot să vă *las* aici. Suntem pe urma unui porc, şopti el în grabă. N-avem timp de tăiat frunză la câini.

— Ei bine, sugeră Colin, poate c-atunci ar fi bine să ne lăsaţi aici. Putem să vă protejăm flancul, în cazul în care mistreţul face roată împrejur.

Domnul Lyford păru extrem de dezamăgit. Îşi strânse buzele şi clătină trist din cap, ca şi când îi era milă de bietele suflete care nu voiau cu niciun chip să-şi forţeze trupurile până la limită în căutarea mistreţului.

— Prea bine, băieţ. Am să mă-ntorc să vă iau. Şi când o s-o fac, o să fie pentru ca voi să mă ajutat să car un porc *superb*.

Se îndepărtă câţiva paşi, după care se opri şi îşi scoase tutunul de mestecat.

— Poftim, şopti el, întinzându-i-l lui Colin. Mă tem că *porcul* va putea mirosi *perişorul*.

— Ăăă, mulţumim, spuse Colin, iar domnul Lyford o luă din loc, croindu-şi drum prin pădure în căutarea unor locuri dezrădăcinate mai proaspete.

— Ei bine, zise Hassan, aşezându-se pe un arbore căzut care începuse să putrezească. A fost amuzant. Dumnezeule, nu credeam că vânatul implică atât de mult

mers pe jos. Ar fi trebuit să ne alegem noi locul lui Lindsey, să stăm într-un copac şi să ne sărutăm, şi să aşteptăm să treacă vreun porc.

— Da, spuse Colin pierdut.

— Hei, ai adus reportofonul? întrebă Hassan.

— Da, de ce?

— Dă-mi-l, spuse el.

Colin îl scoase din buzunar şi i-l întinse. Hassan apăsă pe butonul de înregistrare şi încercă să imite cât mai bine vocea *Star Trek*.

— Jurnalul căpitanului. Data stelară 9326.5. Vânătoarea de porci e incredibil de plictisitoare. Cred c-am să trag un pui de somn şi-am să contez pe tovarăşul meu vulcanian să mă trezească dacă vor trece pe-aici nişte *porci-mistreţi extrem* de plictisitori.

Hassan îi dădu înapoi reportofonul şi se întinse lângă arborele căzut. Colin îl privi cum închide ochii.

— *Asta* înseamnă să *vânezi*, spuse Hassan.

Colin rămase acolo o vreme, ascultând cum vântul provoca arborii în timp ce norii se mişcau deasupra lor, şi îşi lăsă mintea să cutreiere. Mintea i se duse într-un loc previzibil, şi îi era dor de ea. Încă se afla în tabără, iar organizatorii nu-l lăsau să folosească un telefon mobil, cel puţin aşa se întâmplase anul trecut, însă, ca să fie sigur, scoase telefonul din buzunarul pantalonilor săi de camuflaj. Spre surprinderea lui, avea semnal, însă niciun apel ratat. Se gândi să o sune, însă renunţă în ultimul moment.

Avea să o sune îndată ce-şi finaliza Teorema, ceea ce îl făcu să se gândească din nou la ea şi la cât de dificilă era Anomalia lui III. Optsprezece din nouăsprezece Katherine funcţionau, însă acest impuls luminos, extrem de insignifiant, de pe Katherinadar, apărea din nou, zâmbind superior de fiecare dată. Şi-o aminti din nou, şi se gândi dacă nu cumva eşuase în a demonstra în calculele lui o anumită latură a personalităţii ei. Ce e drept, fuseseră prieteni doar douăsprezece zile, însă întreaga idee a Teoremei se baza pe faptul că nu trebuia să cunoşti pe

cineva până în cele mai mici amănunte pentru a o face să funcţioneze. Katherine a III-a. Katherine a III-a. Cine s-ar fi gândit că ea, dintre cele mai puţin importante persoane din viaţa lui, avea să demonstreze prăbuşirea Teoremei.

Colin îşi petrecu următoarele nouăzeci de minute gândindu-se fără încetare la o fată pe care o cunoscuse pentru mai puţin de două săptămâni. Dar, în cele din urmă, până şi el obosi. Ca să treacă timpul, anagramă numele ei lung: Katherine Mutsensberger. Nu o mai anagramase niciodată până atunci şi fu de-a dreptul fascinat dându-şi seama că se găsea cuvântul „optsprezece”[79] în ea. „Eu întorc optsprezece lătrături; optsprezece erori te ard.”[80] Preferata lui: „Remarcă optsprezece, desconsideră restul”[81]. Dar asta nu prea avea nicio noimă, întrucât Colin sigur le remarcase pe toate nouăsprezece.

Hassan fornăi, deschise ochii şi aruncă o privire prin jur.

— La naiba, încă vânăm? Barosanul trebuie să mănânce.

Hassan se ridică, îşi vârî mâna într-unul din buzunarele pantalonilor şi scoase două sandvişuri strivite în punguţele cu închidere ermetică.

— Scuze, omule. Am adormit pe prânzul nostru.

Colin deschise plosca agăţată de cureaua lui şi se aşezară pentru a lua un prânz format din sandvişuri cu carne de curcan şi apă.

— Cât am dormit?

— Aproape două ore, spuse Colin printre îmbucături.

— Şi tu ce pana mea ai făcut?

— Ar fi trebuit să-mi aduc o carte. Pur şi simplu am încercat să termin Teorema. Singura problemă cu care mă confrunt e Katherine a III-a.

— Ine să? întrebă Hassan, după ce luă o îmbucătură dintr-un sandviş cu prea multă maioneză.

---

79 în engl., în orig.: eighteen. (N.t.)

80 Joc de cuvinte intraductibil: Me returns eighteen barks, eighteen errs makes burnt. (N.t.)

81 Joc de cuvinte intraductibil: Remark eighteen snub rest. (N.t.)

— Vacanţa de vară după terminarea clasei a patra. E din Chicago, dar a fost şcolită acasă. Katherine Mutsensberger. Are un frate. A locuit în Lincoln Square, pe Leavitt, la sud de Lawrence, dar n-am vizitat-o niciodată, fiindcă mi-a dat papucii în antepenultima zi din tabăra pentru copii isteţi din Michigan. Avea păr blond-cenuşiu, care era puţin ondulat, şi îşi rodea unghiile, şi cântecul ei preferat era „Stuck with You” al formaţiei Huey Lewis and the News, şi mama ei era custode la Muzeul de Artă Contemporană, şi ea îşi dorea să ajungă medic veterinar.

— Cât timp aţi fost împreună? întrebă Hassan, care îşi terminase sandvişul şi îşi scutura firimiturile de pe pantaloni.

— Douăsprezece zile.

— Ha. Ştii ce-i amuzant? O ştiu pe fata asta.

— Poftim?

— Da. Mutsensberger. Am mers împreună la nişte evenimente patetice pentru cei şcoliţi acasă. Gen, adu-ţi copilul şcolit acasă în parc pentru a învăţa cum să fie mai puţin tocilar. Şi, du-ţi copilul şcolit acasă la un picnic pentru cei şcoliţi acasă, astfel încât puştiul musulman să poată lua papară de la toţi creştinii evanghelici.

— Stai puţin, o ştii?

— Păi, vreau să zic, nu ţinem legătura sau ceva de genul. Dar, da. Aş putea să o recunosc într-o mulţime.

— Ei bine, era uşor introvertită şi cam singuratică şi a avut un iubit pe la şapte ani care i-a dat papucii?

— Da, spuse Hassan. Ei bine, nu ştiu nimic despre iubit. Avea un frate. Tipul era nebun de legat. Era mare amator de concursuri de ortografie. Cred că a ajuns în etapa naţională.

— Ce ciudat! Ei bine, formula nu merge şi în cazul ei.

— Poate că ai uitat ceva. Nu pot fi prea mulţi Mutsensbergeri în Chicago. De ce nu suni s-o întrebi?

Iar răspunsul la acea întrebare „fiindcă nu mi-a trecut niciodată prin minte” era atât de patetic, încât Colin scoase telefonul fără să mai spună ceva şi formă 773.555.1212.

— Ce oraş?

— Chicago, spuse el.

— Ce nume?

— Mutsensberger. MUTSENSBERGER.

— Aşteptaţi.

Vocea calculatorului recită numărul, iar Colin apăsă tasta 1 pentru a fi conectat imediat, gratis, iar după ce sună de trei ori, o fată răspunse.

— Alo.

— Salut! Sunt Colin Singleton. Pot să… pot să ăăă, vorbesc cu Katherine?

— Eu sunt. Cum spuneai că te cheamă?

— Colin Singleton.

— Îmi sună atât de cunoscut, spuse ea. Te cunosc de undeva?

— Când erai în clasa a patra, se prea poate să fi fost prietenul tău vreo două săptămâni în timpul unei tabere de vară pentru copiii dotaţi.

— Colin Singleton! O, da! Uau. Dintre toţi oamenii…

— Ăăă, ştiu c-o să sune ciudat, dar pe o scară de la unu la cinci, cât de populară erai în clasa a patra?

— Ăăă, poftim? spuse ea.

— De asemenea, ai un frate care se dădea în vânt după concursurile de ortografie?

— Ăăă, da, am. Cine e la telefon? întrebă ea, părând brusc supărată.

— Colin Singleton, jur. Ştiu că sună ciudat.

— Eram, nu ştiu. Vreau să zic, aveam câţiva prieteni. Bănuiesc că eram cam tocilari.

— OK. Mersi, Katherine.

— Scrii cumva o carte?

— Nu, scriu o formulă matematică ce prezice care dintre partenerii implicaţi într-o relaţie va pune punct relaţiei şi când anume, spuse el.

— Păi, murmură ea. În fine, pe unde mai eşti acum? Ce-ai mai făcut?

— Într-adevăr, ce-am mai făcut, răspunse el, după care închise.

— Ei bine, spuse Hassan. Băi, frate, probabil crede că eşti DUS CU PLUTA!

Dar Colin era adâncit în gânduri. În cazul în care Katherine a III-a era cine pretindea a fi şi cine îşi amintea el că era, atunci… oare era posibil? Oare era posibil ca formula să fie bună? O sună din nou.

— Katherine Mutsensberger, spuse el.

— Da?

— Sunt Colin Singleton. Din nou.

— Ah. Aăă, salut.

— O să fie ultima întrebare complet aiurea pe care am să ţi-o pun, dar, cumva, eu am fost cel care ţi-a dat papucii?

— Ăăă, îhî.

— Pe bune?

— Da. Eram la serata aia de la focul de tabără, şi ai venit la mine în faţa tuturor prietenilor mei şi ai spus că n-ai mai făcut asta niciodată, dar că trebuia să ne despărţim, fiindcă nu credeai că relaţia noastră avea să dăinuie. Aşa ai spus. Să dăinuie. Doamne, iar eu am fost devastată. Credeam că erai soarele.

— Îmi cer scuze c-a trebuit să-ţi dau papucii, spuse Colin.

Ea râse.

— Ei bine, aveam zece ani. Am trecut peste.

— Totuşi… Scuze dacă ţi-am rănit sentimentele.

— Ei bine, mulţumesc, Colin Singleton.

— Pentru puţin.

— Mai ai ceva să-mi spui? întrebă ea.

— Cred că asta-i tot.

— OK, bine, ai grijă de tine, zise ea aşa cum i-ai spune asta unui vagabond schizofrenic căruia tocmai i-ai dat un dolar.

— Şi tu, Katherine Mutsensberger.

Hassan se uita la Colin fără să clipească.

— Ei bine, îmbracă-mă într-un tutu, pune-mă pe un monociclu şi spune-mi Caroline Ursoaica Dansatoare. Eşti un avurizid de Părăsitor!

Colin se rezemă de copacul putrezit, lăsându-se pe spate până ce putu să vadă cerul înnorat. Fusese înşelat de către memoria lui extrem de lăudată! într-adevăr, remarcase optsprezece şi desconsiderase restul. Cum de putea să-şi amintească totul despre ea şi să nu-şi amintească faptul că *el o* părăsise pe *ea*? Şi, de fapt, ce fel de măgar fusese de trebuise să-i dea papucii unei fete atât de drăguţe precum Katherine Mutsensberger?

— Mă simt de parcă aş fi fost numai două lucruri, spuse el aproape şoptit. Sunt un copil-minune şi sunt părăsit de fete numite Katherine. Dar acum sunt…

— Niciuna, nici alta, termină Hassan. Şi fii recunoscător. Tu eşti Părăsitor şi eu îmi dau limbi cu o fată ridicol de sexy. Întreaga lume s-a întors cu susul în jos. Îmi place asta. E ca şi cum ne-am afla într-un glob cu zăpadă şi Dumnezeu s-a hotărât că vrea să vadă o furtună, aşa că ne-a luat la scuturat de ne-au sărit capacele.

La fel cum aproape nicio frază adevărată care începea cu *Eu* nu putea fi rostită de către Lindsey, Colin vedea cum toate lucrurile despre care credea că erau adevărate în legătură cu el, toate frazele lui care începeau cu *Eu* se năruiau. Brusc, nu mai era doar o parte lipsă, ci mii.

Colin trebuia să afle ce anume se întâmplase cu mintea lui şi să repare acea problemă. Reveni la întrebarea principală: cum de uitase în întregime că el o terminase cu ea? Sau, aproape în întregime, întrucât Colin simţise o mică scânteie de recunoaştere când Katherine îi spusese povestea despărţirii în faţa prietenilor ei, un sentiment vag, ca atunci când un cuvânt îţi stă pe limbă şi cineva îl spune în locul tău.

Deasupra lui, crengile împleticite păreau să dezmembreze cerul într-un milion de bucăţele. Se simţea ameţit.

Singura dotare în care avusese vreodată încredere – memoria – era o înşelătorie. Şi ar fi putut să cugete ore întregi la această problemă, sau cel puţin până ce domnul Lyford avea să se întoarcă, doar că fix în acel moment auzi

un grohăit ciudat şi simţi mâna lui Hassan bătându-l pe genunchi.

— Omule, spuse Hassan aproape şoptit. *Khanzeer*.[82]Colin se ridică brusc. La aproximativ cincizeci de metri în faţa lor, o creatură gri-maronie îşi împingea râtul lung în pământ şi grohăia de parcă avea sinuzită. Arăta ca o corcitură între un porc vampir şi un urs negru – un animal imens, cu blană deasă, încâlcită şi colţi care se întindeau sub gura lui.

— *Matha, al-khanazeer la yatakalamoon araby*?[83] întrebă Colin.

— Ăsta nu e un porc, îi răspunse Hassan în engleză. E un nenorocit de monstru.

Porcul se opri din scos rădăcini şi se uită la ei.

— Vreau să zic, Wilbur e un avurizid de porc. Babs[84] e un avurizid de porc. Chestia aia a ieşit din pântecul lui *Iblis.9B*

Acum era evident că porcul îi zărise. Colin putea vedea întunericul din ochii lui.

— Nu mai înjura. Mistreţul dă dovadă de o înţelegere remarcabilă a limbajului uman, în special a discursurilor profane, murmură el, citând din carte.

— Rahaturi de doi bani! spuse Hassan, iar apoi, porcul înaintă câţiva paşi spre ei, şi Hassan spuse: OK. Poate că nu-s rahaturi. Bine. Nu mai înjur. Ascultă, Porcule-Satană. Noi suntem de treabă. Nu vrem să te-mpuşcăm. Puştile sunt doar ca să ne fălim cu ele, omule.

— Ridică-te, ca să ştie că suntem mai mari decât el, spuse Colin.

— Ai citit asta în carte? întrebă Hassan când se ridică.

— Nu, am citit-o într-o carte despre urşii grizzly.

— O să fim străpunşi de colţii unui avurizid de

82 Arabă: „Porc".

83 Arabă: „Ce, porcii nu vorbesc arabă?"

84 Personajul principal al romanului pentru copii Babe, scris de autorul englez Dick King-Smith, care ulterior a fost adaptat pentru un lungmetraj de succes, regizat de Chris Noonan. (N.t.)

mistreţ şi cea mai bună strategie a ta e să ne prefacem că e un urs grizzly?

Împreună, făcură cu grijă câţiva paşi în spate, ridicându-şi sus de tot picioarele pentru a putea trece peste copacul căzut, care acum le oferea cea mai bună protecţie împotriva porcului. Dar Porcul-Satană nu păru să le bage în seamă strategia, întrucât porni în goană spre ei. Pentru o bestie cu picioare scunde, care avea cel puţin două sute de kilograme, chestia putea să alerge bine.

— Împuşcă-l, spuse Colin pe un ton destul de calm.

— Nu ştiu *cum*, recunoscu Hassan.

— La naiba.

Colin ridică puşca, şi-o propti bine pe umărul său extrem de inflamat, trase piedica şi îndreptă arma spre porcul care se apropia de ei. Se afla, probabil, la vreo cincisprezece metri distanţă. Inspiră profund şi apoi expiră lent. Apoi îndreptă arma în sus şi la dreapta, fiindcă pur şi simplu nu putea să împuşte porcul. Calm, strânse trăgaciul, aşa cum îl învăţase Lindsey. Lovitura armei pe umărul său plin de vânătăi duru atât de tare, încât îl făcu să lăcrimeze, şi la început, din pricina şocului, nu putu să-şi dea seama ce se întâmplase. Dar, spre uimirea lor, porcul se opri brusc, făcu roată împrejur şi dispăru.

— Ai nimerit al naibii de bine chestia aia gri, spuse Hassan.

— Care chestie gri?

Hassan arătă cu degetul, iar Colin urmări traiectoria către un stejar care se afla la vreo trei metri de ei. Îndoită între trunchi şi o creangă, un ciclon făcut dintr-o hârtie de culoare gri conţinea o gaură rotundă, cam de trei centimetri în diametru.

— Ce e aia? întrebă Hassan.

— Ceva iese de acolo, spuse Colin.

Nu durează mult ca un gând să ajungă din creier la corzile tale vocale şi apoi să fie rostit, dar durează o clipă. Iar în acea clipă, între momentul în care Colin gândi *Viespi*! şi momentul în care ar fi spus „Viespi”, simţi o înţepătură arzătoare în gât.

— O, DRACE! strigă Colin, iar apoi se auzi vocea lui Hassan:

— AIII! AH! AH! FU... PICIOR... RAHAT... MÂNA!

O luară la fugă precum un duo de maratonişti amatori. Cu fiecare pas făcut, Colin lovea cu picioarele într-o parte şi în alta precum un spiriduş irlandez care-şi pocnea călcâiele, încercând să descurajeze viespile însetate de sânge să-i atace picioarele. În acelaşi timp, se lovea peste faţă, lucru care, din nefericire, nu făcu decât să le indice viespilor că pe lângă picioare şi gât, puteau, de asemenea, să-i înţepe şi mâinile. Fluturându-şi agitat braţele deasupra capului, Hassan alerga mult mai iute şi cu mai multă agilitate decât crezuse Colin vreodată că ar fi putut, croindu-şi drum printre copaci şi tufişuri într-o încercare zadarnică de a descuraja viespile. Coborau dealul, deoarece era cel mai uşor, însă viespile ţineau pasul cu ei, iar

Colin le putea auzi bâzâitul. Bâzâitul continuă minute în şir, în timp ce alergau în direcţii absolut întâmplătoare, Colin fiind mereu în urma lui Hassan, fiindcă singurul lucru mai rău decât faptul de a fi înţepat mortal în sudul Tennessee-ului, când părinţii tăi nici măcar nu ştiu că te-ai dus la vânătoare de porci, e să mori *singur*.

— *KAFIR* (respiraţie), SIMT CĂ (respiraţie) LEŞIN.

— ÎNCĂ SUNT PE MINE. FUGI FUGI FUGI FUGI FUGI FUGI FUGI FUGI, îl îndemnă Colin.

Însă bâzâitul încetă imediat. După ce îi fugăriseră preţ de zece minute, viespile se hotărâră să se întoarcă înapoi la cuibul lor decimat.

Hassan căzu cu faţa în jos într-un tufiş şi apoi se rostogoli lent pe pământ. Colin se aplecă, cu mâinile pe genunchi, respirând din greu. Hassan era în hiperventilaţie.

— Adevărată (respiraţie) criză (respiraţie) de (respiraţie) astm (respiraţie) a (respiraţie) copilului (respiraţie) obez, spuse el în cele din urmă.

Colin nu mai ţinu cont de oboseala lui şi alergă către prietenul lui cel mai bun.

— Nu. Nu. Spune-mi că nu eşti alergic la albine. O, la naiba!

Colin îşi scoase telefonul. Avea semnal, dar ce îi putea spune operatorului de la 911? „Mă aflu pe undeva prin pădure. Traheea prietenului meu se închide. Nici măcar n-am un cuţit pentru a executa o traheotomie de urgenţă, fiindcă tâmpitul domn *Lyford* a fugit cu el în pădure pentru a urmări acelaşi idiot de porc care a stârnit tot acest haos avurizid". Îşi dorea cu disperare ca Lindsey să fi fost aici; ea putea să rezolve problema. Ea ar fi avut trusa de prim ajutor. Dar înainte să poată înregistra consecinţele unor asemenea gânduri, Hassan spuse:

— Nu sunt alergic la (respiraţie) albine, *sitzpinkler*. Pur şi simplu am (respiraţie) rămas fără (respiraţie) suflu.

— Ohhhh! Mulţumesc lui Dumnezeu!

— Tu nu crezi în Dumnezeu.

— Îi mulţumesc norocului şi ADN-ului, se corectă Colin imediat, iar apoi, având în vedere că Hassan nu murea, începu să simtă înţepăturile.

Avea opt în total, fiecare ca un focuşor care ardea pe dedesubtul pielii sale. Patru pe gât, trei pe mâini şi una pe lobul urechii stângi.

— Tu câte ai? îl întrebă pe Hassan.

Hassan se ridică şi se analiză. Se tăiase la mâini când aterizase în tufiş. Îşi atinse pe rând înţepăturile.

— Trei, spuse el.

— Trei?! Eu chiar mi-am luat-o fiindcă am rămas în urma ta, remarcă el.

— Nu mai veni cu rahaturi din astea de martir, spuse Hassan. Tu ai împuşcat cuibul albinelor.

— Cuibul viespilor, îl corectă Colin. Erau viespi, nu albine. Ăsta-i genul de lucru pe care îl înveţi la colegiu, să ştii.

— Bobiţe-în-fund. De asemenea, neinteresant.[85]

---

85 Dar există o diferenţă importantă, iar acea diferenţă importantă se manifesta în durerea pulsândă pe care o simţea Colin. Albinele înţeapă oamenii o singură dată, iar apoi mor. Pe de altă parte, viespile te pot înţepa în mod repetat. De asemenea, viespile, cel puţin din câte şi-a dat

Hassan tăcu preţ de o clipă, după care vorbi din nou.

— Doamne, înţepăturile astea DOR. Ştii ce urăsc? Natura. Vreau să zic, la modul general. Nu-mi place să ies afară. Sunt o persoană care preferă să stea înăuntru. Ador frigiderele şi toaletele în casă şi *fudge fudy*.

Colin râse când băgă mâna în buzunarul stâng. Scoase cutia cu tutun a domnului Lyford. Luă un vârf de tutun şi îl apăsă de lobul urechii. Se simţi uşor mai bine.

— Funcţionează, spuse el surprins. Îţi aduci aminte? Mae Goodey ne-a spus despre asta când i-am luat interviul.

— Pe bune? întrebă Hassan.

Colin încuviinţă, iar apoi Hassan luă cutia. Curând, înţepăturile lor erau acoperite de bile de tutun umed din care curgea un suc maroniu cu aromă de perişoare.

— Vezi, ăsta e un lucru interesant, spuse Hassan. Ar trebui s-o laşi mai moale cu cine a fost prim-ministrul Canadei în 1936[86]

şi să fii mai atent la chestiile astea care îmi uşurează mie viaţa.

Scopul era de a coborî dealul. Ştiau că tabăra era în sus, dar Colin nu băgase de seamă încotro alergaseră, şi chiar dacă cerul înnorat le mai uşura plimbatul în haine cu mâneci lungi şi veste portocalii, el nu putea naviga cu ajutorul soarelui. Aşa că merseră în jos, deoarece (a) era mai uşor şi (b) ştiau că drumul pietruit se afla pe undeva pe acolo, şi, de vreme ce era mai întins decât tabăra, îşi dădură seama că aveau o şansă mai mare să-l găsească.

Şi poate că ar fi avut o şansă mai mare să găsească drumul şi nu cabana, dar nici pe aia n-o găsiră. În schimb, merseră printr-o pădure care părea nesfârşită, iar înaintarea lor era lentă, de vreme ce trebuiau să păşească prin iarba asiatică şi peste copaci şi să sară peste ocazionalele golfuri cu ape curgătoare.

— Dacă o să continuăm să mergem într-o singură

---

seama Colin, sunt mult mai rele. Albinele nu vor decât să producă miere. Viespile vor să te omoare.

86 William Lyon Mackenzie King, care avea suficiente nume pentru două persoane (sau patru Maddone), dar care era un singur om.

direcţie, spuse Colin, vom da de civilizaţie.

Între timp, Hassan cânta un cântec potrivit:

— Ne aflăm pe o Cărare / o Cărare de Lacrimi / Am Picături pe Barbie / şi o să murim Aici.

Imediat după ora optsprezece, obosiţi, şi înţepaţi de viespi, şi transpiraţi, şi aflaţi într-o stare deplorabilă, Colin zări o casă la câţiva metri în stânga lor.

— Cunosc casa aia, spuse Colin.

— Ce, am intervievat pe cineva acolo?

— Nu, e una dintre casele pe care le poţi vedea când te duci la mormântul arhiducelui, preciză Colin foarte încrezător, după care îşi adună şi ultima fărâmă de energie şi se grăbi spre acea acasă.

Locul respectiv nu avea ferestre, era dărăpănat şi abandonat. Dar, din faţa casei, Colin putea – da – să vadă în depărtare cimitirul. De fapt, se părea că acolo exista ceva mişcare.

Hassan se apropie în spatele lui şi fluieră.

— *WallahP°\ kafir*, eşti norocos că suntem nerătăciţi, fiindcă mai aveam puţin şi te omoram ca să te mănânc.

Se grăbiră să coboare un povârniş şi apoi merseră cu paşi repezi către magazin, pregătiţi să treacă de cimitir. Dar apoi Colin văzu din nou ceva mişcare în cimitir, îşi întoarse capul şi se opri în loc. Hassan păru să observe asta fix în acelaşi moment.

— Colin, spuse Hassan.

— Da, îi răspunse Colin pe un ton calm.

— Spune-mi dacă greşesc, dar fata aia din cimitir nu e cumva prietena mea?

— Nu greşeşti.

— Şi călăreşte un tip.

— Corect, spuse Colin.

Hassan strânse din buze şi încuviinţă.

— Şi – vreau doar să mă asigur că suntem de acord asupra acestor fapte – e dezbrăcată.

— În mod sigur e.

(şaisprezece)

Ea stătea întoarsă, cu spatele arcuit, fundul

mişcându-i-se în sus şi în jos. Colin nu mai văzuse niciodată pe viu doi oameni făcând sex. Din unghiul său arătau puţin ridicol, dar bănui că, dacă ar fi fost în locul tipului, lucrurile ar fi putut să pară diferite.

Hassan râse tăcut, şi păru să fie atât de amuzat de situaţie, încât Colin simţi că era în regulă dacă râdea şi el.

— Asta chiar e cel mai tare glob cu zăpadă pe ziua de azi, spuse Hassan, după care alergă vreo zece paşi, îşi făcu mâinile pâlnie în jurul gurii şi strigă: NU MAI VREAU SĂ FIM ÎMPREUNĂ!

Totuşi, pe chip i se lăţi un zâmbet prostesc. *Hassan nu prea ia niciodată lucrurile în serios*, gândi Colin. Când Katrina se răsuci spre ei, cu chipul şocat şi înspăimântat, îşi acoperi imediat pieptul, iar Hassan se întoarse cu spatele.

Hassan se uită la Colin, care îşi luă în sfârşit ochii de la fata dezbrăcată şi extrem de frumoasă care se afla în faţa lui.

— Oferă-i puţină intimitate, spuse Hassan, iar apoi izbucni în hohote de râs.

De data aceasta, Colin nu i se mai alătură.

— Trebuie să vezi umorul acestei situaţii, scumpo. Sunt muşcat de gândaci, înţepat de viespi, zgâriat, acoperit de tutun şi îmbrăcat în haine de camuflaj. Un mistreţ, câteva viespi şi un copil-minune m-au condus prin pădure ca să dau peste prima fată pe care am sărutat-o vreodată călărindu-l pe CC, ca şi când ar fi un cal de curse, pe mormântul arhiducelui austro-ungar. Asta, îi spuse Hassan lui Colin cu emfază, e amuzant.

— Stai puţin, CC?

Colin îşi întoarse capul către obeliscul arhiducelui, unde îl văzu Dumnezeule mare – pe CC, chiar pe el, punându-şi o pereche de pantaloni de camuflaj.

— Nenorocitul. Naibii.

Din motive pe care nu le înţelegea, Colin simţi o undă de mânie, şi o zbughi către cimitir. Nu se opri din alergat până ce nu ajunse la zidul de piatră înalt până la genunchi şi îi aruncă o căutătură urâtă lui CC.

— Taică-meu e cu voi? întrebă CC pe un ton rece.

Colin clătină din cap, iar CC oftă.

— Slavă Domnului, spuse el. M-ar fi schingiuit. Ia loc.

Colin păşi peste zid şi se aşeză. Katrina stătea rezemată de obelisc, acum îmbrăcată, mâna tremurându-i uşor în timp ce fuma o ţigară. CC începu să vorbească.

— N-ai să sufli nicio vorbuliţă. Pen' că asta nu-i treaba ta. Acum, prietenaşu tău arab poa' să aibă o vorbă cu Kat, şi e în regulă, iar asta o să rămână între ei. Da presupun că nu vrei ca Lindsey să afle de asta.

Colin privi spre obeliscul arhiducelui. Era obosit şi însetat şi cam avea nevoie să urineze.

— Cred că va trebui să-i spun, zise el, cu o urmă de filosofie în glas. E prietena mea. Şi dacă aş fi în locul ei, m-aş aştepta ca ea să-mi spună. Nu e decât o simplă Regulă de Aur, zău aşa.

CC se ridică şi se apropie de Colin. Era o prezenţă impunătoare.

— Hai să vă spun amândurora…

Abia atunci îşi dădu seama Colin că Hassan stătea în spatele lui.

— …de ce n-o să spuneţi niciun cuvânt. Dacă o veţi face, am să vă rup fundu' atât de tare, încât o să fiţi singurii băieţi din iad care or să şchiopăteze.

— *SajilP02*, murmură Hassan.

Colin vârî uşor mâna în buzunarul pantalonilor şi apăsă pe butonul reportofonului, după care îşi ţinu mâna în buzunar, ca să nu dea de bănuit.

— Eu vreau doar să ştiu, îi spuse Hassan Katrinei, de când se întâmplă asta.

Katrina îşi stinse ţigara de obeliscul arhiducelui, se ridică şi se apropie de ei, oprindu-se lângă CC.

— De mult timp, spuse ea. Vreau să zic, am fost împreună în clasa a zecea şi de atunci ne mai cuplăm din când în când. Dar am venit aici ca să pun punct acestei situaţii. Sincer. Şi îmi cer scuze, fiindcă mie chiar îmi place de tine şi nu am mai iubit pe nimeni de când am fost cu el, spuse ea, ridicându-şi privirea spre CC, şi nici măcar n-aş

fi făcut-o, doar că… nu ştiu. Bănuiesc c-a fost, nu ştiu, de adio sau ceva de genul. Dar chiar îmi pare rău.

Hassan încuviinţă.

— Putem rămâne amici, spuse el, şi era pentru prima oară când Colin auzise vreodată acele cuvinte rostite cu sinceritate.

— Nu-i mare chestie, zău.

Hassan se uită atunci la CC şi spuse:

— Vreau să zic, nu e ca şi când *noi* ne-am pus de acord să nu ne întâlnim şi cu alţi oameni.

Lui CC îi sări ţandăra:

— Uite ce e, tocmai a spus că s-a terminat între noi, bine? Aşa că gata. S-a terminat. Nu înşel pe nimeni.

— Ei bine, spuse Colin, acum cinci minute o înşelai pe Lindsey. Asta e o definiţie destul de bună a înşelatului.

— Tacă-ţi gura până nu-ţi scot dinţii ăia afurisiţi, izbucni CC furios.

Colin îşi privi papucii murdari.

— Acum, ascultă, continuă CC, ceilalţi or să se întoarcă imediat din Bradford. Aşa că noi o să stăm aici frumos, ca o mare familie fericită, şi când ei o să apară, o să faci glumele tale retardate şi o să stai ghebos, şi o să arăţi ca fătălăul mâncător de rahat care eşti. Hass, e valabil şi pentru tine.

Asta e ceea ce gândi Colin în lunga tăcere care urmă: el ar fi *vrut* oare să afle? *Dacă* ar fi fost combinat cu Katherine a XIX-a, şi *dacă* ea l-ar fi înşelat pe el, şi *dacă* Lindsey ar fi aflat, şi *dacă* Lindsey ar fi fost rănită ca urmare a răspândirii informaţiilor. Atunci nu, nu ar fi vrut să afle. Aşadar poate Regula de Aur indica faptul că el *trebuia* să-şi ţină fleanca, iar Regula de Aur era singura Regulă a lui Colin. De fapt, era vina Regulii de Aur că el se ura pentru problema cu Katherine a III-a: crezuse că doar Katherinele îi dădeau lui papucii, având în vedere că el n-ar fi făcut niciodată asta.

Dar erau mai multe lucruri de luat în considerare pe lângă Regula de Aur: exista mica problemă legată de faptul că o plăcea pe Lindsey. Desigur, acest motiv nu trebuia să

cântărească într-o decizie etică. Dar cântărea.

Încă nu se hotărâse ce să facă în această privinţă, când o văzu pe Lindsey, urmată de PCMT ŞI JSPS, alergând cu câte un bax de bere Natural Light în fiecare mână.

— Când aţi ajuns aici? îl întrebă ea pe CC.

— A, acu un minut. Kat m-a luat cu maşina, fiin'că mergeam pe jos, şi ne-am întâlnit cu ăştia, spuse CC, dând din cap spre Colin şi Hassan, care stăteau împreună pe zidul din piatră.

— Mi-am făcut griji că ai fi putut să mori, îi spuse Lindsey lui Hassan.

— Crede-mă, îi răspunse el, nu ai fost singura îngrijorată.

Imediat, Lindsey se aplecă spre Colin, iar el se gândi pentru o clipă că ea voia să-l sărute pe obraz, însă nu făcu decât să spună:

— Ăla e *tutun*?

Colin îşi atinse urechea.

— Da, e, recunoscu el.

Lindsey râse.

— Colin, nu e normal să ţi-l bagi în ureche.

— M-a înţepat o viespe, spuse el morocănos.

Se simţea îngrozitor pentru ea, care era veselă şi zâmbitoare şi adusese bere pentru iubitul ei. Nu voia decât s-o ducă în peşteră şi să-i povestească acolo, astfel încât să nu trebuiască să-i spună toate astea pe lumină.

— Hei, apropo, a omorât cineva vreun porc mistreţ? întrebă Hassan.

— Nu. Doar dacă n-aţi omorât voi vreunul, spuse PCMT, după care izbucni în râs. Eu şi Chase am împuşcat o veveriţă. Am făcut-o bucăţi-bucăţi. Prinţesa a încolţit-o.

— Nu *noi* am împuşcat-o, îl corectă JSPS. Eu am împuşcat-o.

— Mă rog. Eu am văzut-o primul.

— Ăştia doi sunt ca un cuplu de bătrânei căsătoriţi, le explică Lindsey. Doar că, în loc să fie îndrăgostiţi unul de celălalt, sunt îndrăgostiţi de Colin.

CC râse cu poftă, în timp ce băieţii îşi declarau disperaţi heterosexualitatea.

O vreme, băură bere. Până şi Colin înghiţi cea mai mare parte a unei doze. Doar Hassan se abţinu.

— Eu am revenit de unde am plecat, spuse el.

Soarele aluneca repede către orizont, iar musculiţele începuseră să iasă la interval. Colin, care deja era transpirat şi însângerat, părea să fie ţinta lor preferată. Lindsey se cuibări în braţele lui CC, cu capul între pectoral şi umărul său, iar el îşi petrecu o mână în jurul taliei ei. Hassan se aşeză lângă Katrina, vorbind cu ea în şoaptă, dar nu se atinseră. Colin încă medita.

— Nu eşti prea vorbăreţ azi, îi spuse Lindsey lui Colin într-un târziu. Te-au copleşit înţepăturile?

— Ard precum focul a zece mii de sori, spuse Colin inexpresiv.

— Fătălăul, făcu CC, arătându-şi graţia şi elocvenţa pentru care era faimos.

Şi poate că era pentru motive întemeiate sau poate că nu. Dar, în acel moment, Colin scoase reportofonul din buzunar şi îl derulă. Se uită în ochii lui Lindsey şi spuse:

— Îmi pare tare, tare rău.

Şi apăsă pe butonul de play.

— …*am fost împreună în clasa a zecea şi de atunci ne mai cuplăm din când în când*. *Dar am venit aici ca să pun punct acestei situaţii*.

Lindsey se ridică brusc, privind-o pe Katrina cu o ranchiună din ce în ce mai pronunţată. În mod misterios.

CC împietrise. Nu se aşteptase niciodată ca renumitul *sitzpinkler* Colin Singleton să sufle vreo vorbă. Colin derulă înainte, după care apăsă din nou pe play.

— …*tocmai a spus că s-a terminat între noi, bine*? *Aşa că gata*. S-*a termmat*. *Nu înşel pe nimeni*.

Lindsey îşi ridică berea, o dădu de duşcă, apoi strânse cutia şi o aruncă. Se ridică şi făcu un pas spre CC, care încă stătea rezemat de obelisc, destul de calm.

— Iubito, spuse el, nu înţelegi. Am spus că nu înşelam, deci *nu* o fac.

— Să te ia naiba! strigă ea, după care se întoarse şi se îndepărtă.

CC o prinse în braţe pe la spate, iar ea se luptă ca să se elibereze din strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul, ţipă Lindsey, însă el o ţinea bine, ceea ce o făcu să se panicheze şi să zbiere: DĂ-MI DRUMUL! LUAŢI-L DE PE MINE!

— Las-o-n pace, îi spuse Colin pe un ton calm.

Iar apoi, în spatele lui, îl auzi pe JSPS.

— Da, Colin, las-o-n pace.

Colin se întoarse şi-l văzu pe JSPS ducându-se spre CC şi apucându-l de guler.

— Calmează-te naibii, spuse JSPS, iar apoi CC o aruncă pe Lindsey la pământ.

CC îl lovi pe JSPS în faţă, iar JSPS căzu la pământ ca un mort. În timp ce JSPS stătea întins acolo, nemişcat, Colin se miră că *fă PS* se luase de CC; Colin îl subestimase. CC se întoarse imediat şi o apucă pe Lindsey de gleznă.

— Dă-i drumul, spuse Colin, care acum era în picioare. PaardentuP03 ce eşti.

Lindsey se zbătea întruna în strânsoarea lui, însă el nu se dădea bătut, ţinând-o şi mai bine şi spunând:

— Iubito, opreşte-te! Nu înţelegi.

Hassan se uită la Colin. Împreună, se năpustiră către CC, Hassan având ca ţintă o lovitură în şold şi Colin pregătind un pumn în cap. În ultimul moment, CC întinse mâna şi îl lovi pe Colin atât de tare în maxilar, încât înţepăturile viespilor încetară pe loc să-l mai doară. Iar apoi, cu piciorul, CC trase picioarele lui Hassan de sub el. Colin şi Hassan nu erau potriviţi pentru a salva o domnişoară aflată la ananghie.

Şi totuşi, Lindsey nu prea era o domnişoară aflată la ananghie. După ce Colin căzu la pământ, deschise ochii şi o văzu pe Lindsey întinzând mâna, apucându-l pe CC de boaşe, strângându-le şi răsucindu-le. CC căzu în genunchi, se aplecă şi îi dădu drumul lui Lindsey.

Ameţit, Colin se târî către obeliscul arhiducelui, singura locaţie geografică din lume care nu se învârtea, îl

apucă bine cu ambele mâini şi se ridică. Deschizând ochii, văzu că JSPS era în continuare leşinat. Lindsey şi Katrina erau îngenuncheate deasupra lui.

Şi apoi, Colin simţi îngerii ridicându-l de subsuori, trăgându-l către casa lor din ceruri, şi se simţi uşor şi liber. Îşi întoarse capul spre stânga şi îl văzu pe Hassan. Îşi întoarse capul la dreapta şi îl văzu pe PCMT.

— Hei, spuse PCMT, eşti bine?

— Da, răspunse Colin. A fost drăguţ din partea prietenului tău să ăăă, îi vină de hac.

— E un băiat bun. Dar chestia asta e naşpa, omule. Am avut de-a face doi ani de zile cu rahatu ăsta dintre Colin şi Kat. Îl iubesc pe Colin, dar toată situaţia asta e ridicolă. Lindsey e un om bun, care nu merită aşa ceva.

CC îl întrerupse. Se părea că-şi revenise.

— Nu mai vorbi cu târfuliţa aia.

— Ooo, nu mai spune, col. Tu i-ai tras-o ăsteia, frăţioare, nu el.

— Sunteţi cu toţii nişte fătălăi afurisiţi! strigă CC, la care Hassan spuse:

— Suntem trei contra unu.

Şi se năpusti spre CC.

Şi, desigur, erau trei contra unu. Şi ce mai unu! Goana lui Hassan fu primită cu un pumn care îi intră incredibil de departe în abdomen. Hassan fu gata să cadă, dar nu căzu, întrucât CC îl luase de gât. Colin alergă cu mâna dreaptă ridicată. Pumnul ajunse la destinaţie, dar

(1) Colin uită să şi-l închidă, aşa încât plesni, nu lovi, şi

(2) în loc să-l plesnească pe CC, sfârşi prin a-l plesni bine de tot pe Hassan peste obraz, moment în care Hassan reuşi în cele din urmă să cadă la pământ.

PCMT sări atunci în spatele lui CC şi, preţ de o secundă, se părea că lupta avea să sfârşească într-o remiză. Dar apoi CC îl apucă pe PCMT de o mână şi îl aruncă într-o parte, lăsându-i pe Colin şi pe CC să fie mai mult sau mai puţin faţă-n faţă.

Colin se apucă să utilizeze o strategie pe care tocmai

o inventase şi care se numea „moara” implica rotirea braţelor precum o moară, astfel încât să-şi ţină la distanţă atacatorul. Strategia funcţionă de minune vreo opt secunde, până ce CC îl prinse de mâini. Iar apoi, chipul pătrăţos şi roşu al lui CC se afla la câţiva centimetri de cel al lui Colin.

— Omule, n-am vrut s-o fac, începu să-i explice CC cu o atitudine remarcabil de calmă. Dar, ştii, tu m-ai provocat.

— Teoretic, bombăni Colin. Mi-am ţinut promisiunea. *Eu* n-am *spus* nim…

Dar explicaţia profundă îi fu retezată de o lovitură iute. În clipa de dinaintea ei, Colin o simţi pe şira spinării – o durere fantomă –, iar apoi, genunchiul lui CC ateriză între picioarele lui Colin atât de puternic, încât Colin părăsi pentru scurt timp pământul. *Zbor*, gândi el. *Pe aripile unui genunchi*. Înainte să cadă, Colin vomită.

Ceea ce se dovedi a fi o idee bună, de vreme ce CC încetă să-şi mai bată capul cu el. Colin căzu la pământ, gemând, valuri de durere radiind din zona lovită. Se simţea ca şi când golul Franz Ferdinandian din stomacul lui se rupsese acum, iar durerea crescu şi crescu, de la gaură de glonţ la canion, până ce, într-un sfârşit, Colin se transformă în acea gaură. Devenise un vid de durere.

— O, Doamne, spuse Colin în cele din urmă. O, Doamne, boaşele mele!

Colin greşea. Dacă s-ar fi aflat într-o stare mai bună, ar fi recunoscut că nu *boaşele* erau cele care dureau, ci mai degrabă creierul său. Impulsurile nervoase zburau de la testicule la creier, unde receptorii durerii erau declanşaţi, iar creierul îi spunea lui Colin să simtă durerea în boaşe, întrucât trupul mereu ascultă de creier. Boaşe, mâini, stomacuri – ele nu dor niciodată. Toată durerea se află la nivelul creierului.

Durerea îl ameţi şi îl slăbi, aşa încât se întoarse pe o parte, ghemuit în poziţie fetală, cu ochii închişi. Capul îi înota într-o durere năucitoare şi, pentru o clipă, adormi. Dar trebui să se ridice, fiindcă îl auzi pe Hassan bombănind în timp ce primea lovitură după lovitură, aşa

încât Colin se târî până la obelisc şi se ridică uşor, mâinile ajungându-i până la mormântul arhiducelui.

— Sunt încă aici, spuse Colin de-abia auzit, cu ochii închişi în timp ce încerca să-şi menţină echilibrul. Hai să-mi vii de hac.

Dar când deschise ochii, CC plecase. Colin auzea greierii zumzăind într-un ritm care se potrivea boaşelor lui încă pulsânde. Prin lumina cenuşie a amurgului, Colin o văzu pe Lindsey Lee Wells cu trusa ei de prim ajutor îngrijindu-l pe Hassan, ale cărui bluză de camuflaj şi vestă portocalie erau pline de sânge. JSPS ŞI PCMT împărţeau o ţigară JSPS avea deasupra ochiului un cucui care chiar făcea să pară că fruntea lui avea să dea naştere unui ou de găină. Colin ameţi şi apoi se întoarse, îmbrăţişând obeliscul. Când deschise din nou ochii, observă că ochelarii îi dispăruseră şi, între ameţeală şi astigmatism, literele din faţa lui începură să danseze. Arhiducele *Franz Ferdinand*. Făcu o anagramă pentru a-şi uşura durerea.

— Ha, murmură el după o clipă. A naibii coincidenţă!

— *Kafir*-ul s-a trezit, remarcă Hassan.

Lindsey veni într-un suflet spre Colin, îi şterse ultimele rămăşiţe ale tutunului de pe lobul urechii şi îi şopti la ureche:

— *Mein helcT04,* îţi mulţumesc că mi-ai apărat onoarea. Deci, unde te-a lovit?

— În creier, spuse Colin, de data asta nimerind varianta corectă.

(şaptesprezece)

Dimineaţa zilei următoare, care era o zi de luni, era cea de-a douăzeci şi două dimineaţă pe care o petreceau în Gutshot şi, fără doar şi poate, cea mai proastă. Pe lângă sensibilitatea din interiorul şi exteriorul boaşelor sale, tot trupul lui Colin era inflamat din pricina unei zile în care mersese şi alergase, şi împuşcase, şi fusese lovit. Iar capul îi plesnea de durere – de fiecare dată când deschidea ochii, fascicule de durere febrilă, demonică îi săgetau creierul. Cu o noapte înainte, Paramedicul (în Devenire) Lindsey Lee Wells îl diagnosticase cu contuzii moderate şi „boaşe

scrântite”, după o căutare istovitoare pe site-urile medicale. Îl diagnostică pe CC ca suferind de „Sunt-un-măgar-iar-Lindsey-nu-o-să-mai-vorbească-cu-mine-în-veci-itită”.

Ţinând ochii închişi cât de mult putu, Colin se duse împleticit către baie, unde îl găsi pe Hassan privindu-se în oglindă. Buza de jos îi era hidos de distrusă – arăta de parcă mesteca un pumn de tutun – şi ochiul drept aproape că nu i se mai putea deschide de umflat ce era.

— Cum te mai simţi? îl întrebă Colin.

Drept răspuns, Hassan se întoarse spre Colin şi îi arată chipul bine învineţit.

— Da, sigur, spuse Colin, întinzând mâna pentru a porni duşul. Dar ar trebui să-l vezi pe celălalt tip.

Hassan schiţă un zâmbet.

— Dacă aş putea s-o fac din nou, spuse el, vorbind foarte lent şi uşor nedesluşit din pricina buzei imense – pur şi simplu m-aş lăsa călcat în picioare şi omorât de către Porcul-Satană.

Când Colin coborî să ia micul dejun, o văzu pe Lindsey stând la masa din lemn de stejar şi sorbind dintr-un pahar cu suc de portocale.

— Chiar nu doresc să vorbesc despre asta, zise ea preventiv. Dar sper din tot sufletul că boaşele tale sunt bine.

— Şi eu, spuse Colin.

Le verificase când făcu duş. Erau la fel, doar că uşor mai sensibile.

Sarcina lor pentru acea zi – lăsată pe un bilet scris de Hollis – era să intervieveze o femeie pe nume Mabel Bartrand.

— O, frate, spuse Lindsey când Colin îi citi numele. E la celălalt azil, cel pentru oamenii cu *adevărat* bătrâni. Nu pot să fac asta azi. Nu pot… Doamne. Haideţi să tragem chiulul. Să ne întoarcem în pat să dormim.

— Votez pentru asta, murmură Hassan printre buzele sale cărnoase.

— Probabil că ar mai ajută o şi pe ea compania

noastră, spuse Colin, încercând să-şi folosească bine-cunoscutul sentiment al singurătăţii în slujba puterilor binelui.

— Doamne-Dumnezeule, chiar ştii cum să-mi bagi pe gât sentimentul de vină, spuse Lindsey. Să mergem!

Mabel Bartrand locuia într-un centru de asistenţă cam la douăzeci de kilometri de Gutshot, prima ieşire la sud de Hardee's. Lindsey ştia drumul, aşa că ea fu cea care conduse Dricul. Pe alee, nimeni nu vorbi. Erau prea multe de discutat. Şi, oricum, trupul lui Colin ziceai că era făcut din rahaturi pure, nediluate. Însă, în sfârşit, viaţa i se liniştise suficient pentru a reveni la întrebarea problematică în legătură cu Katherine a III-a şi la eşecul memoriei lui. Totuşi, capul îl durea prea tare pentru ca ceva să aibă noimă.

Un asistent îi întâmpină la recepţie şi îi conduse către camera lui Mabel. Locul era infinit mai deprimant decât Sunset Acres. Aici, singurul sunet era cel produs de aparatele din camere, iar holurile erau aproape goale. La televizorul deschis pe canalul meteo din salonul de recreaţie nu se uita nimeni; cele mai multe uşi erau închise; cei câţiva oameni care şedeau în salon păreau confuzi sau pierduţi sau – cel mai rău – înspăimântaţi.

— *Domnişoară Mabel*, spuse asistentul pe un ton vesel, condescendent, aveţi musafiri.

Colin porni reportofonul. Folosea aceeaşi bandă de ieri, înregistrând peste confesiunea lui CC.

— Sal tare, spuse Mabel.

Femeia stătea într-un fotoliu de piele cu spătar rabatabil în ceea ce părea a fi un dormitor, cu un pat de o singură persoană, un scaun, un birou nefolosit din lemn şi un minifrigider. Părul ei alb, ondulat, care începuse să se rărească, era coafat într-un soi de frizură afro pentru doamne în vârstă. Se înclină în faţă, şi mirosea a om bătrân, aducând uşor a formaldehidă. Lindsey se aplecă, o cuprinse în braţe pe domnişoara Mabel şi o sărută pe obraz. Colin şi Hassan se prezentară, iar domnişoara Mabel zâmbi, însă nu vorbi.

Într-un târziu, Mabel întrebă:

— Să fie oare Lindsey Wells?

— Da, doamnă, spuse Lindsey, aşezându-se lângă ea.

— O, Lindsey, scumpo, nu te-am mai văzut de-atâta amar de vreme. Cred c-au trecut *ani*, nu-i aşa? O, ce mă bucur că te văd!

— Şi eu mă bucur, Mabel.

— M-am gândit mult la tine şi îmi doream să mă vizitezi, da’ n-ai făcut-o niciodată. Uită-te la tine ce bine arăţ şi ce mare te-ai făcut. Gata cu păru albastru, îhî. Ce-ai mai făcut în ultimu timp, scumpa mea?

— Nimic special, Mabel. Tu ce-ai mai făcut?

— Am nouăzeci şi patru de ani! Ce crezi că pot să fac? râse Mabel, iar Colin făcu la fel. Cum te cheamă? îl întrebă ea pe Colin, şi el îşi spuse numele. Hollis, i se adresă Mabel lui Lindsey. Ăsta e ginerele doctorulu Dinzanfar?

Domnişoara Mabel se aplecă în faţă şi întinse spre Hassan un deget care nu voia să stea drept.

— Nu, donşoară Mabel. Eu sunt Lindsey, fiica lui Hollis. Fiica doctorului Dinzanfar, Grace, a fost bunica mea, iar Corville Wells a fost bunicu’ meu. El e Hassan, un prieten de-al meu, care vrea să vorbească cu tine despre zilele de odinioară pe care le-ai petrecut în Gutshot.

— O, e în regulă, spuse domnişoara Mabel. Uneori devin confuză, le explică ea.

— Nu-i nicio problemă, o linişti Lindsey. Mă bucur mult că te văd.

— Şi eu, Lindsey. Nu pot să nu remarc cât eşti de frumoasă. Te-ai maturizat complet, nu-i aşa?

Lindsey zâmbi, iar Colin observă că avea lacrimi în ochi.

— Spune-ne o poveste despre zilele de odinioară din Gutshot, zise Lindsey, şi Colin îşi dădu seama în acel moment că în interviul de azi nu aveau să pună cele patru întrebări ale lui Hollis.

— M-am tot gândit la domnul doctor Dinzanfar. Înainte ca el să fi construit testilăria aia, avea Magazinu

Universal. Eu eram o chestie micuţă, înaltă cât juma de câine de vânătoare. Şi el avea un singur ochi, să ştiţi. A luptat în Primul Război Mondial. Ei bine, într-o zi, noi ne aflam la magazin şi tătucu mi-a dat un penny roşu, cu care m-am dus fuguţa la tejghea şi am spus: „Domnule doctor Dinzanfar, aveţ bomboane de un penny?” Iar el s-a uitat la mine şi a spus: „Îmi pare rău, Mabel. Nu avem niciun fel de bomboane de un penny în Gutshot. Nu avem decât bomboane *gratis*”.

Mabel închise ochii în timp ce ei toţi erau pătrunşi de poveste. Femeia părea acum să doarmă, respirând încet şi ritmic, dar apoi ochii i se deschiseră brusc şi spuse:

— Lindsey, mi-a fost tare dor de tine. Mi-era dor să-ţi ţin mâna.

În acel moment, Lindsey începu să plângă.

— Donşoară Mabel, trebuie să plecăm –, da o să mă-ntorc la sfârşitu săptămânii şi-o să te vizitez din nou, îţi promit. Îmi cer’s… îmi cer scuze că nu te-am mai vizitat în ultima vreme.

— E în regulă, scumpo. Nu-l face griji în legătură cu asta. Data viitoare când vrei să mă vizitezi, vino între doişpe jumate şi unu ş-am să-l dau jeleu meu. E fără zahăr, da’ e bun!

Mabel îi dădu drumul mâinii lui Lindsey în cele din urmă, iar Lindsey o sărută şi plecă.

Colin şi Hassan zăboviră puţin ca să-şi ia rămas-bun şi, când ajunseră în salonul de recreaţie, o găsiră pe Lindsey bocind – un bocet de genul strigătul-de-moarte-al-unei-hiene. Dispăru în baie, iar Colin şi Hassan ieşiră. Hassan se aşeză pe marginea trotuarului.

— Nu mă simt bine în locul ăla, spuse el. N-o să ne mai întoarcem aici.

— Dar ce-are?

— E trist, şi nu într-un mod amuzant, spuse Hassan. Nu e deloc amuzant. Şi nu îmi face bine deloc.

— De ce toate lucrurile trebuie să fie amuzante pentru tine? întrebă Colin. Ca să nu trebuiască să-ţi pese vreodată cu adevărat de anumite lucruri?

— Bobiţe-în-fund, dr. Freud. De fapt, am să scot o sacoşă plină de bobiţe-în-fund pentru fiecare încercare de a mă psihanaliza.

— Bine, bine, Căpitane Chiloţi-Amuzanţi.

Lindsey ieşi din clădire, părând să-şi fi revenit.

— Sunt bine şi nu trebuie să vorbesc despre asta, spuse ea brusc.

În acea seară, Colin finaliză Teorema. De fapt, se dovedi uşor de făcut, deoarece, pentru prima oară în ultimele zile, nu avu parte de nicio distragere a atenţiei. Lindsey era închisă în camera ei. Hollis era jos, atât de captivată de munca ei/televizor, încât nu spuse nici măcar un cuvânt legat de ochiul negru/albăstrui al lui Hassan sau de vânătaia sub formă de pumn de pe maxilarul lui Colin. Şi Hassan se afla pe undeva. O mulţime de oameni se puteau rătăci în Conacul Roz, iar în acea noapte, o mulţime de oameni o făcură.

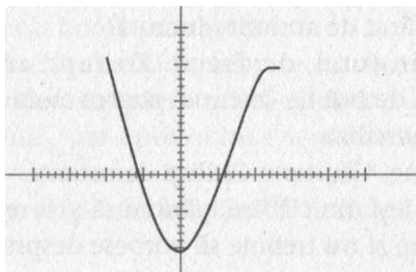
Se dovedi a fi nedrept de uşor să o termine – acum că ştia despre acea dată când fusese Părăsitor, formula pe care o avea era foarte aproape de a fi perfectă. Nu mai trebuia decât să regleze un radical pentru a o finaliza.

— *D* V + *D* V 4 *Ex1 Px* ++ 13/> +

J3 A 7

I + H)”.

Toată lumea ieşi corect în formulă, ceea ce însemna că graficul lui Katherine Mutsenberger arăta astfel:



Un grafic perfect pentru o poveste de dragoste de clasa a patra.

După ce puse creionul jos, îşi ridică mâinile, cu pumnii bine încleştaţi. Ca un atlet care câştigase o cursă. Ca iepurele-de-câmp, care sosise din urmă şi dăduse peste

cap povestea atunci când învinse ţestoasa.

Se duse să-i caute pe Lindsey şi pe Hassan, pe care îi găsi în cele din urmă în Sala de Jocuri.

— Am finalizat Teorema noastră, îi spuse el lui Lindsey, care stătea pe materialul roz al mesei de biliard, ochii ei căprui fiind în continuare înroşiţi.

Hassan era scufundat în canapeaua verde de piele.

11*) „*T*)

Wn”.

— Pe bune? întrebă Lindsey.

— Da. Mi-a luat cam opt secunde. De fapt, aproape c-o terminasem acum vreo două săptămâni; doar că nu mi-am dat seama că funcţiona.

— *Kafir*, spuse Hassan, asta este o veste atât de bună, încât aproape c-aş vrea să mă ridic de pe canapea şi să-ţi strâng mâna. Dar, Doamne-Dumnezeule, e atât de confortabilă. Care vasăzică, acum o putem folosi pentru orice? Pentru oricare doi oameni?

— Da, aşa cred.

— Ai s-o foloseşti ca să prezici viitorul?

— Sigur, se oferi Colin. Cu cine ai de gând să te combini?

— Nu, omule. Am încercat metoda ta cu combinatul şi cu fetele, şi cu sărutatul, şi cu drama şi, omule, nu mi-a plăcut. În plus, prietenul meu cel mai bun e o poveste cu morală pe două picioare a ceea ce ţi se întâmplă când relaţiile romantice nu implică şi căsătorie. Aşa cum spui tu mereu, *kafir*, toate lucrurile sfârşesc în despărţire, divorţ sau deces. Vreau să-mi limitez opţiunile nefericite la divorţ sau deces – asta-i tot. Acestea fiind spuse, ai putea s-o foloseşti pentru mine şi Lindsay Lohan. Nu m-ar deranja s-o convertesc la islamism, dacă înţelegi ce zic.

Colin râse, dar ignoră diatriba.

— Foloseşte-o pentru mine şi Colin, spuse Lindsey aproape în şoaptă, privindu-şi genunchii goi şi bronzaţi. Celălalt Colin, vreau să zic, adăugă ea.

Şi Colin începu imediat să lucreze. Se aşeză şi îşi puse o carte pe genunchi, după care scoase carneţelul şi

creionul. În timp ce umplea variabilele, spuse:

— Acum, ca să ştii şi tu, dacă eşti înşelat se consideră că eşti părăsit. Nu vreau să te enervezi pe chestia asta; doar că aşa funcţionează Teorema.

— Corect, spuse Lindsey tăios.

I” „iniii. I>iii

Colin se jucase cu Teorema atât de mult, încât ştia numai văzând numerele cum avea să arate, totuşi, execută mişcările de a pune fiecare punct pe grafic.

11111111 n 11 n 111) 11

Când i-o arătă, ea spuse:

— Stai, ce-i asta?

— Ăsta e CC care îţi dă papucii, răspunse Colin.

— Aşadar, funcţionează, zise ea, fără nicio urmă de emoţie. E ciudat – mă simt tristă, dar nu din cauza lui. Tot ce simt în legătură cu această despărţire e... că pur şi simplu sunt uşurată.

— Uşurarea e un sentiment de-al Părăsitorilor, remarcă el uşor îngrijorat.

Lindsey sări de pe masa de biliard şi se trânti pe canapea lângă Colin.

— Cred că tocmai mi-am dat seama că nu vreau sub nicio formă să fiu împreună cu un măgar de care nici măcar nu mă simt atrasă. Astea sunt două revelaţii separate: nu vreau să mă combin cu măgari şi nu mă simt deloc excitată de tipii musculoşi. Cu toate că am plâns ca un copil de doi ani la azil; aşa că uşurarea e probabil temporară.

Hassan îi înşfăcă lui Colin carneţelul.

— Se pare că avurizida asta chiar funcţionează.

— Da, ştiu.

— Ei bine, totuşi, nu că-mi doresc să mă şterg la fund cu descoperirea ta, dar n-ai făcut decât să-mi dovedeşti ceea ce deja ştiam – că tipii care joacă fotbal ştiu cum să folosească avurizidul de teren şi Katherinele îi părăsesc pe Colini aşa cum Hassanii mănâncă Monster Thickburgeri: cu lăcomie, cu pasiune şi des.

— Ei bine, adevăratul test e dacă poate *prezice* curba

unei relaţii, spuse Colin.

— O, hei, zise Lindsey, părând să-şi amintească ceva. Întreabă-l pe Hassan ce făcea în Sala de Jocuri cu vreo douăzeci de minute înainte ca tu să fi apărut aici.

— Ce anume făceai în Sala de Jocuri cu vreo douăzeci de min…

— Doamne, nu lua lucrurile *ad litteram*, spuse Hassan. Stăteam pe internet.

— De ce stăteai pe internet?

Hassan se ridică, zâmbind prin buza lui umflată. Îi ciufuli părul afro când trecu pe lângă el, apoi se opri în cadrul uşii şi spuse:

— Eu şi Fulgeraşul ne-am hotărât să ne mutăm spectacolul la colegiu, spuse Hassan, iar Colin deschise gura să vorbească, însă Hassan continuă: M-am înscris doar pentru două cursuri în toamnă, aşa că te rog să nu-ţi dai drumul în chiloţi. Vreau să iau lucrurile pas cu pas. Nu-mi spune cât de al naibii de fericit eşti. Ştiu deja.[87]

---

87 Şi, desigur, pe 9 septembrie, Hassan avea să se afle la ora 10 într-o sală de la colegiu, fiind prezent la un curs numit English Composition, deşi acesta intra în conflict direct cu multiubita sa tovarăşă, prietenă şi posibil iubită închipuită, Judge Judy.

în acea dimineaţă de joi, Colin reuşi să doarmă în ciuda cocoşului, dar nu şi a lui Lindsey, care sări pe patul lui spunând:

Scoală-te! Mergem în Memphis.

Se lăsă cu graţie jos, fundul ei aterizând pe pat, şi cântă:

Memphis. Memphis. O să chiulim de la muncă şi-o să mergem în Memphis. Să o spionăm pe Hollis şi să aflăm de ce a umplut borcanul cu înjurături.

Îhî, murmură Colin ca şi când ar fi fost somnoros, dar, în realitate, nu era — prezenţa ei îl făcu să se trezească imediat.

Când Colin ajunse jos, Hassan era treaz, îmbrăcat şi terminase de mâncat. După câteva zile de recuperare, faţa îi revenise aproape la normal. Acum cotrobăia printr-o harababură de hârtii.

Kafir, spuse el cu voce tare, ajută-mă să găsesc adresa depozitului. M-am pierdut într-o mare de foi de calcule.

Lui Colin îi luă aproximativ treizeci de secunde pentru a găsi adresa depozitului din Memphis. O găsi pe o scrisoare adresată firmei Gutshot

(optsprezece)

— Mapquest 2246 Trial Boulevard, Memphis, Tennessee 37501, strigă Hassan.

— Bestial! Bună treabă, Hassan! strigă Lindsey drept răspuns.

— Ei bine, teoretic vorbind, eu am găsit-o, sublinie Colin.

— Lasă-mă pe mine să culeg laurii. Am avut o săptămână nasoală, spuse Hassan în timp ce se prăbuşi, dramatic, pe canapea. Hei, Singleton, cum îţi place asta? Eşti singurul din casa asta care nu a fost Părăsit recent.

Era adevărat. Dar Hassan păru să treacă peste Katrina imediat, iar Lindsey tocmai dăduse buzna în camera lui Colin cântând, aşa încât putea în continuare să pretindă titlul de Cel Mai Devastat Părăsit al Casei, chiar dacă trebuia să admită că nu şi-o mai dorea înapoi pe K-19. Voia să o sune; voia ca ei să îi fie dor de el; dar, după cum se dovedi, el era bine. Îşi dădu seama că era interesant să fii singur.

Hassan se oferi să conducă, iar Lindsey se abonă la locul din dreapta şoferului, aşa încât, chiar dacă era maşina lui, Colin fu exilat pe bancheta din spate, unde se ghemui la geam şi citi nuvela *Seymour* a lui J.D. Salinger. O termină în momentul în care Memphis apăru la orizont. Nu era Chicago, însă lui Colin îi era dor de zgârie-nori.

Merseră prin centru şi ieşiră de pe şosea într-o parte a oraşului care părea să cuprindă numai clădiri joase, cu puţine ferestre, şi chiar şi mai puţine indicatoare care să informeze cititorii cu privire la rostul lor. După câteva cvartale, Lindsey făcu semn spre una dintre clădiri, iar Hassan trase într-o parcare cu patru locuri, care era goală.

— Eşti sigură că aici e?

— E adresa pe care tu ai găsit-o, îi răspunse Lindsey.

Intrară într-o încăpere mică cu un birou de recepţie, care nu avea niciun recepţioner, apoi se îndreptară către o latură a depozitului.

Era extrem de cald, dar vântul sufla cu putere, astfel

Textiles, Inc.

încât puteai să te simţi cât de cât bine. Colin auzi nişte zgomote, îşi ridică privirea şi văzu un buldozer pe un câmp din spatele depozitului. Singurii oameni pe care îi zări erau tipul care manevra buldozerul şi cel din spatele lui, care conducea un stivuitor. Pe stivuitor se aflau trei cutii de carton imense. Colin se încruntă.

— O vedeţi pe Hollis pe undeva? şopti Lindsey.

— Nu.

— Duceţi-vă şi întrebaţi-i pe tipii ăia dacă au auzit vreodată de Gutshot Textiles, spuse Lindsey.

Lui Colin nu îi făcea prea mare plăcere să intre în vorbă cu străini care conduceau stivuitoare, dar nu spuse nimic şi porni spre câmp.

Buldozerul ridică o ultimă grămadă de pământ şi apoi se îndepărtă pentru a face loc stivuitorului. Când se apropie de groapa săpată, Colin se apropie şi el. Era foarte aproape de groapă cât să poată scuipa seminţe[88], când stivuitorul se opri, tipul coborî, întinse mâinile şi aruncă prima cutie în pământ. Ateriză cu o bufnitură. Colin continuă să meargă.

— Sal tare, ce faci? întrebă bărbatul, un negru, mic de statură, care avea păr alb pe la tâmple.

— Bine, spuse Colin. Lucrezi pentru Gutshot Textiles?

— Îhâm.

— Ce-arunci în groapă?

— Nu cre’ că e problema ta, atâta timp cât nu deţii groapa asta.

Colin nu prea avea un răspuns pentru asta – nu *era* groapa lui. Vântul se înteţi chiar atunci, iar pământul uscat se ridică din groapă şi îi învălui într-un nor. Colin se răsuci pe călcâie pentru a înfrunta cu spatele vârtejul de praf, iar apoi îi văzu pe Hassan şi pe Lindsey apropiindu-se brusc de el. Colin auzi bufnitura unei alte cutii, însă nu voia să se întoarcă. Nu voia să-i intre praf în ochi.

---

88 Recordul pentru scuipatul seminţelor de pepene roşu e deţinut de Jim Dietz, care în 1978 a scuipat o sământă de pepene roşu de la o distanţă de 21 de metri. Colin era sigur mult mai aproape de acea groapă.

Dar se întoarse, întrucât nu era doar praf care zbura. A doua cutie se deschise şi mii de fire pentru tampoane, atent împletite, fluturau pe lângă el, Hassan şi Lindsey – zburând pe deasupra şi prin jurul lor. Se uită în sus şi văzu firele gonind pe lângă el, scufundându-l într-un nor format numai din ele. Arătau ca nişte zărgani sau ca nişte lumini fantomatice. Colin se gândi la Einstein. Un geniu incontestabil (care în mod clar nu fusese niciodată un copil-minune), Einstein descoperise că lumina putea să funcţioneze, într-un aparent paradox, atât ca particulă discretă, cât şi ca val. Colin nu înţelesese niciodată la ce se referea, dar acum, mii de fire fluturau peste tot prin jurul lui – bucăţele de lumină rupte şi valuri unduioase nesfârşite.

Întinse mâna să prindă unul şi reuşi să apuce mai multe, iar ele continuau să vină, acoperindu-l, zburând peste tot prin jurul lui. Firele de tampoane nu mai arătaseră niciodată atât de frumos în timp ce se roteau în sus şi în jus cu ajutorul vântului, aterizând pe pământ, iar apoi răsucindu-se şi zburând din nou, căzând şi ridicându-se, căzând şi ridicându-se.

— La dracu', spuse bărbatul. Nu e ceva deosebit?

— Chiar e, spuse Lindsey, care ajunsese brusc lângă Colin şi îi atingea uşor mâna.

Câteva fire răzleţe încă se mai ridicau din cutie, dar cea mai mare parte a armatei de fire de tampoane începură să dispară, purtate de vânt.

— Arăţ ca mămica ta, îi spuse bărbatul.

— Mi-aş dori să nu spui asta, zise Lindsey. Şi, apropo, tu cine eşti?

— Eu sunt Roy, spuse el. Sunt directoru de operaţiuni pentru Gutshot Textiles. Mama ta o să ajungă aici cât de curând. Dar las-o pe ea să-l explice. Venit cu mine să vă ofer ceva de băut.

Ei plănuiseră să o *spioneze* pe Hollis, nu să ajungă înaintea ei la depozit, însă Colin îşi dădu seama că elementul de discreţie se cam pierduse.

Roy împinse ultima cutie în groapă, iar aceasta nu se

deschise. Apoi îşi duse două degete la gură, scoţând un fluierat asurzitor, şi îi făcu semn buldozerului, care reveni la viaţă.

Cei patru se întoarseră la depozitul fără aer condiţionat. Roy le spuse să stea cuminţi şi se întoarse pe câmp.

— A luat-o razna, spuse Lindsey. „Directorul ei de operaţiuni” e un tip pe care nu l-am mai văzut niciodată şi ea îi spune acestui tip să ne îngroape produsele în spatele depozitului? E nebună de legat. Ce naiba vrea, să ruineze orăşelul nostru?

— Nu prea cred, spuse Colin. Vreau să zic, sunt de acord că e nebună. Dar nu cred că vrea să rui…

— Scumpo, auzi Colin în spatele lui, iar când se întoarse, o văzu pe Hollis Wells îmbrăcată în costumul ei roz cu pantaloni. Ce *faci* aici? întrebă Hollis, fără să pară prea mânioasă.

— Hollis, ce dracu’ se-ntâmplă cu tine? Ai luat-o razna? Cine naiba e Roy? Şi de ce *îngropi* totul?

— Lindsey, scumpo, compania nu mai merge deloc bine.

— Dumnezeule, Hollis, tu stai trează toată noaptea ca să încerci să-mi distrugi viaţa? Vinzi terenuri, scoţi fabrica din funcţiune, iar apoi oraşul va muri şi eu va trebui să plec?

Hollis îşi ridică bărbia.

— Poftim? Lindsey Lee Wells, nu. Nu! Lindsey, nu mai e nimeni care să le *cumpere*. Avem un singur client Stasure, iar ei cumpără un sfert din ceea ce producem noi. Am pierdut totul din pricina companiilor din afară. Totul.

— Stai puţin, ce-ai zis? întrebă Lindsey calmă, deşi Colin îşi dădu seama că ea auzise.

— Le-am tot stocat în depozit. Dar veneau din ce în ce mai multe cutii. Şi situaţia s-a înrăutăţit, până ce s-a ajuns aici.

Iar apoi, Lindsey înţelese.

— Nu vrei să concediezi pe nimeni.

— Aşa e, scumpo. Dacă am produce doar cât vindem,

am pierde foarte mulţi oameni. Gutshot pur şi simplu ar muri.

— Stai puţin, atunci de ce naiba i-ai angajat pe *ei* ca să facă un serviciu inventat? întrebă Lindsey, gesticulând spre Colin şi Hassan. Vreau să zic, având în vedere că suntem atât de falite.

— Nu e inventat. Peste o generaţie de-acum încolo s-ar putea să nu mai existe nicio fabrică şi vreau ca toţi copiii şi toţi nepoţii tăi să ştie cum a fost, să afle cum eram *noi*. Şi mi-a plăcut de ei. Am crezut că vor fi buni pentru tine. Lumea nu va fi mereu aşa cum ţi-ai imaginat-o tu, scumpo.

Lindsey făcu un pas spre mama ei.

— Acum înţeleg de ce lucrezi de-acasă, spuse ea. Pentru ca nimeni să nu-şi dea seama de ceea ce se-ntâmplă. Nu ştie nimeni?

— Doar Roy, răspunse Hollis. Şi nu poţi să spui nimănui. O s-o mai putem duce aşa încă vreo cinci ani, aşa că asta o să facem în continuare. Şi, până atunci, o să-mi dau toată silinţa să găsesc noi metode de a face bani.

Lindsey îşi îmbrăţişă mama şi îşi lipi capul de pieptul ei.

— Cinci ani e o perioadă mare de timp, mamă, spuse ea.

— Este şi nu este, îi răspunse Hollis, mângâind-o pe păr. Este şi nu este. Dar nu e lupta ta; e a mea. Îmi pare rău, scumpo. Ştiu că am fost mai ocupată decât ar trebui să fie o mamă.

Iar acesta, spre deosebire de înşelatul lui CC, era un secret pe care era mai bine să-l ţii, gândi Colin. Oamenilor nu le-ar fi făcut plăcere să afle că trei sferturi dintre firele de tampoane pe care le produceau erau îngropate sau că plăţile lor nu aveau aproape nimic de-a face cu profiturile companiei, ci mai mult cu compasiunea patroanei.

Hollis şi Lindsey merseră împreună către casă, lăsându-i pe Colin şi pe Hassan singuri în Dric. După o vreme, Hassan spuse:

— Am avut o, ăăă, deşteptare spirituală orbitoare.

Colin îl privi perplex.

— Poftim?

— Vezi pe unde mergi, *kafir*. De fapt, a început acum câteva nopţi, aşa că bănuiesc că nu e atât de dramatică – la azilul bătrânilor, când ai spus că eram domnul Chiloţi-Amuzanţi fiindcă voiam să evit să fiu rănit.

— Nicio îndoială în legătură cu asta, spuse Colin.

— Da, ei bine, e o prostie, şi ştiam că e o prostie, dar apoi am început să mă întreb de ce anume eram domnul Chiloţi-Amuzanţi, şi nu am găsit niciun răspuns bun. Şi după aceea, la depozit, am început să mă gândesc la ceea ce face Hollis. Vreau să zic, îşi oferă tot timpul liber şi toţi banii, astfel încât oamenii să-şi păstreze locurile de muncă. Ea *face* ceva.

— Bine… spuse Colin, neînţelegând.

— Iar eu sunt un ne-făcător. Adică, sunt leneş, dar, de asemenea, sunt bun la ne-făcut lucrurile pe care se presupune că nu trebuie să le fac. N-am băut niciodată şi nu m-am drogat niciodată, şi nu mi-am tras-o cu fete, şi nu am bătut oameni, şi nu am furat niciodată nimic sau chestii de genul. Am fost tot timpul bun la asta, deşi vara asta am cam făcut excepţie de la regulă. Dar apoi, faptul că am făcut toate chestiile astea aici a fost ciudat şi greşit, aşa că acum sunt fericit că m-am întors la ne-făcut. Dar n-am fost niciodată un *făcător*. Nu am *făcut* niciodată ceva pentru a ajuta pe cineva. Până şi chestiile religioase care implică să faci anumite lucruri, eu nu le fac. Eu nu fac *zakat*. ™ *7* Nu ţin Ramadanul. Sunt un ne-făcător desăvârşit. Pur şi simplu sug mâncarea şi apa, şi banii din lume, şi tot ce ofer înapoi e un „Hei, sunt foarte bun la ne-făcut. Uită-te la toate lucrurile rele pe care nu le fac! Acum am să-ţi spun nişte bancuri!”

Colin aruncă o privire şi îl văzu pe Hassan bând dintr-o doză de Mountain Dew. Simţind că trebuie să spună ceva, Colin remarcă:

— Asta e o revelaţie spirituală foarte bună.

— Încă n-am terminat, avurizidule. Am luat o gură de suc. Dar, oricum, să fii amuzant e o metodă a ne-făcutului.

Stai jos şi faci glume, şi eşti domnul Chiloţi-Amuzanţi, şi pur şi simplu îţi baţi joc de oamenii care încearcă să facă ceva. Îmi bat joc de tine, când îţi revii şi încerci să te îndrăgosteşti de o altă Katherine. Sau îmi bat joc de Hollis că adoarme în fiecare seară înconjurată de hârtii. Sau râd de tine că ai tras în cuibul de viespi, când eu n-am împuşcat deloc. Aşa că asta e. Am să încep să fac.

Hassan îşi termină doza de Mountain Dew, o strânse şi îi dădu drumul pe jos.

— Vezi, tocmai am făcut ceva. De obicei, spuse el, aş fi aruncat rahatul ăla pe bancheta din spate, unde n-ar trebui să o văd şi de unde tu ar trebui să o arunci la următoarea întâlnire cu o Katherine. Dar o las aici, astfel încât să îmi amintesc s-o iau când ajungem la Conacul Roz. Doamne, cineva ar trebui să-mi ofere o Medalie Congresională de Onoare pentru Făcut.

Colin râse.

— Eşti în continuare amuzant, spuse Colin. Şi ai făcut ceva lucruri bune. De pildă, te-ai înscris la colegiu.

— Da, mă duc acolo. Totuşi – dacă am de gând să fiu un făcător get-beget, observă Hassan, prefăcându-se îmbufnat, probabil c-ar trebui să mă înscriu la *trei* cursuri. E o viaţă dură, *kafir*.

(nouăsprezece)

Lindsey şi Hollis ajunseră înaintea lor acasă, de vreme ce Colin şi Hassan trebuiseră să oprească la Hardee’s pentru un Monster Thickburger. În timp ce stăteau în camera de zi a Conacului Roz, Hollis le spuse:

— Lindsey s-a dus să doarmă la prietena ei, Janet. Era cam abătută în maşină. Bănuiesc că e din cauza acelui băiat.

Hassan încuviinţă şi se aşeză pe canapea lângă ea. Creierul lui Colin începu să lucreze. Îşi dădu seama că trebuia să găsească o metodă de a ieşi din Conacul Roz fără a trezi suspiciuni.

— Pot să fac ceva să te ajut? o întrebă Hassan.

Hollis se lumină la faţă şi spuse:

— Sigur. Sigur. Pot să stai aici cu mine, ca să facem

brainstorming – toată noaptea, dacă ai timp.

— Mişto, spuse Hassan.

Colin se prefăcu că tuşeşte, după care vorbi repede:

— Eu cred c-am să ies puţin. Cred c-am să mă duc să campez. Probabil o să *sitzpinkler* afară şi o să dorm în maşină, totuşi – am de gând să-ncerc.

— Poftim? spuse Hassan, nevenindu-i să creadă.

— Campez, îi răspunse Colin.

— Cu porcii şi viespile şi CE-ii şi toate alea?

— Da, campez, spuse Colin, după care încercă să-i arunce o privire cu subînţeles.

După ce îl privi perplex câteva clipe, Hassan se lumină la faţă şi spuse:

— Ei bine, eu n-am să merg cu tine. După cum ştim cu toţii, eu sunt un motan care preferă să stea în casă.

— Să-ţi ţii telefonul deschis, spuse Hollis. Ai cort?

— Nu, dar afară e frumos şi am să iau sacul de dormit, dacă e în regulă.

Şi înainte ca Hollis să poată obiecta în continuare, sări câte două trepte o dată, îşi luă bagajul şi plecă.

Încă nu se înserase complet – câmpurile căpătau o nuanţă de roz cu cât se înălţau mai tare spre orizont. Colin îşi simţea inima bubuind. Se întreba dacă ea voia să-l vadă. Luase „dormitul la Janet” drept un indiciu, dar poate că nu era aşa. Poate că ea *chiar* dormea la Janet, oricine ar fi fost acea persoană – ceea ce ar fi însemnat să urce degeaba dealul.

După cinci minute de condus, ajunse la câmpul îngrădit care cândva fusese căminul calului numit Hobbitul. Sări gardul şi începu să traverseze câmpul alergând. Colin, desigur, nu credea în alergat, când mersul la pas era suficient – dar aici şi acum, mersul la pas nu era suficient. Totuşi, încetini în timp ce urca dealul, lanterna fiind o rază de lumină subţire şi tremurătoare pe fundalul peisajului care se întuneca. Menţinu lumina în faţa lui în timp ce se strecura printre tufişuri şi lujeri de viţă-de-vie şi copaci, pământul putrezit de sub picioarele lui sfărâmându-se cu fiecare pas şi amintindu-i încotro ne

îndreptăm cu toţii.

În seminţe, în pământ. Şi nici măcar atunci nu se putu abţine să nu facă anagrame. În pământ Aleargă, Godot; Donator de Curaj. Iar magia prin care „în pământ” putea deveni „donator de curaj”, combinată cu noul sentiment că el *primise* recent o donaţie de curaj, îl făcu să meargă în continuare cu pas iute. În vreme ce întunericul devenea atât de desăvârşit încât copacii şi rocile erau nu obiecte, ci simple umbre, Colin se căţără până ce, într-un final, ajunse la aflorimentul binecunoscut. Merse de-a lungul rocii, scrutând-o cu lanterna în sus şi-n jos, până ce lumina nimeri o crăpătură. Se aplecă şi şopti:

— Lindsey?

— Doamne, am crezut că eşti un urs.

— Total opusul. Eram prin apropiere şi mă gândeam să trec pe-aici, spuse el.

Îi auzi hohotele de râs reverberând în peşteră.

— Dar nu vreau să deranjez.

— Intră, spuse ea, iar el se strecură prin crăpătură şi merse pe-o parte până ce ajunse în încăpere.

Lindsey îşi deschise lanterna; se orbeau reciproc.

— Mă gândeam eu c-o să vii, spuse ea.

— Păi, i-ai zis mamei tale c-o să dormi la Janet.

— Da, recunoscu ea. A fost un soi de cod.

Lindsey îndreptă lanterna spre un loc de lângă ea, după care o întoarse spre Colin, ca şi când conducea un avion către poarta de îmbarcare. El se apropie, iar Lindsey formă un scaun din câteva perne, astfel încât Colin să se aşeze lângă ea.

— Stinge-te, lanternă blestemată, spuse ea, şi se făcu beznă.

— Cea mai supărătoare parte a acestei probleme e că nici măcar nu sunt supărată. Mă refer la Colin. Fiindcă cu… la urma urmei, mie pur şi simplu nu mi-a păsat. De el, de faptul că mă plăcea, de faptul că i-a tras-o Katrinei. Pur şi simplu… nu-mi pasă. Hei, eşti aici?

— Da.

— Unde?

— Aici. Salut!

— O, salut!

— Continuă.

— Da. Deci, nu ştiu. A fost atât de uşor să las astea să plece. Mă gândesc întruna să mă supăr, dar au trecut trei zile şi nici măcar nu mă gândesc la el. Îţi aduci aminte când am spus că el, spre deosebire de mine, *este adevărat*? Ca să fiu sinceră, nu cred că este. Cred că e mai degrabă plictisitor. Sunt atât de enervată pe treaba asta, fiindcă… vreau să zic, mi-am irosit atâţia ani din viaţă pe el, iar el mă înşală *şi* eu nici măcar nu sunt, nu ştiu, deprimată *în* legătură cu asta?

— Mi-ar plăcea şi mie să fiu aşa.

— Da, nu prea cred. Se *presupune* că oamenilor trebuie să le pese. E bine când oamenii înseamnă ceva pentru tine, că îţi este dor de ei când pleacă. Mie nu mi-e deloc dor de Colin. Pe bune. Nu mi-a plăcut decât *ideea* de a fi prietena lui – iar asta e o irosire atât de mare! Asta am realizat – de *asta* am plâns pe drumul spre casă. Uite-o pe Hollis, care face cu adevărat ceva pentru oameni. Vreau să zic, munceşte tot timpul şi acum ştiu că nu e pentru ea; e pentru toţi nemernicii ăia din Sunset Acres ce primesc o pensie care le plăteşte şi scutecele. Şi e pentru toată lumea de la fabrică.

— Ştii, cândva eram o persoană de treabă. Dar acum Nu. Fac. Niciodată. Nimic. Pentru. Nimeni. Doar pentru retardaţii pe care nu dau nici măcar doi bani.

— Dar oamenii încă te plac. Toţi bătrâneii, toată lumea de la fabrică…

— Corect. Da. Dar ei adoră ceea ce eram înainte, nu persoana care am devenit acum. Pe bune, Colin, sunt cea mai egocentrică persoană din lume.

— Mai eşti acolo?

— Tocmai mi-a trecut prin minte faptul că ceea ce ai spus nu poate fi adevărat, întrucât *eu* sunt cea mai egocentrică persoană din lume.

— Poftim?

— Sau poate că suntem legaţi. Fiindcă cu semăn cu

tine, nu? Ce am făcut eu pentru oameni?

— Nu ai rămas în urma lui Hassan şi ai lăsat vreo mie de viespi să te înţepe?

— O, da. Am uitat. Bine, deci tu eşti cea mai egocentrică persoană din lume. Dar eu sunt pe-aproape!

— Vino aici.

— Sunt aici.

— Mai aici.

— Bine. Unde?

— Da. Mai bine.

— Şi ce faci în această privinţă? Cum rezolvi problema?

— Exact la asta mă gândeam înainte să vii. Mă gândeam la treaba cu importanţa. Mă simt de parcă, de parcă, felul în care tu contezi e definit de lucrurile care contează pentru tine. Tu contezi la fel de mult ca lucrurile care contează pentru tine. Iar eu am mers fix pe dos, încercând să mă fac importantă pentru el, să contez. În tot acest timp, existau lucruri adevărate de care să-mi pese: oameni buni, adevăraţi cărora le pasă de mine, şi locul ăsta. E atât de uşor să te împotmoleşti. Pur şi simplu eşti prins în a fi ceva, în a fi special sau cool, sau mă rog, că nici măcar nu mai ştii de ce ai nevoie de acel lucru; pur şi simplu crezi că ai nevoie.

— Nici măcar nu ştii de ce simţi nevoia să fii cunoscut în toată lumea; pur şi simplu crezi că ai nevoie.

— Da. Exact. Suntem pe aceeaşi lungime de undă, Colin Singleton. Dar treaba asta cu dobândirea popularităţii nu a rezolvat cu adevărat problema.

— Nu cred că poţi umple spaţiul gol cu lucrul pe care l-ai pierdut. De pildă, faptul că te-ai combinat cu CC nu a rezolvat întâmplarea cu mâncarea pentru câini. Nu cred că părţile tale lipsă se vor mai potrivi în interiorul tău odată ce au dispărut. Aşa e şi cu Katherine. Asta am realizat eu: dacă într-un fel sau altul ne-am combina din nou, ea n-ar mai putea umple golul pe care l-a lăsat atunci când am pierdut-o.

— Poate că nicio fată nu-l poate umple.

— Corect. Nici să fii un creator de Teoreme celebru în toată lumea nu ar face-o. La asta m-am tot gândit, că poate viaţa nu înseamnă să realizezi nişte afurisiţi de indicatori. Stai puţin, ce-i amuzant?

— Nimic, doar că… mă gândeam că realizarea ta e ca şi când un dependent de heroină spune brusc „Ştii, poate că în loc să-mi injectez tot timpul mai *multă* heroină, poate c-ar trebui să nu *îmi* mai injectez heroină”.

— Cred că ştiu cine se află în mormântul arhiducelui Franz Ferdinand, dar nu cred că e arhiducele.

— Ştiam eu c-ai să-ţi dai seama la un moment dat! Da, ştiu şi eu. E străbunicul meu.

— Ştiai?! Fred N. Dinzanfar, ticălosul ăla care şi-a anagramat numele.

— Toţi oamenii bătrâni de pe-aici ştiu. Se pare că a insistat în testament asupra acestui lucru. Dar, în urmă cu câţiva ani, Hollis ne-a spus să punem indicatorul ăla şi să începem să organizăm tururi – abia acum îmi dau seama că probabil a făcut-o pentru bani.

— E amuzant ce pot face unii oameni pentru ca lumea să-şi aducă aminte de ei.

— Mă rog, sau ca să-i uite, fiindcă, într-o zi, nimeni nu va mai şti cine e cu adevărat îngropat acolo. Deja o mulţime de copii de la şcoală cred că arhiducele e cu adevărat îngropat acolo, iar mie îmi place asta. Îmi place faptul de a şti o poveste despre care ceilalţi oameni au o altă versiune”. De asta casetele pe care le-am înregistrat noi vor fi atât de minunate într-o bună zi, fiindcă vor spune nişte poveşti pe care timpul le-a înghiţit sau le-a răstălmăcit, sau chestii de genul.

— Unde ţi-a dispărut mâna?

— Mi-a transpirat.

— Nu-mi pa – a, salut!

— Salut!

— Ţi-am spus că i-am dat papucii unei Katherine?

— Poftim? Nu.

— Se pare c-am făcut-o. Katherine a III-a. Pur şi simplu îmi aminteam greşit situaţia. Vreau să zic, tot

timpul am presupus că lucrurile pe care mi le *aminteam* erau *adevărate*.

— Ha...

— Ce e?

— Păi, nu e o poveste bună dacă tu ai părăsit-o. Cel puţin aşa îmi amintesc eu lucrurile. Îmi amintesc poveşti. Unesc punctele şi apoi iese o poveste. Iar punctele care nu se potrivesc în poveste probabil că dispar. Ca atunci când zăreşti o constelaţie. Priveşti în sus şi nu vezi toate stelele. Toate stelele arată ca o mare harababură avurizidă. Dar tu vrei să vezi forme; vrei să vezi poveşti, aşa că alegi stele de pe cer. Hassan mi-a spus odată că tu gândeşti la fel – că vezi peste tot legături –, aşadar, se pare că eşti un povestitor înnăscut.

— Nu am văzut niciodată lucrurile în felul ăsta. Eu... ha. Are noimă.

— Spune-mi o poveste.

— Ce anume? Toată chestia?

— Da. Dragoste, aventură, morală, totul.

Introducerea, şi Cuprinsul, şi încheierea

— Katherine I a fost fiica meditatorului meu, Krazy Keith, şi, într-o seară la mine acasă, mi-a cerut să fiu prietenul ei, şi eu am acceptat, iar apoi, după două minute şi treizeci de secunde, mi-a dat papucii, ceea ce la început a părut amuzant, dar acum, privind în urmă, e posibil ca acele două minute şi treizeci de secunde să fi fost cea mai importantă perioadă din viaţa mea. K-2 a fost o fetiţă uşor rotofeie de opt ani, colegă cu mine la şcoală, şi a venit într-o zi la mine acasă şi mi-a spus că pe alee era un şobolan mort, şi, având opt ani, am alergat afară să văd şobolanul mort, dar, în schimb, am găsit-o doar pe prietena ei, Amy, care mi-a zis: „Katherine te place. Vrei să fii prietenul ei?”, şi eu am spus da, iar apoi, opt zile mai târziu, Amy a venit acasă la mine să-mi spună despre Katherine că nu mă mai plăcea şi că nu avea să mai iasă cu mine începând cu acel moment. Katherine a III-a a fost o brunetă minionă foarte drăguţă, pe care am cunoscut-o într-o tabără de copii isteţi, care cu timpul avea să devină *locul* unde copiii-

minune puteau agăţa fete, şi de vreme ce asta face ca povestea să fie mai bună, am ales să-mi amintesc că ea mi-a dat papucii într-o dimineaţă după cursul de tragere cu arcul, după ce un tip foarte bun la mate, Jérôme, a alergat în faţa arcului ei şi a căzut la pământ, pretinzând că fusese lovit de săgeata lui Cupidon. Katherine a IV-a, cunoscută şi drept Katherine cea Roşie, era o roşcată cu faţă de şoricel, care purta ochelari cu rame roşii de plastic şi pe care am cunoscut-o la lecţiile de vioară Suzuki, şi care cânta frumos, şi eu de-abia reuşeam să ating coardele, întrucât nu voiam niciodată să exersez, aşa că după patru zile m-a părăsit pentru un pianist foarte bun pe nume Robert Vaughan, care a ajuns să dea un concert solo la Carnegie Hall când eu aveam unsprezece ani, aşa încât bănuiesc c-a făcut o alegere bună. În clasa a cincea, am ieşit cu K-5, care avea reputaţia de a fi cea mai dezgustătoare fată din şcoală, pentru că ea era mereu cea care stârnea epidemiile de păduchi, şi într-o zi, când ne aflam în pauză, m-a sărutat din senin pe buze în timp ce eu încercam să citesc *Huck Finn* în cutia cu nisip, iar acela a fost primul meu sărut, şi mai târziu în acea zi mi-a dat papucii fiindcă băieţii erau scârboşi. Apoi, după o pauză de şase luni, am cunoscut-o pe Katherine a VI-a pe durata celui de-al treilea an al meu la tabăra de copii isteţi –, şi am stat împreună pentru un record de şaptesprezece zile, iar ea se pricepea de minune la olărit şi la făcut flotări, două câmpuri de iniţiativă la care nu am excelat niciodată, şi cu toate că noi doi am fi putut fi o forţă de neoprit în sfera inteligenţei şi a forţei fizice şi a creării de căni, mi-a dat papucii. Iar apoi a sosit gimnaziul, şi grava problemă a nepopularităţii a început în forţă, dar cel mai bun lucru al faptului că eram în coada listei de copii cool era că oamenii te compătimeau adesea, aşa cum a făcut-o Katherine cea Bună, o fată drăguţă care purta o bustieră ce îi ceda adesea şi pe care toată lumea o striga faţă-de-pizza din cauza unei probleme acneice care nici măcar nu era atât de rea, iar ea m-a părăsit în cele din urmă nu din cauză că i-aş fi dăunat minusculului statut social pe care îl avea, ci din cauză că relaţia noastră de o

lună dăunase preocupărilor mele academice, pe care ea le considera a fi extrem de importante. A Opta nu a fost deosebit de drăguţă, şi poate că ar fi trebuit să ştiu asta, de vreme ce numele ei, Katherine Barker, se poate anagrama în S.C. Distrugătoarea-de-Inimi S.R.L., ca şi când ea ar fi o adevărată directoare a Părăsitului, dar, oricum, m-a invitat să ieşim şi eu am acceptat şi apoi mi-a spus că-s un ciudat şi că nu aveam deloc păr pubian şi că nu avea vreodată să iasă cu mine pe bune – toate astea, ca să fiu sincer, fiind adevărate. K-9 era în clasa a şasea când eu eram în clasa a şaptea, şi a fost de departe cea mai frumoasă Katherine cu care am fost combinat, cu bărbia ei drăguţă şi cu gropiţele din obraji, şi cu tenul bronzat mereu, nu foarte diferită de tine, şi care credea că, dacă se combina cu un tip mai mare, asta avea să o ajute în privinţa statutului ei social, dar s-a înşelat. Katherine a X-a – şi, da, până atunci îmi dădusem deja seama că era o anomalie statistică îngrozitor de ciudată, dar nu eram mereu în căutarea unei Katherine, ci mai degrabă în căutarea unei prietene – a fost o cucerire din tabăra-de-vară-pentru-copii-isteţi, şi i-am câştigat inima prin faptul că, ai ghicit, am alergat în faţa arcului ei la cursul de tras cu arcul şi am pretins că fusesem lovit de săgeata lui Cupidon, şi ea a fost prima fată pe care am sărutat-o franţuzeşte, şi nu ştiam ce să fac, aşa că îmi scoteam întruna limba printre buzele strânse de parcă aş fi fost un şarpe, şi nu a durat mult până să-mi spună că era mai bine să fim amici. K-ll nu a fost chiar o relaţie, ci mai degrabă o chestie de genul am-mers-la-film-odată-şine-am-ţinut-demână-şi-apoi-am-sunat-o-şi-mama-eimi-a-spus-că-nu-e-acasă-şi-că-era-mai-bine-să-nu-o-maisun niciodată, dar bănuiesc că se pune la socoteală, având în vedere că ne-am ţinut de mână şi fiindcă mi-a spus că eram un geniu. La începutul celui de-al doilea semestru din clasa a noua, o fată nouă a venit din New York şi era putred de bogată, dar ura să fie bogată şi adora *De veghe în lanul de secară*, şi a spus că-i aminteam de Holden Caulfield[89], probabil din

89 pers0naju| principal al romanului De veghe în lanul de secară al

cauză că eram amândoi nişte fraieri rătăciţi în propriile lor gânduri, şi mă plăcea fiindcă ştiam o mulţime de limbi străine şi fiindcă citisem o mulţime de cărţi, iar apoi, după douăzeci şi cinci de zile, s-a despărţit de mine fiindcă îşi dorea un prieten care nu petrecea atât de mult timp citind şi învăţând limbi străine. Pe-atunci îl întâlnisem şi pe Hassan, şi timp de vreo zece ani făcusem o pasiune pentru o brunetă cu ochi albaştri de la şcoală căreia i-am spus mereu Katherine cea Excelentă, iar Hassan a fost un fel de Cyranno[90] şi mi-a spus exact cum s-o cuceresc, fiindcă aşa cum am văzut în cazul Katrinei, Hassan chiar e bun la treburi dintr-astea, şi a funcţionat, şi am iubit-o, şi ea m-a iubit, şi a durat trei luni, până în noiembrie, în clasa a zecea, când ne-am despărţit din cauză că ea a spus, şi aici citez, că eram „prea isteţ şi prea prost" pentru ea, ceea ce a marcat începutul Katherinelor care îmi dădeau papucii din motive ridicole, stupide şi foarte des oximoronice. Un model care a continuat cu Katherine a XIV-a mereu-îmbrăcată-în-negru, pe care am întâlnit-o în primăvară, când a venit la mine într-o cafenea şi m-a întrebat dacă îl citisem pe Camus, lucru pe care-l făcusem, şi i-am răspuns afirmativ, şi apoi ea m-a întrebat dacă îl citisem vreodată pe Kierkegaard, şi i-am spus că-l citisem, pentru că eu chiar îl citisem, iar când am plecat de la cafenea ne ţineam de mână şi numărul ei de telefon era trecut în agenda noului meu mobil, şi îi plăcea să ne plimbăm pe malul lacului, unde urmăream cum valurile se loveau de stâncile de pe ţărm, şi a spus că exista doar o singură metaforă, iar acea metaforă era că apa se lovea de stânci – deoarece, a spus ea, atât apa, cât şi stâncile sfârşeau rău în târgul lor, iar apoi mi-a dat papucii în aceeaşi cafenea în care ne întâlniserăm în urmă cu trei luni, spunându-mi că ea era apa şi că eu eram stâncile şi că aveam să ne luăm unul de celălalt până ce urma să nu mai rămână nimic din noi – şi

scriitorului J.D. Salinger. (N.t.)

90 Hercule-Savinien Cyranno de Bergerac (1619-1655) a fost un dramaturg şi eseist francez, precursor al Iluminismului, foarte cunoscut pentru viaţa sa aventuroasă. (N.t.)

când i-am explicat că apa chiar nu are parte de niciun efect negativ după ce erodează foarte lent stâncile de pe ţărm, a recunoscut că era adevărat, dar mi-a dat oricum papucii. După aceea, în tabăra de vară, am întâlnit-o pe K-15, care avea acel soi de chip de căţeluş, cu ochi mari şi căprui şi pleoape lăsate, care într-un fel te făceau să vrei să ai grijă de ea, doar că ea nu dorea ca eu să am grijă de ea, întrucât era o feministă convinsă care mă plăcea fiindcă mă considera mintea măreaţă a generaţiei mele, dar apoi s-a hotărât că eu nu aveam să fiu niciodată – citez din nou „un artist”, ceea ce, se pare, era motiv de despărţire, cu toate că eu nici măcar nu pretinsesem vreodată că eram artist – şi, de fapt, dacă m-ai ascultat cu atenţie, m-ai auzit deja recunoscând că eram varză într-ale olăritului. Şi după acea îngrozitoare perioadă de secetă, am cunoscut-o pe Katherine a XVI-a pe jgheabul acoperişului unui hotel din Newark, New Jersey, în timpul unui turneu Academic Decathlon în luna octombrie, când eram în clasa a unsprezecea, şi am avut o relaţie pe cât se poate de sălbatică şi de toridă în timpul celor paisprezece ore ale turneului Academic Decathlon, ajungând la un moment dat să le dăm afară din camera de hotel pe cele trei colege ale ei, astfel încât să ne pupăcim în voie, dar apoi, după ce am câştigat nouă medalii de aur la acel turneu – am fost varză la secţiunea de Discurs –, ea mi-a dat papucii pe motiv că avea deja un prieten în Kansas şi că nu voia să-l părăsească pe *el*, aşa că eu eram următoarea persoană pe care era logic să o părăsească. Pe Katherine a XVII-a am cunoscut-o – şi nu te mint – pe internet, în luna ianuarie, şi avea un piercing în nas sub forma unui inel şi deţinea un vocabular extrem de impresionant, cu ajutorul căruia a putut să vorbească despre indie rock – unul dintre cuvintele pe care le-a folosit şi a cărui definiţie nu o ştiam atunci a fost chiar „indie” şi era amuzant să o asculţi vorbind despre muzică, iar odată am ajutat-o să-şi vopsească părul, dar apoi mi-a dat papucii după trei săptămâni, din cauză că eram un soi de „tocilar emo”, iar ea căuta mai degrabă un „emo core”.

Deşi mie nu prea-mi place să folosesc cuvântul „inimă” decât dacă mă refer la organul care pompează sânge şi bate întruna, nu există nicio îndoială că acea Katherine a XVIII-a mi-a frânt inima, întrucât am iubit-o enorm din clipa în care am văzut-o la un concert la care m-a târât Hassan în vacanţa de primăvară, şi ea era o femeie scundă şi înfocată, care ura să i se spună fată, şi mă plăcea, iar la început părea să împărtăşească acelaşi simţ al nesiguranţei, aşa că eu mi-am făcut speranţe ridicol de mari şi m-am trezit scriindu-i nişte e-mailuri extravagant de lungi şi dureros de filosofice, iar apoi mi-a dat papucii printr-un e-mail după numai două întâlniri şi patru săruturi, moment în care m-am trezit scriindu-i nişte e-mailuri extravagant de lungi şi dureros de patetice. Şi, la două săptămâni după asta, Katherine I a apărut la uşa mea şi, curând, a devenit K-19, şi era o fată drăguţă cu o inimă mare, căreia îi plăcea să ajute oameni, şi nici măcar una dintre ele nu mi-a pus inima pe jar Doamne, acum nu mai pot scăpa de cuvântul ăsta – aşa cum a făcut-o ea, dar aveam atâta nevoie de ea, şi asta nu era niciodată suficient, şi ea nu era niciodată consecventă, iar inconsecvenţa ei şi nesiguranţa mea erau o potrivire teribilă, însă tot o iubeam, fiindcă tot ce eram eu se afla în ea, fiindcă îmi pusesem toate ouăle în coşul altcuiva, şi, la sfârşit, după 343 de zile, am rămas cu un coş gol şi cu un gol care se mărea la nesfârşit înăuntrul meu, şi totuşi, acum mi-am dat seama că mi-o amintesc drept un om bun, alături de care am avut parte de nişte momente frumoase, până ce am ajuns amândoi într-o situaţie proastă, imposibil de înlăturat. Iar morala acestei poveşti este că nu îţi aminteşti ceea ce s-a întâmplat. Ceea ce tu îţi aminteşti devine ceea ce s-a întâmplat. Iar a doua morală a acestei poveşti, în cazul în care o poveste poate avea mai multe morale, este că Părăsitorii nu sunt cu mult mai răi decât Părăsiţii – despărţirea nu e un lucru care ţi se întâmplă *ţie*; este ceva ce se întâmplă *cu* tine.

— Iar cealaltă morală a poveştii e că tu, Tocilărelule, tocmai ai spus o poveste *superbă*, dovedind că după o

perioadă suficient de lungă după suficient antrenament, şi după ce ai auzit poveştile foştilor şi actualilor angajaţi de la Gutshot Textiles, oricine – *oricine* – poate învăţa să spună o poveste bună.

— Ceva în legătură cu acea poveste a făcut ca interiorul să-mi crească la loc.

— Poftim?

— A, nimic. Gândeam cu voce tare.

— Asta iubeşti tu cu adevărat. Oamenii în faţa cărora poţi gândi cu voce tare.

— Oamenii care au fost în ascunzătorile tale secrete.

— Oamenii în faţa cărora îţi muşti degetul mare.

— Salut!

— Salut!

— Uau! Prima mea Lindsey.

— Al doilea Colin al meu.

— A fost amuzant. Hai să încercăm din nou.

— S-a vândut.

Plecară din peşteră împreună, destul de târziu, şi conduseră separat, Colin în Dric şi Lindsey în camioneta roz. Se mai sărutară o dată pe alee – acel sărut fiind la fel de bun pe cât indica zâmbetul ei – şi apoi se furişară în casă pentru a mai prinde câteva ore de somn.

Epilog sau Capitolul lui Lindsey Lee Wells

Colin se trezi istovit din pricina cocoşului şi se foi în pat aproximativ o oră înainte să coboare în camera de zi. Hassan era deja treaz, stând la masa din lemn de stejar cu o colecţie de hârtii în faţă. Colin observă că Hollis nu dormea pe canapea; poate că avea vreo cameră pe undeva.

— Margini de Profit/Pierderi, explică Hassan. Chestiile astea sunt cu adevărat interesante. Hollis mi le-a explicat seara trecută. Deci, te-ai combinat cu ea sau ce?

Colin surâse. Hassan se ridică, zâmbi strâmb şi îl lovi prieteneşte pe spate.

— Eşti aşa un vultur, Singleton. Te învârţi în cerc, băiete. Te învârţi şi începi uşor-uşor să cobori, mereu învârtindu-te, aşteptând momentul prielnic să aterizezi pe hoitul unei relaţii şi să te înfrupţi. E un lucru frumos de

urmărit – în special acum, fiindcă îmi place de fata asta.

— Hai să luăm micul dejun, spuse Colin. Hardee să

— Hardee’s, zise Hassan entuziasmat. Linds, trezeşte-te, mergem la Hardee’s!

— Tre’ s-o vizitez pe Mabel azi, strigă Lindsey drept răspuns. Totuşi, să mănânci şi pentru mine vreo şapte Monster Thickburgeri.

— Aşa o să fac! îi promise Hassan.

— Hei, ascultă! Când am ajuns acasă aseară, am folosit formula pe mine şi Lindsey, spuse Colin. Ea mă părăseşte. Curba e mai lungă decât cea a lui K-l, dar mai scurtă decât a lui K-4. Asta înseamnă c-o să-mi dea papucii în patru zile.

— Se prea poate. Lumea asta e un glob de zăpadă al naibii de avurizid.

Trei zile mai târziu, în ziua în care Teorema indica faptul că ei doi nu aveau să reziste împreună, Colin se trezi din pricina cocoşului şi se rostogoli somnoros doar ca să găsească o bucată de hârtie pe obrazul său. Era împăturită sub forma unui plic.

Colin ştiu imediat la ce să se aştepte. În timp ce despăturea foaia, ştia că profeţia Teoremei fusese împlinită. Şi totuşi, faptul că ştiuse asta nu avea să facă lucrurile să fie mai puţin teribile. *De ce*? *A fost atât de uimitor*! *Cele mai bune patru zile din viaţa mea*. *Am înnebunit*? *Probabil că da*. În timp ce deschidea biletul, se gândea dacă nu cumva era mai bine să plece imediat din Gutshot.

Colin.

Urăsc să împlinesc Teorema, dar nu cred că ar trebui să ne angajăm într-o relaţie. Problema e că m-am îndrăgostit în secret de Hassan. Nu am ce să fac. Îţi ating omoplaţii osoşi şi mă gândesc la spinarea lui moale. Îţi sărut abdomenul şi mă gândesc la burta lui copleşitoare.

Îmi placi mult, Colin. Chiar îmi placi. Dar... îmi pare rău.

Nu cred că o să meargă.

Sper să putem rămâne prieteni. Cu sinceritate,

Lindsey Lee Wells P.S. Glumesc!

Colin îşi dorea să fie întru totul fericit, chiar voia – pentru că, din momentul în care văzuse felul în care alunecase curba cu Lindsey, sperase să se fi înşelat. Dar, în timp ce stătea acolo pe pat, cu biletul în mâinile care încă îi tremurau, nu putu să nu simtă că nu mai avea să fie vreodată un geniu. Pentru că deşi credea în teoria lui Lindsey conform căreia ceea ce contează pentru tine îţi defineşte importanţa, el tot voia ca Teorema să funcţioneze, tot voia să fie la fel de special precum îi spuseseră toţi oamenii că era.

A doua zi, Colin încerca din răsputeri să repare Teorema, în timp ce Hassan şi Lindsey jucau poker pe monede pe veranda închisă a Conacului Roz. Un ventilator din tavan împingea aerul cald, fără a-l răcori. Colin era doar pe jumătate atent la joc în timp ce crea tot felul de grafice, încercând să facă Teorema vinovată de faptul că Lindsey Lee Wells era în continuare prietena lui. Iar apoi, pokerul clarifică într-un sfârşit cusurul de nereparat al Teoremei.

Hassan strigă:

— A pariat pe toţi cei treisprezece cenţi, Singleton! E un pariu imens. Să plătesc?

— Ea chiar are tendinţa să blufeze, îi răspunse Colin, fără să-şi ridice privirea.

— Singleton, sper că ai dreptate. Plătesc. Bine, întoarce-le, puştoaico! Păpuşica din Gutshot are trei Dame. E o mână a naibii de bună, dar oare poate ea s-a bată… UN FULL HOUSE?!

Lindsey oftă dezamăgită când Hassan îşi întoarse mâna.

Colin nu ştia mai nimic despre poker, în afară de faptul că era un joc al comportamentului uman şi al probabilităţii, şi, prin urmare, acel tip de sistem semiînchis în care o Teoremă similară cu Teorema Fundamentală a Previzibilităţii Katherinelor trebuia să funcţioneze. Şi când Hassan îşi întoarse full house-ul, Colin îşi dădu brusc seama de un lucru: poţi crea o Teoremă care să explice de

ce ai câştigat sau ai pierdut ultimele mâini la poker, dar nu poţi crea niciodată una care să prezică *viitoarele* mâini la poker. Trecutul, aşa cum îi spusese Lindsey, e o poveste logică. Este sensul a ceea ce s-a întâmplat. Dar de vreme ce încă nu a fost amintit, viitorul nu are nevoie de niciun avurizid de sens.

În acel moment, viitorul – care nu poate fi desluşit de nicio Teoremă matematică sau de alte metode – apăru în faţa lui Colin: infinit şi imposibil de aflat şi frumos.

— *Evrika*, spuse Colin, şi numai după ce rosti cuvântul, îşi dădu seama că reuşise să şoptească pentru prima oară. Am descoperit ceva, spuse el cu voce tare. Viitorul este imprevizibil.

Hassan spuse:

— Uneori, *kafirului* îi place să spună lucruri enorm de evidente pe un ton cu adevărat profund.

Colin râse când Hassan se întoarse să-şi numere monedele câştigate, însă mintea lui se învârtea cu viteză din pricina implicaţiilor: *dacă viitorul e pentru totdeauna*, gândi el, *atunci, la un moment dat, o să ne înghită pe toţi*. Nici măcar Colin nu ştia prea mulţi oameni care trăiseră, să spunem, în urmă cu vreo 2.400 de ani. În alţi 2.400 de ani, până şi Socrate, cel mai cunoscut geniu al acelui secol, ar putea fi uitat. Viitorul va şterge totul – nu există niciun nivel de faimă sau de genialitate care să-ţi permită să transcenzi uitarea. Viitorul infinit face ca acea formă de a conta să fie imposibilă.

Dar mai există o cale. Există poveşti. Colin se uita la Lindsey, ai cărei ochi se încreţiră într-un zâmbet când Hassan îi împrumută nouă cenţi ca să poată juca în continuare. Colin se gândi la lecţiile de povestire ale lui Lindsey. Poveştile pe care şi le spuseseră unul celuilalt constituiau o parte importantă a motivelor pentru care el o plăcea. Bine. O iubea. După patru zile, o iubea fără doar şi poate. Şi se gândi că poate poveştile nu ne fac doar să fim importanţi unul pentru celălalt – poate că ele sunt, de asemenea, singura cale către importanţa infinită pe care el şi-o dorise de atâta vreme.

Îşi zise: *Pentru că e ca şi cum aş povesti cuiva despre vânătoarea mea de mistreţi. Chiar dacă e o poveste stupidă, faptul că o spun schimbă alţi oameni doar într-o mică măsură, aşa cum faptul că eu am trăit-o mă schimbă pe mine. O schimbare infinitezimală. Iar acea infinitezimală iese în afară – chiar mai mică, dar pentru veşnicie. Am să fiu uitat, dar poveştile vor dăinui. Aşa că noi toţi contăm – poate că mai puţin decât trebuie, dar mereu mai mult decât deloc.*

Şi nu erau doar poveştile amintite care contau. Aceasta era adevărata semnificaţie a anomaliei K-3: să ai graficul corect de la început dovedea nu că Teorema era bună, ci că în creierul uman exista un loc de înmagazinare a lucrurilor care nu puteau fi amintite.

Aproape fără să îşi dea seama, începu să scrie. Graficele din carneţelul lui fuseseră înlocuite de cuvinte. Colin îşi ridică privirea şi şterse o singură broboană de sudoare de pe fruntea lui bronzată şi plină de cicatrice. Hassan se întoarse spre el şi spuse:

— Îmi dau seama că viitorul e imprevizibil, dar mă întreb dacă viitorul e posibil să conţină şi un Monster Thickburger.

— Eu prevăd că aşa va fi, spuse Lindsey.

În timp ce ieşiră în fugă pe uşă, Lindsey strigă:

— Mă abonez la locul din dreapta!

Iar Colin spuse:

— Conduc!

Iar Hassan spuse:

— Rahat!

Iar apoi Lindsey trecu în goană pe lângă Colin, ajungând înaintea lui la maşină. Îi deschise portiera, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute.

Acea scurtă plimbare – de la veranda închisă şi până le Dricul de afară – fu unul dintre acele momente pe care ştia că avea să şi le amintească şi la care avea să privească înapoi, unul dintre acele momente pe care avea să încerce să le captureze în poveştile pe care urma să le spună. Nu se întâmplase nimic important, dar acel moment era plin

de lucruri care contau. Lindsey îşi împleti degetele cu ale lui Colin, iar Hassan cântă un cântec care suna aşa: „Iubesc / Monster Thickburgerul de la Ha-ar-dee's / Pentru că stomacul meu / E o minunată pe-tre-cere, după care se suiră în Dric.

Tocmai trecuseră de Magazinul Universal, când Hassan spuse:

— Nu e nevoie să mergem la Hardee's, zău. Putem merge oriunde.

— O, ce bine, fiindcă cu chiar nu vreau să mergem la Hardee's, spuse Lindsey. E cam naşpa. Există un Wendy's la două ieşiri de pe şosea, în Milan. Wendy's e mult mai bun. Au şi salate.

Aşa încât Colin trecu de Hardee's şi intră pe şosea, luând-o înspre nord. În timp marcajele de pe drum treceau cu viteză pe lângă el, se gândi la spaţiul dintre ceea ce ne amintim şi ceea ce s-a întâmplat, la spaţiul dintre ceea ce prezicem şi ceea ce se va întâmpla. Şi în acel spaţiu, gândi Colin, era suficient loc pentru a se reinventa – suficient loc pentru a se transforma în altceva decât într-un copil-minune, pentru a-şi reface povestea în ceva mai bun şi diferit – suficient loc pentru a renaşte din nou şi din nou. Un ucigaş de şerpi, un arhiduce, un distrugător de CC ba chiar şi un geniu. Exista suficient loc pentru a fi oricine – oricine cu excepţia a ceea ce deja fusese, având în vedere că dacă el învăţase ceva în Gutshot, acel lucru era că nu poţi împiedica viitorul să sosească. Şi pentru prima oară în viaţă, zâmbi gândindu-se la viitorul infinit care-soseşte-mereu întinzându-se în faţa lui.

Şi continuară să meargă. Lindsey se întoarse spre Colin şi spuse:

— Ştii, am putea merge în continuare. Nu trebuie să ne oprim.

Hassan se aplecă spre scaunele din faţă şi spuse:

— Da. Da. Hai să ne mai plimbăm o vreme.

Colin apăsă cu putere pe acceleraţie şi se gândi la toate locurile spre care se puteau îndrepta şi la toate zilele care le mai rămăseseră din vacanţa de vară. Lângă el,

Llndsey Lee Wells îşi puse degetele pe antebraţul lui şi spuse:

— Da. Doamne! Am putea, nu-i aşa? Am putea merge în continuare.

Pielea lui Colin se trezi la viaţă cu sentimentul legăturii dintre el şi toţi oamenii din maşină şi dintre el şi toţi oamenii care nu se aflau în ea. Iar el se simţi ne-unic în cel mai bun mod cu putinţă.

Nota autorului

Notele de subsol din romanul pe care tocmai l-ai citit (doar dacă nu l-ai terminat de citit şi ai sărit peste câteva capitole, caz în care ar trebui să te întorci şi să citeşti totul în ordine şi să nu încerci să afli ce se întâmplă, hoţ mic ce eşti) promit o anexă încărcată de chestiuni matematice. Aşa că iat-o în paginile ce urmează.

Întâmplarea face că am luat un minus şase la algebră avansată, în pofida eforturilor profesorului meu de mate din clasa a unsprezecea, domnul Lantrip, iar după aceea am ales să studiez ceva numit „matematică finită", întrucât se presupunea că e mai uşoară decât algebra. Colegiul la care am mers a fost ales parţial datorită faptului că nu avea cursuri de matematică. Dar apoi, la scurt timp după colegiu, am început – şi ştiu că e ciudat – să mă dau în vânt *după* matematică. Din nefericire, încă stau prost la acest capitol. Ador matematica aşa cum atunci când aveam nouă ani adoram skateboardingul. Vorbesc mult despre ea şi mă gândesc mult la ea, dar nu pot cu adevărat s-o *fac*.

Din fericire, sunt prieten cu un tip pe nume Daniel Biss, care se întâmplă să fie unul dintre cei mai buni tineri matematicieni din America. Daniel este celebru în lumea matematicii, parţial datorită eseului pe care l-a publicat cu câţiva ani în urmă şi care, aparent, dovedeşte că cercurile sunt, de fapt, nişte triunghiuri grase şi umflate. De asemenea, este unul dintre prietenii mei cei mai dragi. Daniel e aproape în întregime responsabil pentru faptul că formula e matematică adevărată, care funcţionează pe bune în contextul romanului. L-am rugat să scrie o anexă despre matematica din spatele Teoremei lui Colin. Această

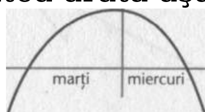
anexă, ca toate anexele, este, desigur, strict opţională. Dar, frate, e extrem de fascinantă. Distracţie plăcută!

John Green

Anexă

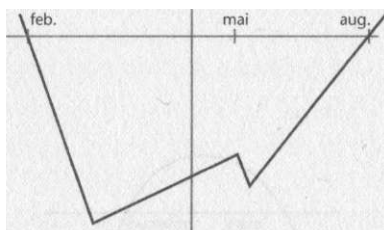
Momentul Evrika al lui Colin a fost realizat din trei ingrediente.

În primul rând, el a remarcat că o relaţie este un lucru pe care îl poţi reprezenta grafic; un asemenea grafic ar putea arăta aşa:



Potrivit tezei lui Colin, linia orizontală (pe care o numim axa x) reprezintă timpul. Prima dată când curba atinge axa *x* corespunde începutului relaţiei, iar a doua oară când o atinge indică sfârşitul unei relaţii. Dacă acea curbă consumă timpul intermediar deasupra axei *x* (aşa cum e cazul în exemplul nostru), atunci fata părăseşte băiatul; dacă, în schimb, curba coboară sub axa *x*, asta înseamnă că băiatul părăseşte fata. („Băiat” şi „fată”, în ceea ce priveşte intenţiile noastre, nu au nicio legătură cu sexul; pentru relaţiile de acelaşi sex, puteţi cu uşurinţă să le numiţi „băiatul 1” şi „băiatul2” sau „fatal” şi „fata2”.) Aşadar, în diagrama noastră, primul sărut al cuplului se petrece într-o zi de marţi, iar apoi fata îl părăseşte pe băiat miercuri. (La urma urmei, o relaţie obişnuită Colin-Katherine.)

De vreme ce curba atinge axa doar la începutul şi la sfârşitul relaţiei, ar trebui să ne aşteptăm în orice. Moment la asta, deoarece, cu cât se îndepărtează mai tare curba de axa *x*, cu atât mai departe se află relaţia de o despărţire, sau, cu alte cuvinte, cu atât mai bine se pare că se desfăşoară relaţia. Mai jos se află un exemplu mai complicat, graficul relaţiei dintre mine şi una dintre fostele *mele* prietene:



Explozia iniţială s-a petrecut în februarie, când, în numai câteva ore, ne-am cunoscut, un viscol a început, şi ea şi-a făcut praf maşina pe o şosea îngheţată, fracturându-şi şi încheietura mâinii în acest proces. Ne-am trezit deodată înzăpeziţi în apartamentul meu, ea fiind o invalidă drogată cu analgezice, iar eu fiind distras şi intoxicat de noile mele îndeletniciri: asistent medical şi iubit. Acea fază s-a sfârşit brusc, după două săptămâni, când zăpada s-a topit, mâna i s-a vindecat şi noi a trebuit să ieşim din apartament şi să intrăm în contact cu lumea, moment în care am descoperit imediat că duceam vieţi radical diferite şi că nu aveam prea multe lucruri în comun. A doua explozie, de data asta mai mică, s-a petrecut când am mers în vacanţă la Budapesta. Care s-a sfârşit când am observat că ne petreceam cam douăzeci şi trei de ore ale zilelor romantice din Budapesta ciondănindu-ne în legătură cu absolut orice. Curba a atins în cele din urmă axa *x* pe undeva prin august, când i-am dat papucii, iar ea m-a dat afară din apartamentul ei, şi am ajuns pe străzile din Berkeley la miezul nopţii, fără un acoperiş deasupra capului şi fără niciun ban în buzunar.

Cel de-al doilea ingredient din momentul Evrika al lui Colin este faptul că graficele (inclusiv graficele relaţiilor romantice) pot fi reprezentate prin funcţii. Explicaţia va fi puţin mai lungă; sper să aveţi răbdare.

Primul lucru pe care trebuie să-l spunem este că, atunci când desenăm o astfel de diagramă.

1 32 I I 1.
1 1.3X?
1.
1 1
— 1. 1. 1.

4	1	1.3.2	1	1.3.4
	LI			1.
		—	2	
	23			

fiecare punct poate fi reprezentat de numere. Aşadar, linia orizontală (axa *x*) are puţine numere marcate pe ea, la fel şi linia verticală (axa *y*). Acum, pentru a determina un singur punct undeva în acest plan, e suficient să listăm doar două numere: unul care ne spune cât de departe se află punctul de pe axa *x*, iar celălalt ne spune unde este situat pe axa *y*. De exemplu, punctul (2, 1) ar trebui să corespundă locului marcat cu „2" pe axa *x* şi locului marcat cu „1" pe axa *y*. În mod echivalent, se află la două unităţi în dreapta şi la o unitate deasupra locului unde se încrucişează axele *x* şi *y*, acea locaţie fiind numită (O, O). În mod similar, punctul (O, 2) este localizat pe axa *y* la două unităţi sub încrucişare, iar punctul (-3, 2) este situat la trei unităţi în stânga şi la două unităţi deasupra încrucişării.

— 3, 2) 2.

(2,!)

(O, O)

H – I – I h

— 3.2!

1.2.3.4

(O, 2)

Bine, deci funcţiile: o funcţie e un soi de maşinărie care transformă un număr în altul. E un manual de reguli pentru un joc foarte simplu: îţi ofer orice număr pe care îl vreau şi tu îmi oferi înapoi un alt număr. De exemplu, o funcţie ar putea spune: „Ia numărul şi înmulţeşte-l cu el însuşi (adică ridică-l la puterea a doua)". Apoi, conversaţia noastră ar putea fi ceva de genul:

EU: 1 TU: 1 EU: 2

TU: 4 EU: 3 TU: 9

EU: 9.252.459.984

TU: 85.608.015.755.521.280.256

Acum, multe funcţii pot fi scrise folosind ecuaţii matematice. De exemplu, funcţia de deasupra ar putea fi rescrisă aşa:

m = *2

ceea ce înseamnă că, atunci când eu îţi ofer numărul *x*, funcţia îţi spune să iei *x* şi să îl înmulţeşti cu el însuşi (adică să socoteşti x2) şi să îmi dai mie înapoi noul număr. Folosind funcţia, putem reprezenta grafic *toate* punctele din formula (*X*. *F* (*x*». Toate acele puncte vor forma un nou soi de curbă pe plan, iar noi putem numi acea curbă „graficul funcţiei”. Să luăm funcţia *f* (*x*) = *x2*. Putem reprezenta punctele (1, 1), (2, 4) şi (3, 9).

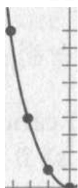
În acest caz, ne-ar putea fi de folos să reprezentăm grafic şi punctele adiţionale (O, O), (-1, 1), (-2, 4) şi (-3, 9). (Aminteşte-ţi că, dacă iei un număr negativ şi îl înmulţeşti cu el însuşi, va ieşi un număr pozitiv.)

— H

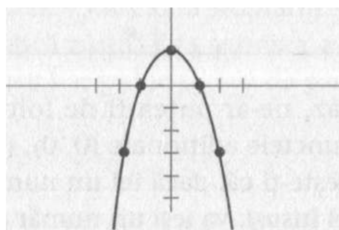
Acum, probabil că poţi ghici că acest grafic va fi o curbă care arată ceva în genul acesteia:

L

— H



Din nefericire, vei observa că acest grafic nu face o treabă prea bună în a reprezenta relaţiile. Graficele pe care Colin vrea să le folosească în Teorema lui trebuie să atingă axa *x* de două ori (o dată pentru momentul în care cuplul începe să iasă şi o dată pentru despărţire), în vreme ce graficul pe care noi l-am desenat a atins-o numai o dată. Dar această problemă poate fi uşor reparată prin folosirea unor funcţii o idee mai complicate. Să luăm, de exemplu, funcţia *f* (*x*) = *1 x2*.



Acest grafic îi este destul de cunoscut lui Colin – e un grafic al unei relaţii scurte în care el e părăsit de către fată (ştim că fata îl părăseşte pe Colin, deoarece graficul este deasupra axei *x*, între primul sărut şi despărţire). Este graficul care spune în mare povestea de viaţă a lui Colin. Acum, tot ceea ce trebuie să facem este să ne dăm seama cum trebuie să-l modificăm, astfel încât să putem descoperi câteva detalii.

Una dintre marile teme ale matematicii secolului XX a fost imboldul de a studia totul în „familii". (Când matematicienii folosesc cuvântul „familie", ei se referă la „orice colecţie de astfel de obiecte sau de obiecte înrudite". De exemplu, un scaun şi un birou sunt membri ai „familiei de mobilă".)

Care e ideea: o linie nu e nimic altceva decât o colecţie (o „familie") de puncte; un plan nu e decât o familie de linii şi tot aşa. Acest lucru se presupune că trebuie să vă convingă de faptul că, dacă un obiect (cum ar fi un punct) este interesant, atunci va fi şi mai interesant să studiaţi o întreagă familie de obiecte similare (cum ar fi o linie). În ultimii şaizeci de ani, acest punct de vedere a reuşit să domine cu totul cercetările matematice.

Acest lucru ne aduce la cea de-a treia piesă a puzzle-ului Evrika al lui Colin. Fiecare Katherine e diferită, aşa încât fiecare despărţire de care are parte Colin e diferită de cele anterioare. Asta înseamnă că, indiferent cât de atent lucrează Colin la o *singură* funcţie, un *singur* grafic, el va afla mereu informaţii numai despre o *singură* Katherine. Ceea ce Colin trebuie să facă este să studieze toate posibilele Katherine şi funcţiile lor, totul în acelaşi timp. Cu alte cuvinte, ceea ce trebuie el să facă este să studieze *familia* tuturor funcţiilor Katherinelor.

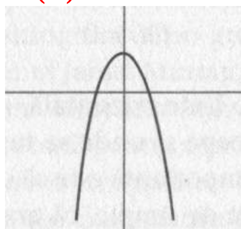
Şi, în cele din urmă, asta a fost ceea ce a descoperit Colin: că relaţiile pot fi transpuse sub forma unor grafice, că acele grafice provin din funcţii şi că ar putea fi posibil să studieze simultan toate acele funcţii, cu o singură (şi foarte complicată) formulă, într-o manieră care i-ar permite să prezică momentul când (şi, cel mai important, dacă) orice presupusă Katherine îi va da papucii.[91]

Haideţi să exemplificăm ceea ce ar putea să însemne asta; de fapt, vom vorbi despre primul exemplu pe care Colin l-a încercat. Formula arată aşa:

$f(x) = D3\ x2\ D$

În explicarea acestei expresii, probabil că voi avea multe întrebări la care să răspund: pentru început, ce Dumnezeu înseamnă D? E diferenţială Părăsitor/Părăsit: puteţi să îi daţi oricui un punctaj între o şi 5, totul depinzând de locul în care cad pe funcţia spectrală a durerii sufleteşti. Acum, dacă încercaţi să preziceţi cum va funcţiona o relaţie dintre un băiat şi o fată, trebuie să începeţi prin a lua punctajul diferenţialei P/P a băiatului şi să îl scădeţi din punctajul diferenţialei P/P a fetei. Să numim acel rezultat A. (Aşadar, dacă băiatul e un 2 şi fata e un 4, ceea ce primiţi e D = 2.)

Acum, să vedem ce efect va avea acest lucru asupra graficului. În exemplul pe care tocmai vi l-am arătat, unde băiatul primeşte un 2 şi fata primeşte un 4, aşa încât $D - 2$, avem $f(x) = 8\ x2 + 2$ iar graficul arată aşa:

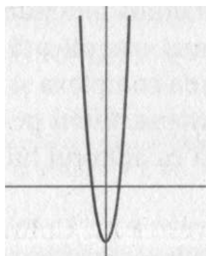


După cum puteţi vedea, relaţia nu ţine prea mult, iar fata sfârşeşte prin a părăsi băiatul (o situaţie care lui Colin îi este foarte cunoscută).

Dacă, în schimb, băiatul e un 5 şi fata e un 1, am

91 Da, ştiu, există prea multe informaţii de reţinut. Uitaţi ce e, John v-a spus că personajul lui era un copil-minune.

avea D = 4, aşa încât *f* (*x*) = *64 x2.4* care are graficul de mai jos:



Această relaţie e chiar mai scurtă, dar se pare că mult mai intensă (vârful e extrem de abrupt), iar de data asta băiatul părăseşte fata.

Din nefericire, formula are nişte probleme. În primul rând, dacă D = 0,adică dacă Părăsitorul şi Părăsitul sunt egali, atunci avem *f* (*x*) = *O*

Iar graficul e doar o linie orizontală, aşa că nu vă puteţi da seama unde începe şi unde se termină relaţia. Dar problema cea mai importantă este că e absurd să sugerezi că relaţiile sunt atât de simple, că graficele lor sunt atât de uniforme, lucru pe care Lindsey Lee Wells îl ajută pe Colin să-l descopere în cele din urmă. Aşadar, formula finală a lui Colin sfârşeşte prin a fi mult mai transparentă.

Dar ideea principală e deja vizibilă în acest caz: din cauză că *D* poate varia, această formulă *singură* poate fi capabilă să determine o întreagă *familie* de funcţii, fiecare putând fi folosită pentru a descrie o relaţie Colin-Katherine diferită. Aşa că tot ceea ce trebuie Colin să facă acum e să adauge din ce în ce mai multe variabile (mai multe ingrediente de-a lungul liniilor lui *D*) acestei formule, astfel încât familia funcţiilor pe care o cuprinde e mai mare şi mult mai complicată şi, prin urmare, are speranţa de a încapsula complexa şi provocatoarea lume a părăsirilor katheriniene, lucru pe care Colin îl descoperă în cele din urmă cu ajutorul lui Lindsey.

Aceasta este povestea lui Colin Singleton şi a momentului său Evrika şi a Teoremei Fundamentale a Previzibilităţii Katherinelor. Ar trebui să menţionez că, deşi

niciun matematician adult cu capul pe umeri (cel puţin nu unul aflat în viaţă) nu ar sugera cu seriozitate că puteţi prezice dragostea printr-o singură formulă, în ultima vreme s-au făcut nişte cercetări în această direcţie. Pentru a fi mai concret, psihologul John Gottman (şi şeful de mult timp al „Laboratorului Dragostei” de la University of Washington) şi un grup de coautori, inclusiv matematicianul James Murray, au publicat o carte numită *The Mathematics ofmarriage*, care susţine că matematica poate fi folosită pentru a prezice dacă mariajele se vor destrăma. Ideea esenţială nu e foarte departe de Teorema lui Colin, dar matematica folosită e mult mai sofisticată, iar rezultatul aşteptat e mult mai modest (aceşti oameni nu susţin că pot prezice *orice* divorţ, ci că pur şi simplu pot face nişte presupuneri calificate1”). [92]Mai există un singur lucru pe care vreau să îl menţionez: fără a ţine seama de tendinţa notorie a lui John de a canibaliza vieţile prietenilor săi pentru lucrările literare, şi fără a ţine seama de faptul că, la şcoală, eu am fost un copil uşor precoce, personajul lui Colin nu a fost sub nicio formă inspirat de mine. În primul rând, eu nu am sărutat în viaţa mea decât două fete numite Katherine. Totuşi, interesant e că pe toată durata carierei mele de Părăsitor patologic, Katherinele au fost singurele două femei care mi-au dat papucii. Ciudat. Aproape că mă face să mă întreb dacă nu există o formulă pe undeva…

Daniel Biss profesor asistent la University of Chicago şi cercetător la Clay Mathematics Institute

Mulţumiri

1. Incomparabila mea editoare şi prietenă, Julie Strauss-Gabel, care a lucrat la această carte când era, literalmente, *în travaliu*. Mă bazez atât de mult pe

92 Această lucrare e prea tehnică pentru mine ca să o pot rezuma aici (de pildă, nu înţeleg niciun cuvânt din ce spune), dar, dacă vreţi să citiţi mai multe despre ea, puteţi încerca impenetrabila şi colosala carte The Mathematics of Marriage de Gottman, Murray, Swanson, Tyson şi (încă un) Swanson, sau mai degrabă recenzia şi rezumatul online scrise de Jordan Ellenberg, care sunt amuzante şi mult mai digerabile, şi care pot fi găsite pe site-ul http://slate.msn.com/id/2081484/.

redactările lui Julie, încât – poveste adevărată – odată am rugat-o să-mi editeze un e-mail pe care îl scrisesem femeii cu care atunci eram doar „amic” şi cu care acum „trăiesc în sfânta taină a căsătoriei”. Ceea ce îmi aminteşte…

2. Sarah. (Vezi dedicaţia.)

3. Mentorul, colaboratoarea, alter ego-ul şi prietena mea cea mai bună, Ilene Cooper, care e responsabilă pentru toate lucrurile bune ce mi s-au întâmplat vreodată. Şi, de asemenea, dacă mă gândesc bine, m-a ajutat să o cuceresc pe doamna de la 2.

4. Dragul meu prieten Daniel Biss, care, din fericire pentru mine, este unul dintre cei mai buni matematicieni din America – şi, de asemenea, unul dintre cei mai buni profesori din acest domeniu. Nu mi-aş fi putut imagina niciodată acest roman fără Daniel, ca să nu mai spun că nici nu l-aş fi putut scrie vreodată.

5. Familia mea Mike, Sydney şi Hank Green.

6. Sarah Shumway, cea mai talentată *în loco editoris* pe care o am la Button. De asemenea, tuturor celor de la Dutton, în special lui Margaret „Două Litere” Woollatt.

7. Amicul meu din Emiratele Arabe Unite, Hassan al-Rawas, care m-a ajutat cu traducerile din arabă şi de care mă leagă de mulţi ani o minunată prietenie.

8. Adrian Loudermilk.

9. Bill Ott, 10. Lindsay Robertson, 11. Shannon James şi Sam Haligren, 12. David Levithan şi Holly Black, 13. Jessica Tuchinsky, 14. Bryan Doerries, 15. Levin O’Connor şi Randy Riggs, 16. Rosemary Sandberg, 17. *Booklist,* 18. Tuturor bibliotecarilor din lume şi, desigur…

19. Katherinelor. Mi-aş dori să le pot numi pe toate, dar (a) nu am spaţiu suficient şi (b) mi-e teamă să nu fiu dat în judecată pentru defăimare.

10 S-ar putea să vă fie de ajutor dacă vă gândiţi la asta sub forma unei diagrame. Colin vedea dihotomia Părăsitor/Părăsit sub forma unei curbe. Cei mai mulţi oameni sunt adunaţi undeva pe la mijloc; de

18 Printre multe, multe altele, următoarele lucruri erau în mod clar neinteresante: sfincterul pupilei, mitoza,

arhitectura barocă, bancuri care aveau ca poantă ecuaţiile fizicii matematice, monarhia britanică, gramatica limbii ruse şi rolul deosebit de important pe care l-a jucat sarea în istoria omenirii.

28 Un cuvânt englezesc actual, chiar dacă e foarte puţin cunoscut, care înseamnă „bani cheltuiţi în exces pe mâncare”.

33 „Rahat!”

42 Pe care Colin o făcuse când avea zece ani, creând o frază de 99 de cuvinte în care prima literă a fiecărui cuvânt corespundea unui număr din pl. (a = 1, b = 2 etc.; = O). În continuare, dacă sunteţi curioşi, aveţi toată fraza: Somnul, când este rugat, bea întotdeauna eter alcoolic, întrucât fiecare somn se bucură de o intoxicare augmentată; totuşi, indulgenţa scârboasă poate fi catastrofală; când e nevoie, zărganul dădăceşte copiii murdari ai somnului, ajutând bebeluşii-somn să primească o educaţie, doar pentru că zărganii sunt încântaţi când îi ajută pe copii să crească

48 Vedeţi fată născută din incest; minciunile nasc zâmbete; reziduuri strâmbe; lăcomia e o nulitate, domnule; fii leneş cu inelele; rebelul de lângă

54 Rusă.

98 Arabă: „Satana”.

101 Arabă: „Jur pe Dumnezeu”.

102 Arabă: „Înregistrează”.

103 Olandeză. Se traduce, literal, prin „penisul calului”.

104 Germană: „Eroul meu”.

107 Să dai lucruri oamenilor săraci, una dintre cele mai importante trăsături ale credinţei islamice.

111 Da, mare brânză – şi eu pot face presupuneri calificate să descopăr dacă relaţiile prietenilor mei vor dăinui. Bănuiesc că toată treaba de aici e că ei au fost în stare să justifice în mod matematic procesul ghicitului-calificat.